COLECȚIA STOK
HARALAMB ZINCĂ
DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ

HARALAMB ZINCĂ

DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ

EDITURA MILITARĂ
— 1973 —

I. Enigmă sau...?

Totul, dragi cititori, a pornit de la o scrisoare pe care am primit-o cu trei ani în urmă de la un necunoscut. O reproduc întocmai, bineînţeles cu aprobarea expeditorului.

15 august 1964

STIMATE TOVARĂŞE ZINCĂ,

S-ar putea ca această scrisoare să vă mire, ba mai mult, să vă intrige. Din capul locului, îmi cer iertare. Înţeleg perfect situaţia în care mă pun şi în care vă pun, dar vă asigur că, înainte de a vă scrie, am meditat îndelung dacă să îndrăznesc sau nu. Precum se vede, am îndrăznit.

Mai întâi, câteva rânduri despre mine: mă cheamă Sorin Tudoran, am 25 de ani şi, nu de mult, am absolvit Facultatea de medicină de la Cluj.

Am fost repartizat în comuna C..., lângă Năsăud, unde m-am adaptat destul de repede, iar acum am planuri de viitor. Intenţionez să mă căsătoresc, să-mi întemeiez un cămin. Mi-am adus aici şi mama, să fim împreună. Pe tatăl meu nu l-am cunoscut decât din fotografii. A murit în septembrie 1944, pe front. A fost, din câte am aflat, pilot de vânătoare pe un „IAR-81". În primele zile ale lui octombrie 1944, mama a primit o înştiinţare. Formula, nu mă îndoiesc, vă este cunoscută: „Locotenentul Puiu Tudoran a fost dat dispărut fără urmă". Aveam doi sau trei ani când am descoperit-o pe mama plângând în faţa unor fotografii. Aşa cum se întâmplă de obicei cu copiii, am început şi eu să plâng. Mult mai târziu am înţeles lacrimile şi durerea mamei. Zi şi noapte o chinuiau blestematele acelea de cuvinte: „...dispărut fără urmă". Voia, de fapt, să-i afle mormântul, să aibă unde să pună o floare sau să-l plângă, dar formula lapidară „dispărut fără urmă" lăsa să se înţeleagă de la sine că, în asemenea împrejurări, cel în cauză nu avusese parte de un mormânt.

Cu timpul, aşa cum era şi firesc, durerea mamei a devenit şi a mea. Numai că, în ceea ce mă priveşte, durerea s-a transformat în curiozitate... într-una arzătoare, devenind cu timpul obsesie. Nu, nu, să nu credeţi că exagerez. Da, într-o obsesie. Pentru că doresc şi astăzi, după atâţia ani de la primirea înştiinţării, să aflu ce se ascunde dincolo de clasica formulă, să ştiu ce s-a petrecut în realitate cu tatăl meu. Ce înseamnă „dispărut fără urmă"? Dacă a murit, vreau să ştiu cum a murit. Mama mi-a povestit în nenumărate rânduri că a fost un bărbat curajos. Despre morţi şi dispăruţi – numai bine. Însă de felul meu sunt un om lucid, de aceea accept ideea că până şi bărbaţii cei mai curajoşi pot trăi o clipă de laşitate, unică, dar fatală. Oricare ar fi adevărul, am vrut şi vreau să aflu cum a murit tatăl meu, cum a ajuns să fie „dat dispărut fără urmă". Adevărul, sunt sigur, m-ar linişti. Oare în anii războiului a fi dispărut fără urmă însemna a nu avea parte de un mormânt? Nu vă ascund că, chinuit de atâtea întrebări, am întreprins, fără ştirea mamei, unele investigaţii care n-au fost

încununate de succes.

Sunt convins, tovarăşe Zincă, că aţi sesizat rostul scrisorii şi ce anume m-a împins să vă scriu. Am citit cărţile dumneavoastră – şi cele de aventuri, şi cele pe teme militare. Ca să fiu sincer pânăla capăt, aş avea, pe marginea lor, multe observaţii de formulat – pozitive şi mai puţin pozitive. N-aş putea acum să vă explic cum şi de ce am ajuns să vă consider drept omul care m-ar putea ajuta să dezleg enigma dispariţiei tatălui meu, să mă eliberez de povara acestei obsesii. Mai presus însă de orice, aş vrea să-i redau mamei, la bătrâneţe, liniştea binemeritată. Desigur, dacă ar fi cazul. După moartea tatii nu s-a mai recăsătorit, deşi nimeni n-ar fi îndrăznit s-o judece dacă ar fi făcut-o.

Mă adresez dumneavoastră nu ca unui detectiv, ci ca unui scriitor pe care îl ştiu că se pasionează după întâmplările învăluite în mister ale ultimului război mondial. Aş fi nespus de fericit să aflu că scrisoarea mea a fost bine primită.

Iată acum câteva date despre tatăl meu: Puiu Tudoran, fiul lui Gheorghe şi al Ioanei, născut în Ploieşti, la 3 august 1919. A făcut parte din rândurile Corpului 3 Aerian cu gradul de locotenent. A fost dat dispărut fără urmă la 25 septembrie 1944, în luptele din Transilvania, iar înştiinţarea primită din partea unităţii este datată 10 octombrie 1944. (Anexez o copie).

Vă mulţumesc pentru că aţi avut bunăvoinţa să-mi ascultaţi păsul, iar dacă scrisoarea mea a găsit în sufletul dumneavoastră un cât de mic ecou, vă rog să-mi răspundeţi.

Cu deosebită stimă,

Sorin Tudoran

Vă spun drept, scrisoarea lui Tudoran m-a tulburat, nu prin apelul ce mi-l adresa, ci prin cu totul altceva: era pentru întâia oară când întâlneam un ins care dorea cu ardoare să afle

deznodământul părintelui său, chiar dacă acest deznodământ i-ar fi întunecat imaginea ce şi-o făurise de-a lungul anilor despre el. Să recunoaştem – preţul era destul de mare. Zic m-a tulburat, ceea ce nu înseamnă că m-a şi convins să-mi abandonez lucrul pentru a mă apuca imediat de nişte investigaţii de-a dreptul poliţieneşti. Ba o vreme, am fost şi amărât. „Iată, mi-am zis, scriu literatură poliţistă, iar cititorii cred totuşi despre mine că în timpul liber sunt şi detectiv particular”. În consecinţă, i-am trimis lui Sorin Tudoran un răspuns amabil, îmbărbătându-l şi mulţumindu-i pentru încrederea ce mi-o arătase, fără însă a mă obliga într-un fel sau altul faţă de propunerea făcută. După câteva zile, am primit din partea lui o nouă epistolă; la rându-i îmi mulţumea pentru că nu-i ignorasem suferinţa, ca în încheiere să-mi declare textual: *„Sunt convins că într-o bună zi veţi găsi timpul necesar pentru a vă ocupa de enigma dispariţiei fără urmă a pilotului de vânătoare Puiu Tudoran”.*

M-a cam iritat siguranţa tânărului medic din C... Am pus scrisoarea de o parte şi mi-am văzut mai departe de cartea la care lucram. S-a petrecut însă cu mine un fenomen destul de curios. M-am pomenit, nici eu nu ştiu cum, gândindu-mă din ce în ce mai intens la destinul aviatorului Puiu Tudoran. De parcă ar fi fost vrăjite, cuvintele „...dispărut fără urmă” începuseră să-mi umble şi mie prin minte, strecurându-mi în toată fiinţa o nelinişte de care, vă jur, nu aveam nevoie. Umblam mereu cu scrisorile doctorului Sorin Tudoran la mine. Le ştiam de acum pe de rost. Tot mai des mă pomeneam întrebându-mă: „Chiar să fie vorba de o enigmă?”. Şi tot eu îmi răspundeam: „Ce-i aia dispărut fără urmă!?” În timpul războiului, pe front, formula era curentă. Câţi ostaşi n-au avut parte de un asemenea deznodământ! Ce altceva sunt gropile comune, dacă nu o explicaţie concretă la formula abstractă „dispărut fără urmă”? Călca bietul ostaş pe o mină şi se alegea praf

şi pulbere din dânsul. De unde să-l mai aduni ca să-i clădeşti un mormânt? Ce să i se comunice familiei? Sau ia foc avionul, iar pilotul se mistuie în flăcări, prefăcându-se într-un pumn de cenuşe. De ce, în cazul aviatorului Puiu Tudoran, formula trebuia să însemne mai mult decât în cazul altor soldaţi şi ofiţeri? Adică, n-a mai rămas nimic din el, din avion. Fără îndoială că prin zbaterile mele lăuntrice urmăream să-mi stăvilesc curiozitatea pe care scrisorile lui Sorin Tudoran o aprinsese în sufletul meu. Pe măsură însă ce încercam să scap de obsesia scrisorilor sale servindu-mi tot felul de argumente luate din arsenalul experienţei mele de război, constatam că eforturile erau zadarnice, presimţeam că peste puţin timp voi ceda curiozităţii, tainicelor presiuni exercitate de formula „dispărut fără urmă”. De aceea devenisem nervos, iar cartea în lucru mă nemulţumea. Obsesia mă prinsese bine în ghearele ei şi, în ciuda zbaterilor mele, nu izbuteam în niciun chip să mă smulg. În cele din urmă, s-a întâmplat ceea ce doctorul Tudoran prevăzuse. M-am dat bătut, mi-am abandonat manuscrisul noului meu roman şi m-am grăbit să-i comunic lui Tudoran hotărârea luată, cerându-i să-mi trimită urgent o fotografie a tatălui, documentele ce le deţinea, tot ce credea că ar putea să-mi fie de folos. Mă simţeam într-adevăr ca un detectiv particular pus pe fapte mari.

II. O scrisoare – un prim indiciu

Sorin Tudoran mi-a răspuns mult mai repede decât mi-am închipuit; într-un stil sobru, îmi mulţumea pentru decizia luată şi-mi făgăduia să răspundă fulger la toate chemările mele. *Din păcate,*

sunt sărac în documente, îmi scria fiul aviatorului, dezamăgindu-mă. *Însă cotrobăind prin lucrurile mamei, am găsit o scrisoare datând din toamna anului 1945. Mi se pare că ea ar putea constitui un indiciu... un capăt al firului, dacă mă pot exprima astfel. O s-o citiţi şi cred că-mi veţi da dreptate... După toate probabilităţile, tatăl meu trebuie să fi avut o fire închisă, dar nu ursuză, ci mai puţin comunicativă. Cum altfel aş putea să-mi explic faptul că, în urma stăruitoarelor mele investigaţii, n-am izbutit să identific decât trei prieteni şi camarazi de-ai părintelui meu? (Pe autorul scrisorii nu l-am mai pus la socoteală). Iată numele şi adresele lor:*

1. Mircea Suciu, Bucureşti, str. Elena Cuza nr 5, telefon 11.43.25.

2. Petre Langa, Braşov, str. Lungă 45.

3. Eugen Galbă, Roman, str. Ştefan cel Mare 105.

Domiciliul lui Florin Racoviceanu, autorul scrisorii, n-am izbutit să-l stabilesc. Atenţie! Adresa indicată pe plic nu corespunde.

Toţi sunt locotenenţi în rezervă.

Desigur, am extras din răspunsul lui Sorin Tudoran partea referitoare la ancheta ce intenţionam s-o întreprind. Mai trebuie să precizez că, la început, nu am prea stăruit asupra listei cu cei trei prieteni, ci m-am grăbit să iau act de ceea ce necunoscutul meu amic numea... *un capăt al firului.*

Îmi amintesc că, tulburat de noutatea preocupărilor mele, m-am aşezat într-un fotoliu şi după ce mi-am aprins pipa, m-am apucat să citesc epistola găsită de Tudoran printre lucrurile mamei sale.

STIMATĂ DOAMNĂ,

Rândurile dumneavoastră m-au mişcat profund. Vă înţeleg durerea, neliniştea, frământările. Puiu, deşi nu era prea vorbăreţ, nu o dată mi-a

povestit de fericirea de a vă fi întâlnit. Vă iubea, îşi adora căminul şi încerca, prin pilda sa, să ne convingă şi pe noi, celibatarii, să ne căsătorim. Nu, nu greşesc când scriu că Puiu a avut un suflet mare, de adevărat aviator de vânătoare. Doamnă, îmi scrieţi că la 25 septembrie se va împlini un an de când a fost dat dispărut fără urmă şi mă întrebaţi ce ştiu despre aceasta ultimă zi din viaţa lui. Sunt dezolat, doamnă, dar nu vă pot răspunde, pentru simplul motiv că, în ultima perioadă, evenimentele ne-au despărţit. Cu totul întâmplător, am aflat şi eu de la foştii mei camarazi de escadrilă că Puiu ar fi fost dat dispărut. N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit. De aceea, o precizare este absolut necesară. Trebuie să ştiţi, doamnă, că m-am despărţit de Puiu în dimineaţa zilei de 24 august şi de atunci nu l-am mai văzut. Până atunci, amândoi am făcut parte din aceeaşi escadrilă. Am zburat de multe ori împreună, în celulă şi în patrulă. Era un as al zborului de vânătoare – măiestria, voinţa şi stăpânirea sa de sine deveniseră proverbiale. Era şi un foarte bun camarad; în bătăliile aeriene, dacă erai la ananghie, nu ezita să-ţi sară în ajutor. Îl iubeam şi-l preţuiam.

Dacă vă mai amintiţi, în perioada aceea, escadrilele Grupului 5 Vânătoare se aflau pe aerodromul de la Mamaia-sat, cu hitleriştii în coastă. În noaptea de 23 spre 24 august, eu şi cu Puiu am fost invitaţi de către nişte aviatori germani la un pocher, în baracamentul lor. N-am refuzat invitaţia. Trebuia într-un fel să ne trecem timpul. Eu jucam prost. În schimb Puiu, fără a fi un pătimaş, juca uluitor. Ne-am aşezat în jurul mesei, a început partida. Ni s-a servit şi câte un coniac. Puiu era în mână bună. Un aparat de radio fixat pe postul Bucureşti transmitea muzică patriotică. N-am prea acordat atenţie faptului ăsta. Pe urmă, a intervenit vocea crainicului avertizându-ne că o să se transmită un comunicat important. M-am uitat la Puiu. El s-a uitat la mine. Ofiţerii germani şi-au imaginat pesemne că schimbul nostru de priviri ar fi în legătură cu partida de cărţi. Nu înţelegeau româneşte. Apoi, a intervenit ştirea că la

Bucureşti s-au petrecut evenimente hotărâtoare, că noul guvern a hotărât să înceteze războiul cu Naţiunile Unite şi să semneze armistiţiul. Eu mă zăpăcisem – jucam prost şi pierdeam. Puiu mi-a şoptit că trebuie să fim cu ochii în patru şi să alegem momentul cel mai potrivit pentru a ieşi şi noi din... joc. În continuare însă trebuie să vă spun că partida noastră de cărţi a avut o evoluţie dramatică. Mai întâi nemţii ne-au declarat prizonierii lor, iar ceva mai târziu, ostaşii noştri au încercuit baracamentele comandamentului german, declarându-i prizonieri pe cei ce ne declaraseră pe noi. Toate acestea s-au petrecut în cursul nopţii de 23 spre 24 august. Pe Puiu acest surprinzător final de partidă de pocher l-a amuzat teribil. Făcea întruna haz pe seama prizonieratului nostru, apoi pe seama noilor prizonieri Se înţelege, nu ne-am mai culcat.

În dimineaţa zilei de 24 august, soţul dumneavoastră a primit ordin să zboare la Bucureşti şi să aducă solda ofiţerilor. Urma să zboare cu un „Nardi" – un avion de şcoală cu două locuri, foarte greu de manevrat. Îmi amintesc foarte bine acest moment, căci Puiu n-a zburat singur ci însoţit. A avut un pasager la bord. Un civil, fratele comandantului de escadrilă. Ţinând seama de evenimentele care aveau loc, comandantul l-a rugat să-l ducă până la Pipera, că fratele său va lua de acolo o maşină care să-l ducă până la Ploieşti, unde locuia. Nu era o treabă regulamentară, dar se mai întâmpla. Deci soţul dumneavoastră a decolat cu direcţia Bucureşti, având la bord un civil. Nu l-am văzut când s-a desprins de pământ. Eram în baracă, întins pe pat. Ştiam că după-amiază trebuie să se întoarcă. Puiu însă nu s-a mai întors în ziua aceea, nici în următoarele. De atunci, nu l-am mai întâlnit. Nu ştiu ce s-a întâmplat, unde l-au surprins luptele din Bucureşti. Pe urmă, reorganizarea de după 23 august a aviaţiei ne-a despărţit definitiv. După câte ştiu, el a fost repartizat pe front, în cadrul Grupului 2 Vânătoare, care se găsea pe aerodromul de la Turnişor, lângă Sibiu.

Vestea că Puiu Tudoran, acest şoim al aviaţiei româneşti, a căzut la

datorie m-a îndurerat şi pe mine profund.

Doamnă, îmi dau seama cât vă este de greu şi aş fi fericit să ştiu că rândurile mele au izbutit cât de cât să vă aline suferinţa.

Cu deosebit respect,

Florin Racoviceanu

10 septembrie 1945

După lectura scrisorii, m-am văzut nevoit să recunosc că Sorin Tudoran avea dreptate: epistola lui Florin Racoviceanu reprezenta într-adevăr un indiciu, un capăt al firului pe care aş fi putut să-l folosesc. Aşadar, pilotul Puiu Tudoran s-a aflat în noaptea de 23 spre 24 august pe aerodromul de la Mamaia, unde a trecut prin câteva încercări dramatice, apoi, de dimineaţă, a decolat spre Bucureşti cu un civil la bord, urmând să ridice din Capitală solda camarazilor săi. Până aici lucrurile mi se păreau clare. Însă Puiu Tudoran nu s-a mai înapoiat la bază. De ce oare? Ce s-a întâmplat cu el după ce a decolat de pe aerodromul militar de la Mamaia? Împrejurările de atunci erau pe cât de confuze, pe atât de dramatice. Unde a aterizat? Pe unul din aerodromurile de la marginea Capitalei sau în altă parte? Aterizare normală sau forţată? A apucat să ridice solda camarazilor săi? Dacă da, de ce nu s-a mai întors la bază? Întrebările iscate de lectura scrisorii mă aţâţau. Acum, nu ştiu de ce, mă simţeam moralmente obligat să le caut şi un răspuns. Era limpede că doi oameni mă puteau ajuta aşa încât să nu-mi pierd vremea prea mult – Florin Racoviceanu şi acel civil din carlinga avionului. Un civil într-un avion militar în plin război? Într-un moment de cotitură istorică, când întreaga armată română întorsese armele împotriva hitleriştilor?! Faptul nu mi se părea deloc de ignorat. Ba dimpotrivă, plin de sensuri. Cei doi mai trăiau oare?

III. Asaltul cetăţuii

Din capul locului, Sorin Tudoran mi-a pus la îndemână patru documente. Le enumăr la întâmplare şi nicidecum în ordinea valorii lor: *o copie după înştiinţarea primită din partea Corpului 3 Aerian cum că, în luptele din Transilvania, locotenentul Puiu L. Tudoran a fost dat dispărut fără urmă; scrisoarea adresată de Florin Racoviceanu soţiei aviatorului dispărut; o listă cu numele a trei foşti prieteni de unitate ai tatălui şi o fotografie.*

Le ascundeam, să nu mai dau de ele, dar mereu îmi „ieşeau" în cale. Sau, dintr-o dată, mă pomeneam căutându-le. Mai cu seamă fotografia aviatorului mă atrăgea ca un magnet. Ochii săi vii, cutezători mă fixau ca o enigmă strecurându-mi în sânge nelinişte. Evident, îmi căzuse pe cap o belea şi aş fi putut să mă debarasez de ea. Uneori însă ochii aceia, ghicindu-mi parcă zbuciumul, mă fixau sfidători, de sus, ca pe un tip comod, fixat în fotoliu la masa de lucru, şi lipsit de curajul acţiunii. Ştiam că într-o zi fotografia lui Tudoran o să mă scoată din sărite. Aşa s-a şi întâmplat. În cele din urmă mi-am zis: „Dacă Mircea Suciu, unul din cei trei camarazi ai fostului aviator, tot locuieşte în Bucureşti, de ce nu i-aş da un telefon? Doar Puiu Tudoran îmi dăduse numărul său. De ce nu mi-aş începe investigaţiile cu Suciu? S-ar putea să-mi fie de folos. Sau cine ştie: poate ar accepta să mă secondeze sau să-mi fie consilier?" Cred că în clipa aceea, pe chipul meu trebuie să fi apărut un surâs larg, de om fericit. Am tras de câteva ori din pipă şi, mândru de idee, m-am îndreptat aferat spre telefon. Am format numărul. Mi-a răspuns o femeie.

— Casa Suciu? am întrebat.

— Da.

— Vă rog, cu tovarăşul Suciu... Pe fir s-a lăsat dintr-o dată o tăcere inexplicabilă, de parcă o mână nevăzută ar fi tăiat, pe neaşteptate, cablul. Am crezut că-i o simplă părere. Alo, am insistat eu, vă rog cu tovarăşul Suciu.

În sfârşit, mi s-a răspuns:

— Îmi pare rău, domnule... Interlocutoarea mi s-a părut gata să izbucnească în plâns... nu vi l pot da... Soţul meu a murit acum o săptămână... cancer.

Am simţit cum mi se urcă un nod în gât şi, zăpăcit, de parcă m-ar fi pocnit cineva în moalele capului, am mormăit ceva ce voia să însemne scuze, condoleanţe şi am lăsat să cadă receptorul în furcă. Din pricina acelui cancer rostit cu duritate, m-a cuprins un sentiment apăsător, deprimant. „Am călcat cu stângul”, mi-am zis şi am început din nou să mă ocărăsc. „Ce-mi veni să mă bag în dezlegarea unor enigme care nici măcar enigme nu sunt?... Ce sunt eu, detectiv? Un poliţist ieşit la pensie? Mă leg aşa, tam-nesam, la cap fără să mă doară... Ei drăcia dracului!... Ia să las totul baltă şi să mă înapoiez la manuscrisele mele. Că, slavă domnului, treabă am destulă!” Însă în clipa următoare, de parcă ar fi fost un făcut, am dat iarăşi peste documentele trimise de Sorin Tudoran şi inima mi s-a înmuiat. „Cum să-l abandonez pe bietul băiat? Mi s-a adresat cu încredere. Vai de sufletul său!” Am simţit cum amintirea convorbirii cu văduva lui Suciu mi se risipeşte, cum devin ceva mai înţelegător şi mai decis să descifrez tainele unei întâmplări petrecute acum douăzeci de ani. „La naiba, mi-am zis trăgând din pipă, dacă tot m-am înhămat, atunci să trag!” Mi-am amintit de ticul verbal al unuia din eroii cărţilor mele de aventuri. „S-o luăm metodic, tovarăşi!” Asta şi trebuia să fac... s-o iau metodic. Mi-am

dat seama că ar fi bine să purced organizat la atacarea enigmei pe care acum mi-o imaginam ca pe o cetăţuie ferecată solid printr-un sistem de fortificaţii bine camuflate. Îmi revenea misiunea – pe dracu' îmi revenea, mi-o luasem singur – să identific aceste fortificaţii, să le străpung şi să pătrund, bineînţeles victorios, în interiorul cetăţii. „Poţi oare asalta în debandadă un obiectiv fortificat? m-am întrebat cu glas tare, de parcă m-aş fi găsit la nu ştiu ce catedră şi aş fi avut în faţă un auditoriu format numai din strategi de meserie. Da, domnilor, se poate, dar rezultatul va fi unul dezastruos." De aceea, în posesia unei atari concluzii, am socotit că ar fi înţelept să-mi organizez datele şi să le aştern pe hârtie sub forma unui plan de atac organizat. Ceea ce am şi făcut. Iată-l:

I. *Ce ştiu despre locotenentul de aviaţie Puiu Tudoran?*

a) În noaptea de 23 august 1944 se afla pe aerodromul militar de la Mamaia-sat, de unde în dimineaţa zilei de 24 a decolat spre Bucureşti, având la bord un civil – pe fratele comandantului de escadrilă – şi nu s-a mai întors de la Bucureşti.

b) La 25 septembrie, într-o luptă aeriană deasupra Transilvaniei, a fost dat dispărut fără urmă.

c) A avut trei prieteni. Unul din ei – Suciu – a decedat de curând.

II. *Ce trebuie să întreprind?*

a) Să încerc să reconstitui itinerarul străbătut de pilotul vânător Puiu Tudoran începând din dimineaţa zilei de 24 august 1944 şi până în ziua când a fost dat dispărut fără urmă.

b) Trebuie să-l caut şi să-l găsesc neapărat pe Florin Racoviceanu, să stabilesc identitatea civilului care a zburat cu Puiu Tudoran.

c) Să mă adresez în scris celor doi foşti camarazi de arme domiciliaţi unul în Braşov, iar celălalt în Roman.

d) Să cercetez arhivele Grupului 2 Vânătoare din al cărui efectiv a făcut parte Puiu Tudoran.

Precum vedeţi, am elaborat un plan concis, cu obiective clare, după care nu-mi mai rămânea decât să trec la atac. O, dragi cititori, de-aţi şti cât de frumoase sunt toate cele aşternute pe hârtie! Zău că e un fleac să scrii pe un petec de hârtie cuvintele: „Să încerci să reconstitui itinerarul străbătut...” Încercaţi însă să-l reconstituiţi trecând de la vorbă la faptă! Vă vor trece sudorile. Cum să reconstitui un itinerar parcurs acum douăzeci de ani, deci în timpul războiului, de un aviator dat dispărut fără urmă? Şi care nici măcar n-a fost o personalitate marcantă, cu arhive mai mult sau mai puţin bogate lăsate în urma sa. Cine să mă sfătuiască în ce mod să-l refac? Aerodromul de lângă Mamaia-sat de mult nu mai există. Mulţi aviatori vânători care m-ar fi putut ajuta au căzut şi ei la datorie – unii avuseseră parte de un mormânt sau o groapă comună, alţii, cei dispăruţi fără urmă, nu. Dar câte semnificaţii nu aveau aceste trei cuvinte: „dispărut fără urmă”? Prefăcut în cenuşă o dată cu avionul său; sfârtecat de un obuz şi imposibil de identificat... Sau – e de datoria mea s-o spun cu toată sinceritatea – trecerea deliberată la inamic sau cădere în prizonierat...

Desigur, m-aţi putea întreba: de ce a fost nevoie să treceţi în plan reconstituirea itinerarului? N-ar fi fost mai operativ şi mai practic să treceţi direct la reconstituirea zilei de 25 septembrie 1944, când pilotul a fost dat dispărut?

Întrebarea ar fi îndreptăţită şi, în eventualitatea că ea totuşi s-ar ivi, aş vrea de pe acum să vă răspund. Nu uitaţi că încă de la început, am căzut de acord cu Sorin Tudoran că suntem în faţa

unei enigme. (O să vedeţi că n-am greşit.) Iar o enigmă n-o poţi dezlega cu una – cu două. Trebuie s-o iei de departe, s-o analizezi metodic şi cu răbdare, aşa cum de obicei se analizează un fenomen. Urmărind firul anchetei noastre, să nu uităm nicio clipă faptul că în noaptea de 23 august 1944 a avut loc o cotitură decisivă în istoria poporului român şi a armatei sale. Întoarcerea armelor împotriva trupelor hitleriste a reprezentat o operaţie politico-militară foarte complexă. De aceea, a stabili comportarea locotenentului Puiu Tudoran în vălmăşagul acelor evenimente nu mi s-a părut un fapt oarecare, ci de mare însemnătate. Ce s-a petrecut cu el că nu s-a mai întors la baza de la Mamaia? A apucat să ridice solda? În lumina faptelor ştiute, el săvârşise două abateri: 1) luase la bord un civil (chiar dacă comandantul îi ordonase, regulamentul îi dădea dreptul să refuze executarea unui asemenea ordin); 2) nu s-a mai înapoiat la bază. Aşadar, n-aş fi putut să înţeleg prea bine ce s-a petrecut la 25 septembrie 1944 dacă, în acelaşi timp, n-aş fi încercat să lămuresc ce s-a întâmplat după decolarea sa de la Mamaia. Numai elucidând aceste date aş fi izbutit să desluşesc şi să înţeleg personalitatea pilotului, cu defectele şi calităţile sale. Iar apoi să-mi continui investigaţiile.

Să trecem însă la fapte. Încă în aceeaşi zi am expediat la Braşov şi la Roman două scrisori-tip.

STIMATE TOV. LANGA (GALBĂ)

Am aflat că în anii războiului antihitlerist aţi făcut parte din Grupul 2 Vânătoare şi că l-aţi cunoscut foarte bine pe locotenentul Puiu Tudoran. Deoarece mi-am propus să scriu o carte consacrată faptelor de arme ale aviatorilor noştri pe frontul eliberării Transilvaniei[1]*, v-aş ruga să*

---

[1] Desigur, mințeam. În cazul ăsta însă zicala „Scopul scuză mijloacele” îmi

binevoiți să-mi răspundeți când și unde ați putea să-mi acordați o întrevedere. În ceea ce mă privește, nu mi-ar fi greu să mă deplasez în localitatea dumneavoastră. Iar dacă aveți o altă propunere, comunicați-mi-o. Vă stau la dispoziție. Nu mă îndoiesc că veți înțelege utilitatea spirituală a unei asemenea cărți și-mi veți acorda tot concursul. Vă mulțumesc anticipat.

Scrisorile le-am expediat simultan. Îmi vor răspunde oare? Voi reuşi oare, graţie lor, să dau de o urmă folositoare? Drept să vă spun, aveam toate motivele să fiu sceptic.

IV. 25 septembrie 1944

După expedierea celor două scrisori, am trecut la căutarea lui Florin Racoviceanu. Mi-am amintit că la Evidenţa populaţiei din cadrul Inspectoratului General al Miliţiei lucrează maiorul Sârbu, o veche cunoştinţă de a mea. Mi-am zis că el ar putea să mă mai ajute să găsesc un ac într-un car cu fân. L-am chemat la telefon şi l-am întrebat dacă îmi îngăduie să-l deranjez. „Maestre, mi-a răspuns el cu o uşoară ironie în glas, deranjează-mă!... Şi acum, dacă vrei”. Bineînţeles, n-am stat prea mult pe gânduri. Am încălecat de îndată Fiatul care m-a transportat în vreo zece minute pe şoseaua Ştefan cel Mare. Maiorul Sârbu, un bărbat înalt, slab, deşirat, mă aştepta. S-a bucurat sincer văzându-mă şi avea chef de discuţii literare.

— Ţi-am citit cartea „Ochii doctorului King”. Dacă nu mă înşel, îmi zicea în timp ce-mi scutura voiniceşte braţul, are o mulţime de

---

acorda circumstanțele atenuante.

greşeli...

Am tuşit brusc, de parcă aerul din birou m-ar fi stingherit. Pe faţa ofiţerului de miliţie s-a ivit un zâmbet ironic şi s-a grăbit să adauge zâmbitor:

— ...De tipar. Ia loc, te rog. Nu te-am mai văzut de mult. Ce vânt te aduce pe la mine? Nu cumva o nouă carte... sau poate că ţi-ai pierdut buletinul de identitate şi ai venit să-mi ceri să te scap de vreo amendă? Dacă-i aşa, uite, ţi-o spun din capul locului, nu ţine! Şi nu te aştepta la nicio intervenţie...

Glumea. Îmi era drag omul acesta pentru aerul său mucalit, pentru permanenta sa bună dispoziţie. M-a obligat să iau loc şi i-am spus oful meu. Faţa sa a devenit serioasă, m-a privit cu luare-aminte, făcându-şi ochii mici. Nu înţelegeam de ce se încăpăţâna să nu-şi ia ochelari. A silabisit îngândurat:

— Ra-co-vi-cea-nu... Flo-rin... Mda! Asta e tot ce ştii despre el?! În cartea de telefon l-ai căutat?

— Nu figurează.

— Flo-rin Ra-co-vi-cea-nu... Mda! chiar asta-i tot ce ştii despre el? O fi avut omul un tată, o mamă... Nici anul naşterii nu-l ştii?

Am înălţat din umeri.

— Nimic în plus... Nu l-am cunoscut, nici nu ştiu dacă mai trăieşte. Tot ce ştiu e că am mare nevoie de el. În orice caz, am continuat gândindu-mă la anul naşterii lui Puiu Tudoran, dacă-i în viaţă, trebuie să fie un bărbat la vreo 48-50 de ani.

— Mulţumesc! a izbucnit maiorul zeflemitor. Mă, tu ce crezi despre noi? Că suntem mafalde? Că zici Florin şi noi gata, am şi ghicit pe cine-l ai în vedere şi gata, hocus-pocus, ţi-l scoatem din fişier exact pe Florin Racoviceanu al tău?! Cam ce crezi tu, la o populaţie de atâtea milioane, cam câţi Florini există? Dar Racoviceni?

M-am arătat sincer dezolat. Am oftat:

— Credeam că poţi să mă ajuţi.

Impresionat de mutra mea, maiorul, lăsând de o parte gluma, a ţinut să precizeze:

— N-am spus că nu pot sau nu vreau să te ajut. Mă, că sensibili mai sunteţi voi, scriitorii! N-am încercat decât să-ţi demonstrez că şi tu, cât eşti de bucureştean, şi de scriitor care te joci de-a „hoţii şi vardiştii”, procedezi la fel ca „nea cutare provincialul”, care expediază de acolo, de la el de acasă, o scrisoare, scriind adresa cam aşa „Ghiţă Popescu, Bucureşti”

Am râs. Iar râsul ăsta mi-a amintit de un amănunt.

— Ai dreptate! am exclamat. Dar dacă ţi-aş mai da o informaţie, ca de pildă, asta: Florin Racoviceanu în anul 1945 a locuit în oraşul X, strada X, căutarea lui ar fi mai uşoară?

— Mai întrebi! Dintr-o dată munca lucrătorului nostru s-ar reduce cu cel puţin 75 la sută...

— Nu glumeşti?

— Asta-i bună! Tovarăşe scriitor, ţin să-ţi atrag atenţia că sunt în exerciţiul funcţiunii...

Aveam pe atunci obiceiul să umblu cu documentele trimise de Sorin Tudoran asupră-mi. Am scos plicul scrisorii lui Racoviceanu.

— Notează-ţi! În 1945, Racoviceanu Florin a domiciliat în Râmnicu Vâlcea, strada Anton Pann 103.

— Vino să te pup! a sărit de pe scaun maiorul Sârbu după ce şi-a notat într-un blocnotes adresa celui în cauză, Aşa mai merge, domnule.

— A, şi încă un amănunt. În timpul războiului a fost aviator... pilot de vânătoare... locotenent...

— Vezi, hoţomanule, ştii o mulţime de lucruri. În condiţiile astea ţi-l găsim. Bineînţeles, dacă mai trăieşte... Ce nu facem noi

pentru un scriitor de literatură poliţistă? Pot să jur că în patruzeci şi opt de ore îţi comunic rezultatul. Dacă aflu ceva mai devreme, te chem la telefon...

Scurta convorbire cu maiorul Sârbu m-a reconfortat; nu ştiu de ce, dar din clipa aceea dracul nu mi s-a mai părut chiar atât de negru. Am ieşit de la I.G.M. cu o poftă straşnică de a acţiona. M-am instalat la volanul Fiatului şi am pornit în viteză, spre un alt obiectiv – Arhivele Marelui Stat Major. Trebuie să ştiţi că în vreme de război, orice unitate militară este obligată să ţină un „jurnal de operaţii”, în ale cărui pagini sunt consemnate zilnic orice mişcare a trupelor în subordine, victoriile şi înfrângerile, pierderile sau capturile. Aceste mărturii sunt apoi predate spre păstrare Arhivelor militare, devenind astfel documente principale ale istoriei armatei noastre.

Deplasându-mă la Arhive, intenţionam să cer spre consultare jurnalul de operaţii al „Grupului 2 Vânătoare”. Deţin un permis permanent de intrare, aşa că accesul la arhivă nu a reprezentat un impediment. Am avut, ce-i drept, şi un pic de noroc. Ultimul loc liber în sala de studii eu l-am ocupat. M-am aşezat lângă un bărbat voinic, cu faţa energică, dăltuită parcă în piatră. Şi-a întors, pentru o clipă, privirile curioase spre mine, a zâmbit amabil, apoi şi-a reluat îndeletnicirea. Fără să vreau, aşteptând să mi se aducă ceea ce solicitasem, ochii mi s-au oprit pe mapa vecinului meu. Am putut desluşi de la distanţă titlul câtorva documente privitoare la acţiunile Batalionului de paraşutişti în zilele insurecţiei armate de la 23 August 1944. „Ce coincidenţă plăcută, mi-am spus, dumnealui cu paraşutiştii, eu cu aviaţia de vânătoare... Am aterizat amândoi pe acelaşi aerodrom.”

Nu după mult timp, custodele mi-a adus „Jurnalul de operaţii al Grupului 2 Vânătoare”. Pe o etichetă mare, dreptunghiulară,

mâna unui furier scrisese cu cerneală: „7.09.44— 25.10.944”. Vă închipuiţi emoţia care m-a cuprins în momentul în care am început să-l răsfoiesc. Întorcând paginile, degetele îmi tremurau. Căutam una din ele... O filă de calendar... 25 septembrie... Am găsit-o. Am transcris, cuvânt cu cuvânt, tot ce aşternuse pe hârtie, la acea dată memorabilă, mâna cronicarului anonim.

Ora 10, Timp de zbor bun. Două aparate I.A.R.-81, pilotate de locotenenţii Puiu Tudoran şi Aurelian Huţan din escadrila 69, primesc misiunea de a executa o misiune de luptă deasupra Clujului. Misiunea îndeplinită. La înapoiere, avionul pilotat de locotenentul Puiu Tudoran este lovit de antiaeriana inamicului şi se prăbuşeşte în flăcări în zona ocupată de duşman. Soarta pilotului necunoscută.

Atât şi nimic mai mult. Un adevăr tragic fusese sintetizat în câteva fraze laconice şi seci. Nu trebuie să vă mire. Acesta era şi este stilul tuturor „jurnalelor de operaţii”. Am zăbovit multă vreme cu ochii aţintiţi pe pagina îngălbenită, încercând să-mi imaginez acea zi de toamnă transilvană, cu timp bun de zbor, şi cele două avioane de vânătoare spintecând cerul, dar n-am izbutit. Deşi, vă asigur, asistasem la multe bătălii aeriene. Ceva tot mă mai nemulţumea, dar ce anume îmi scăpa. M-am apucat din nou să răsfoiesc întristat paginile „Jurnalului”. Poate, poate, voi da de acel ceva care mă nemulţumea. La 30 septembrie, „cronicarul” unităţii consemna: *Locotenentul Puiu Tudoran este dat dispărut fără urmă.* De astă dată laconismul cuvintelor m-a iritat şi mai mult. „Ce naiba, chiar aşa? Să nu fi meritat omul un cuvânt în plus? O apreciere? Să aflăm şi noi cine a fost locotenentul dispărut fără urmă”. M-am foit nervos, deranjându-l pe vecinul meu din dreapta, i-am cerut scuze. Ştiam că nemulţumirea mea nu prea era îndreptăţită. De fapt, în

clipa aceea aş fi dorit să găsesc în paginile „Jurnalului”, descrise cu lux de amănunte, atât viaţa, cât şi condiţiile în care pilotul Puiu Tudoran s-a prăbuşit şi a fost dat dispărut. Ca să-mi stăpânesc nervii, mi-am scos pipa şi am început s-o sug în gol. „Deci avionul a fost lovit de antiaeriana germană şi s-a prăbuşit în flăcări în zona inamicului”, raţionam privind fix cuvintele aşternute pe hârtie cu o cerneală proastă. Mai clar nici că se putea. Cu o singură rectificare – zona inamicului reprezenta o bucată de pământ românesc căzută vremelnic sub ocupaţia duşmanului. Adică pilotul îşi găsise deznodământul pe pământul ţării sale. Desigur, ancheta mea s-ar fi putut încheia aici cu acea explicaţie ce mi-o punea la îndemână „Jurnalul”. Aş fi putut să i-o expediez şi doctorului Sorin Tudoran, însoţită de câteva rânduri de compasiune menite să-l liniştească pentru totdeauna.

Dacă aş fi procedat aşa aş fi ales, fără îndoială, calea celei mai uşoare rezistenţe. Detest asemenea căi. De aceea, nu m-am ridicat să plec. Sugându-mi nervos pipa fără tutun, am tot stat să citesc şi să recitesc „Jurnalul”. Trăgeam nădejdea să găsesc câteva amănunte-cheie privitoare la destinul pilotului. Nu le-am găsit. Totuşi, pot să vă împărtăşesc că, deodată, am simţit două elemente iradiind într-un mod ciudat, de parcă ar fi vrut să mă îmbărbăteze: „Nu abandona... Fii cu băgare de seamă! Nu te pripi! E aici, printre rânduri, o urmă... Caut-o!”

„Deci, în ziua aceea, la 25 septembrie, îmi spuneam eu jucându-mă cu pipa, Puiu Tudoran n-a zburat singur, ci în compania unui camarad, Aurelian Huţan. Zbor în celulă, cum se zice în termeni de specialitate. Unul din ei trebuie să fi fost cap de formaţie. Tudoran sau Huţan. Unul e mort... dispărut fără urmă... Tot aia e... Huţan a scăpat. El trebuie să fi văzut cu ochii săi cum avionul lui Tudoran se prăbuşise în flăcări. Mai trăia oare Huţan, acest martor ocular?”

Mi-am notat în carneţel cuvintele: „De stabilit dacă Aurelian Huţan a supravieţuit războiului”. În eventualitatea că supravieţuise şi mai era încă în viaţă, Huţan ar fi putut să-mi furnizeze amănunte concrete în legătură cu tragicul sfârşit al camaradului său, căci el şi nimeni altul, la înapoierea din misiune, trebuie să fi raportat că Tudoran s-a prăbuşit împreună cu aparatul său de zbor.

La urma urmelor, de ce nu m-am mulţumit cu explicaţia „Jurnalului”? Nu era oare o impietate faptul că nu dădeam crezare „cronicarului” Grupului 2 Vânătoare? Că refuzam să cred că Puiu Tudoran şi-a găsit moartea în flăcările avionului? Dornic de a mă justifica, de a mă scuza chiar, am tot reflectat la acea zi şi la clipa ce a curmat firul existenţei lui Tudoran şi, în strădania mea, printre cuvintele: „La înapoiere, avionul pilotat de locotenentul Puiu Tudoran este lovit de artileria inamicului şi se prăbuşeşte în flăcări în zona ocupată de duşman. Soarta pilotului necunoscută”, am mai întrevăzut o ipoteză. Vedeţi dumneavoastră, nicăieri nu se preciza că avionul lovit ar fi explodat în aer, aşa cum uneori se mai întâmplă. Nicăieri nu se preciza că Tudoran ar fi pierit. N-ar fi fost deci exclus ca el să fi aterizat, deşi avionul îi era în flăcări, şi să fi sărit din carlingă înainte ca motorul să explodeze. Au fost şi asemenea situaţii. În cazul acesta, vătămat sau nevătămat, pilotul ar fi căzut în mâinile inamicului şi atunci, dintr-o dată, formula „dispărut fără urmă” ar fi căpătat un alt conţinut, un alt sens. Îmi veţi reproşa că, având prea multă imaginaţie, mă cam încurc în ea şi complic inutil lucrurile. Poate. Nu vă contrazic. Însă nu voiam nici să accept necondiţionat o explicaţie, atâta timp cât descoperisem spaţiu pentru o nouă ipoteză a dispariţiei pilotului Puiu Tudoran. Un singur om ar fi putut să-mi infirme sau să-mi confirme ipoteza, iar acest om se numea Aurelian Huţan. Adică,

hai băiete, să căutăm un ac într-un car cu fân. Doamne, în ce mă vâram! Iar pe masa de lucru mă aştepta un manuscris neterminat. Dar, recunosc, începuse să-mi placă jocul...

Brusc, am simţit că vecinul din dreapta mea îşi fixase şi el ochii pe „Jurnalul” deschis la 25 septembrie 1944. M-am întors fără jenă spre el, cu gândul să-l mustru din priviri, dar omul mi-a zâmbit atât de blând şi de prietenos, încât mi-a pulverizat intenţia. Avea nişte ochi mari, căprui, cu o căutătură melancolică în adâncul lor. Mi-a şoptit cu o uşoară nostalgie în glas:

— Am cunoscut pe mulţi dintre ei.

— Vă referiţi la aviatori? am întrebat eu tot în şoaptă.

— Da.

În clipa aceea, un ofiţer din faţa noastră s-a impacientat dându-ne astfel de înţeles că şoaptele noastre tulburau liniştea sălii de lectură.

— Ieşim să fumăm? am propus nebănuind nimic din ce avea să iasă din propunerea mea.

— Da, a încuviinţat necunoscutul.

Şi am ieşit. N-aş vrea să mă lungesc inutil povestind cum a decurs discuţia noastră în fumoar.

— Căpitan în rezervă Dragoş Balaban, s-a recomandat, din Batalionul de paraşutişti.

Mi-am rostit şi eu numele. A tresărit. Părea măgulit de cunoştinţă. Eu m-am prefăcut că nu observ.

Mie îmi umbla prin minte un avion. Am adus deci vorba de aviaţie, de aviatori, încercând să-l trag de limbă, el însă „vira” mereu cu îndemânare, trăgând discuţia în cu totul altă direcţie. Mi-a mărturisit că-i suferind, ceea ce a atras după sine o pensionare, şi că, neavând altceva mai bun de făcut, s-a apucat de literatură, mai exact, să scrie. Când l-am auzit mi s-a încrâncenat carnea, să

înnebunesc, nu alta. Ştiam ce va urma. Într-adevăr, inevitabilul s-a produs. M-a rugat dacă sunt bun, dacă sunt amabil, să mă uit prin caietele sale şi să-i spun dacă are un strop de talent, dacă merită să-şi bată capul, şi aşa mai departe. Ce mai? Nu sunt eu omul apt să-şi refuze semenul. Ce să fac? Asta mi-e firea! Dacă cineva mă roagă ceva... Uneori regret, alteori nu. De astă dată n-am regretat.

V. Un indiciu? M-aş mira...

În aceeaşi seară, după ce m-am cufundat în fotoliu, mi-am aprins pipa. Liniştea după care tânjeam mă înconjurase de îndată, ajutându-mă să revăd filmul zilei. Ajungând la secvenţa fostului paraşutist, mi-am amintit de caietele sale. Erau pe birou. Am întors mâna şi am luat la întâmplare unul din ele. Tot la întâmplare l-am deschis şi am citit următorul titlu:

BOTEZUL FOCULUI
25 august 1944

Mai mult îndemnat de data calendaristică decât de titlu, m-am apucat să citesc în continuare:

„Înainte de a intra în dispozitivul de luptă, Virgil Noran, comandantul grupei de mitraliere a Companiei a 9-a, îşi adună în jurul său paraşutiştii pentru a le reaminti ceea ce de altfel învăţaseră în ceasurile de instrucţie:

— dacă unul din ei va fi rănit mai grav şi nu va putea să se retragă singur din linia inamicului, toată grupa va depune maximum de efort pentru a-şi salva camaradul.

Apoi, începură să acţioneze atacând barăcile şi poziţiile nemţilor, ca la carte, cu îndrăzneală, conform schemelor studiate, cu singura deosebire că nu fuseseră lansaţi cu paraşutele în spatele inamicului, ci transportaţi cu camioanele din judeţul Dâmboviţa (Târgovişte) la Pipera.

Virgil Noran îşi împărţi luptătorii în două grupe: în timp ce una din ele simula un atac atrăgând asupra sa inamicul, cealaltă grupă cădea prin surprindere în spatele duşmanului, asigurând astfel elementul surpriză al atacului.

Comandantul avea toate motivele să fie mulţumit. Chiar dacă nu fuseseră lansaţi din avion, atârnând sub cupola paraşutelor, aşa cum fuseseră pregătiţi sufleteşte să intre în foc, acţionau totuşi ca nişte adevăraţi paraşutişti, hărţuindu-şi inamicul. Curăţară astfel în jurul aeroportului Pipera câteva cuiburi de rezistenţă, apoi primiră misiunea ca, făcând un ocol peste câmp, să se îndrepte spre aerodromul Băneasa.

Soarele ardea. Încinşi şi transpiraţi, se strecurau prin lanurile de porumb, încurajaţi de succesul primelor lupte. Erau tineri, entuziaşti şi, deşi intraseră în luptă brusc, nu-şi pierduseră firea, ci se mişcaseră cu o cutezanţă proprie paraşutiştilor.

Înaintau în unghi. O! De câte ori la aplicaţii nu se avântaseră în necunoscut în acelaşi stil, cu comandantul în frunte, la o distanţă de vreo zece metri de cele două laturi ale unghiului, desfăşuraţi ca două aripi! Se opreau ori de câte ori comandantul se oprea şi el, pentru a scruta cu binoclul întinderile.

Se apropiau de aerodromul Băneasa. Soarele le bătea în creştet. Căştile de pe cap frigeau. Apa din bidoane se încălzise şi căpătase un gust leşietic.

Pe neaşteptate, înaintarea le fu oprită de împuşcături răzleţe de arme, sprijinite de clănţănitul unor mitraliere. Se trântiră la

pământ, iar Virgil Noran se apucă să cerceteze şi să stabilească locul de unde se trăgea asupra lor. Lentilele binoclului îi apropiară depărtările; îl descoperi pe inamic la vreo 400-500 de metri, pitit pe după stoguri de grâu şi de paie.

Comandantul hotărî să schimbe poziţia grupei sale; conduşi de el, paraşutiştii se furişară la adăpostul porumbului, străbătură o depresiune a terenului, apropiindu-se astfel foarte mult de inamic. Dacă-i despărţeau o sută de metri. După executarea acestor manevre, intrară într-un duel intens cu duşmanul, care ţinu mai bine de un ceas. Constatând că bat pasul pe loc, comandantul trecu în locul unui trăgător de la mitralieră, înlocui banda de cartuşe cu una de cartuşe trasoare.

— Ce vrei să faci? îl întrebă mitraliorul.

— O să dau foc la stogurile alea, îi explică comandantul aplecându-se asupra mitralierei şi ţinti cu precizie. Stogurile luară foc. În momentul următor, paraşutiştii îi văzură pe ostaşii germani zbughind-o afară din ascunzători, devenind astfel o pradă uşoară.

Comandantul însă nu trăi până la capăt bucuria victoriei. Un glonte vrăjmaş îi ciurui casca, iar el se prăbuşi fără cunoştinţă într-un hău al cărui fund luase foc. Încercase să se smulgă şi se pomeni pe un câmp plin de stoguri. „Sunt salvat!” îşi zise, dar o mână nevăzută apăsase pe trăgaciul unei mitraliere şi o rafală de cartuşe trasoare aprinse stogurile. Paiele ardeau cu flăcări înalte. Vâlvătăile, izbucnite jur-împrejurul său, înaintau puţin câte puţin spre dânsul. Dogoarea focului îi pătrunse prin uniformă în carne, iar din carne în sânge. Se usca sau ardea, nu-şi dădea seama, i se uscase cerul gurii, limba, buzele. Flăcările înaintau spre dânsul, iar el nu avea cum să scape de jarul lor „E grâu... e pâine... Arde pâinea!” striga cineva. Cine oare striga? Al cui era glasul? I se părea tare cunoscut. Şi dacă omul acela se găsea atât de aproape de

dânsul, de ce nu voia să-i întindă bidonul de apă? Deodată, avu senzaţia că lângă dânsul se afla Nicu de la mitralieră. Flăcările se stinseră brusc şi deschise ochii. La început nu pricepu ce-i cu el; vedea bulgări de pământ uscat. Îşi simţi gura iască şi-şi aminti de vâlvătăile care, în delir, erau cât p-aci să-l pârjolească. Cine le stinsese? Se răsuci pe spate. O durere cumplită îi cuprinse capul. Gemu. Izbuti însă să se răsucească. Descoperi înaltul cerului, apoi încet, din pricina durerii, se ridică în capul oaselor. Îşi aminti de ciocnirea cu nemţii şi gemu: „M-au crezut mort!" Paraşutistul Noran căzu din nou pe spate şi rămase sleit, cu ochii închişi.

Într-un târziu simţi nişte mâini pipăindu-l ca şi când ar fi vrut să-i descheie bluza. Avu senzaţia că visează şi nu deschise ochii. Auzi însă cuvintele: „Camarade, camarade..." şi, în sfârşit, înţelese că cineva se afla la căpătâiul său. Deschise ochii şi văzu foarte aproape de dânsul chipul unui necunoscut. „Trăieşti, camarade, trăieşti", auzi Noran. În acelaşi timp, faţa necunoscutului se destinse într-un surâs larg. „Apă!" murmură paraşutistul. „N-am! răspunse sec celălalt. Poţi să umbli?" „Nu cred", murmură Noran şi încercă fără succes să se ridice. „Nu-i nimic, îl consolă necunoscutul, te scot eu de aici." Abia atunci rănitul se uită mai atent la salvatorul său: era un bărbat tânăr, îmbrăcat în uniformă de aviaţie; îşi pierduse, pesemne, chipiul, iar părul negru şi moale i se lipise pe frunte din pricina transpiraţiei. „Am să te iau în spinare, zise salvatorul. O să mă lipesc de tine, iar tu o să te răsuceşti într-o rână... Ai înţeles?" „Mi-e sete!" murmură rănitul. „Rabdă, frăţioare... Te scot eu de aici şi o să bei o cofă cu apă." „Cine eşti?" întrebă Noran. „Lasă vorba şi adună-te lângă mine." „Cine eşti?" stărui Noran gâfâind. „Un pilot rătăcitor." Noran se apucă cu ambele braţe de umerii necunoscutului. Se săltă, gemu. „Eşti cam greu", murmură necunoscutul după ce se ridică mai

întâi în genunchi.

Soarele fierbinte asfinţea. Depărtările parcă luaseră foc. Înaintând cu povara paraşutistului în spinare, necunoscutul răsufla greoi. Se auzeau împuşcături. „Unde mă duci?” întrebă abia auzit rănitul. „La Mogoşoaia... nu-i departe de aici...” Rănitul simţi cum braţele i se înmoaie şi devin neputincioase. „Ţin-te bine!” îl îmbărbătă aviatorul. „Cine eşti, că pe cei de la Pipera îi cunosc... pe tine nu te cunosc...” „Mai taci dracului din gură, se enervă aviatorul. Abia îţi mai tragi sufletul şi vrei să ştii cine sunt... zi mersi că nu sunt neamţ...” Apoi, după o pauză, adăugă ceva mai înţelegător: „N-ai de unde să mă ştii, frăţioare, sunt de la o altă bază”.

„Mi-e sete!” gemu rănitul, după care închise ochii şi se lăsă în voia ameţelii. Îi redeschise numai după ce simţi pe buze stropi de apă. O femeie în halat îl susţinea pe după umeri şi-i dădea să bea dintr-o cană ţărănească. Noran bău, apoi făcu ochii mari şi, ca şi când şi-ar fi amintit de ceva, întrebă: „Aviatorul! Unde-i aviatorul?” „Şezi liniştit, îl îndemnă femeia în halat alb... Şezi liniştit...” „Unde-i aviatorul?” stărui Noran. „A zburat”, îi şopti ea dornică să-l liniştească. Însă paraşutistul nu delira aşa cum îşi închipuia femeia. Se întreba cu tristeţe: „Unde a dispărut aviatorul? Oare o să-l mai întâlnesc vreodată?” „A zburat aviatorul”, spuse din nou femeia, ca o mamă care se joacă cu odrasla sa. „Da, a zburat”, suspină şi paraşutistul în sinea sa.

O să mă credeţi sau nu, dar am citit de trei ori încercarea literară a lui Dragoş Balaban. Ba a treia oară, dornic parcă să mă conving de ceva, am citit-o, în tăcerea odăii, cu glas tare. Noroc că eram singur în toată casa, altfel ai mei cine ştie ce şi-ar fi închipuit despre mine. Niciodată nu am citit vreun text, fie al meu sau al altuia, cu glas tare. Când, în sfârşit, am pus caietul de o parte,

prima mea reacţie a fost să-i telefonez autorului. Era însă târziu, aşa că mi-am amânat intenţia pentru a doua zi. Am adormit liniştit, ca un bebeluş satisfăcut de joaca lui...

M-am trezit ca de obicei, la şase dimineaţa. După ce mi-am trecut trupul printr-o suită de exerciţii fizice, mi-am făcut un duş, am băut o cafea turcească făcută de mâna mea, mi-am trecut în jurnal cum „m-am jucat” în ajun. Apoi, constatând că ceasul arăta o oră destul de rezonabilă, i-am telefonat lui Balaban. Mi-a răspuns chiar el. Auzind că vreau să-l invit la o cafea, şi-a arătat surprinderea:

— La o cafea? Pe mine? Când?

— Chiar acum, am precizat, hotărât să-mi satisfac cu orice preţ curiozitatea. Ai ceva mai bun de făcut la ora asta?

— Nu, nu! Să vedeţi... sunt prins... După o pauză, l-am auzit întrebându-mă cu o voce înecată în sfiiciune: Mi-aţi citit caietele? Cum vi se par? Ce credeţi?

Uf, eternele întrebări şi nelinişti ale începătorilor! Era însă firesc ca el să se gândească la ale lui, iar eu la ale mele. Hilară situaţie! Paraşutistul aştepta un răspuns la o întrebare: „Ce credeţi, am talent?” iar eu un răspuns la o întrebare pe care Dragoş Balaban n-avea cum s-o bănuiască. I-am dat un răspuns diplomatic:

— Veniţi la o cafeluţă... şi o să stăm de vorbă pe îndelete.

— Vă mulţumesc. După o scurtă ezitare, Dragoş Balaban a acceptat invitaţia: într-un sfert de oră sunt la dumneavoastră.

— Perfect... Până atunci şi cafeaua o să fie gata...

M-am apucat de treabă. În timp ce ochii mi se fixaseră pe ibricul de aramă, gândurile au prins să zburde cu voioşie. Ar fi o coincidenţă fantastică, mă legănam eu într-o dulce iluzie, dacă aviatorul din povestirea paraşutistului s-ar dovedi una şi aceeaşi persoană cu Puiu Tudoran! Să-l regăsesc dintr-o singură mişcare

pe cel *dispărut fără urmă* într-o împrejurare atât de dramatică!? Ar fi fost prea de tot, prea frumos şi mult prea simplu. Câte însă nu se întâmplă în viaţă! Ea le încurcă şi tot ea le descurcă. Nu mă bucuram oare prea devreme? Dacă faptele descrise de Balaban nu erau decât nişte simple plăsmuiri ale unui pensionar dornic să-şi omoare zilele într-un chip cât mai folositor? Iar eu, încălzit de ideea anchetei, sunt dispus să le iau drept piese de dosar?

Şi uite aşa, asaltat de tot felul de gânduri şi întrebări, mi-am amintit că, în urmă cu câţiva ani, vizitând o unitate a Miliţiei unde se dresau câini poliţişti, un instructor mi-a povestit, printre altele, câtă bătaie de cap i-a dat un pui de lup, Ingro, pare-mi-se, care dacă în plin câmp nimerea urma unui iepure, o abandona pe aceea a infractorului şi o pornea cu coada în sus în căutarea lui „roade-varză”.

Amintirea acelei istorioare m-a făcut să izbucnesc în râs. Pornisem în cercetările mele de la o urmă reală, iar acum, întocmai ca şi Ingro cel afurisit, adulmecând o altă urmă răsărită pe neaşteptate dintr-o povestire scrisă cu oarecare talent, de un om care în zilele războiului suferise o gravă contuzie cerebrală, am luat-o razna. Au trecut doar atâţia ani de la întâmplarea descrisă de Balaban. Mă mai puteam oare bizui pe memoria sa?

Cu această întrebare în minte, l-am întâmpinat când şi-a anunţat prezenţa la uşă. L-am condus în camera mea de lucru. S-a ţinut, aşadar, de cuvânt. Trecuse exact un sfert de oră. Şi eu îmi respectasem cuvântul – cafeaua era gata. Iscodindu-l, am observat că invitatul meu îşi stăpânea cu greu tulburarea: o roşeaţă copilărească îi împurpurase faţa energică, brăzdată în jurul gurii de două cute adânci. L-am poftit să ia loc într-un fotoliu. M-am aşezat şi eu. Ne despărţea o măsuţă scundă şi rotundă. Cafeaua aburea în ceşcuţe chiar sub nasul nostru, gâdilându-ne nările cu aroma-i

plăcută.

Am început, bineînţeles, prin a-i aprecia caietele, făgăduindu-i că îl voi recomanda unei edituri. Nu mă jucam cu promisiunile. Însemnările, observaţiile, trăirile fostului paraşutist militar meritau să vadă lumina tiparului. Mă asculta fericit – nu-i venea să creadă că eforturile sale literare fuseseră încununate de un prim succes. Urmărindu-i în continuare reacţiile, mi-am spus că sosise şi momentul când îmi puteam permite să intru în fondul problemei care mă interesa.

— Îndeosebi, i-am spus, mi-a plăcut foarte mult „Botezul focului”, iar în legătură cu această povestire aş vrea să vă pun câteva întrebări.

Dragoş Balaban şi-a pus ceşcuţa golită de cafea pe măsuţă şi, asemenea unui şcolar cuminte, şi-a încrucişat braţele la piept, arătând astfel că era gata nu numai să mă asculte, ci şi să-mi răspundă.

— Ce-i realitate şi ce-i ficţiune în povestirea asta?

Oaspetelui meu i-a scăpat un zâmbet ironic. Părea sincer amuzat de întrebare. Pe bună dreptate. Nu se aşteptase, pesemne, s-o audă rostită tocmai din gura unui scriitor. Nu m-am supărat, ci dimpotrivă... Întrebarea mea părea mai curând a unui profan decât a unui cunoscător în ale literaturii. Nu aveam însă cum s-o ocolesc.

— Ştiţi, unele întâmplări le povestiţi la persoana întâia, altele la persoana a treia, m-am explicat. Pe eroul povestirii „Botezul focului” îl cheamă Noran...

— Am înţeles, m-a întrerupt Dragoş Balaban, clătinând parcă dezamăgit din cap. Tot ce povestesc în „Botezul focului” s-a petrecut aievea... Eu le-am trăit. 25 august 1944 e prima mea zi de război...

A fost rândul meu să mă îmbujorez. Îmi era imposibil să-mi

dau seama dacă musafirul observase sau nu.

— Când aţi scris-o?

— Acum o lună.

— Deci după douăzeci de ani.

— Exact.

— Şi vă mai amintiţi perfect de tot ce s-a întâmplat în ziua aceea? am stăruit eu cu gândul de a-i verifica memoria.

Încercai să-i surprind privirile. S-a ferit şi, brusc, s-a apucat să cerceteze fundul ceşcuţei ca şi când, dintr-o dată, l-ar fi interesat zaţul cafelei. Reacţia m-a surprins şi am pus-o pe seama emotivităţii sale.

— Eu cred că da, a murmurat el şovăitor. Îmi amintesc totul...

— Ce vă face să fiţi atât de sigur?

În sfârşit, s-a uitat la mine scrutător, ca şi când ar fi dorit să-mi pătrundă în suflet, să-mi ghicească jocul.

— Deşi nu prea înţeleg sensul întrebărilor dumneavoastră, o să vă răspund, a continuat el şi mai şovăitor decât înainte. Pentru că n-am încetat nicio clipă să mă gândesc la zilele de război, să le caut sensurile, dimensiunile, iar în ceea ce priveşte memoria mea...

Ultimele cuvinte abia le-am mai desluşit. Vocea i-a scăzut. Vădit încurcat, Dragoş Balaban a tuşit. Evident, o tuse forţată, apoi a tăcut încruntat.

— Mda, am mormăit eu, atunci, fireşte, întâlnirea pe câmpul de luptă cu acel aviator descrisă atât de plastic este reală?

Peste chipul interlocutorului meu a trecut o urmă de nelinişte. Ochii i s-au micşorat, au devenit bănuitori, dacă nu chiar răi. Înainte de a-mi răspunde, l-am văzut muşcându-şi buza inferioară. Se întâmpla ceva cu el. Se neliniştise, iar acum încerca fără succes să-şi regăsească calmul. Ce anume l-a stârnit? Întrebarea mea? Ar fi fost absurd! O socoteam atât de incoloră...

— Constat că aviatorul vă interesează mai mult chiar decât paraşutistul, a sesizat Balaban în şoaptă. Ei bine, repet, faptul s-a petrecut aievea...

„A! Asta era deci, am exclamat eu în sinea mea. Dumnealui e jignit. S-ar fi vrut în centrul discuţiei.”

— De atunci, aţi mai avut prilejul să-l întâlniţi? mi-am urmat eu neabătut calea documentării.

— Nu. A fost pentru prima şi ultima oară...

— Nu v-a mirat prezenţa unui pilot, acolo pe câmp? am continuat eu încercând să fac abstracţie de nervozitatea crescândă a fostului paraşutist.

— De ce să mă mire? La război se întâmplă atâtea! Ce, parcă eu, ca paraşutist, când am intrat în luptă, am fost lansat din avion?

„Are dreptate, gândii. Câte nu se întâmplă în vremuri normale, dar în plin război!” Hotărât să curm discuţia, am trecut la o ultimă chestiune.

— Aş vrea să vă arăt o fotografie.

— O fotografie?! tresări spre surprinderea mea Dragoş Balaban.

M-am prefăcut că nu-i observ crisparea nervoasă a degetelor. Şi-a cerut permisiunea să-şi aprindă o ţigară. M-am ridicat din fotoliu şi m-am îndreptat spre birou cu gândul să scot din sertar fotografia lui Tudoran. În acelaşi timp, căutam să nu-l scap din ochi pe Balaban; reacţia sa la cuvintele mele m-a făcut pe neaşteptate bănuitor. Acum trăgea supărat din ţigară: înţelesese, se vede treaba, că-l atrăsesem într-o capcană.

Revenit la locul meu, i-am întins fotografia. A luat-o şi a privit-o îndelung. A pălit. S-a încruntat. Am văzut cum pe fruntea sa, brăzdată de cute adânci, răsăriră broboane de sudoare. Nu i-am dat răgazul să răsufle.

— El e, nu-i aşa, aviatorul care v-a salvat?

Paraşutistul a răspuns într-un târziu, muşcându-şi dureros buzele...

— Nu... nu e el... Adică, nu ştiu. Părea tare încurcat. Eu ştiu? S-ar putea... În fotografie e cu chipiu... Acolo... parcă...

Degetele îi tremurau. Fotografia i-a căzut din mână, a făcut un efort s-o prindă din zbor. A izbutit şi a pus-o pe măsuţă. Apoi s-a ridicat iute în picioare. Îşi ceru scuze că din anumite motive nu mai putea să rămână. Sângele-i pierise din obraji. O clipă, am avut impresia că se clatină.

— Sunteţi suferind? I-am întrebat compătimitor în timp ce-l conduceam la uşă. Vă e rău?

Nu mi-a răspuns. Se grăbea să plece; evident, să scape de mine. Am închis nedumerit uşa în urma lui după care, descumpănit, m-am întors în cameră. Mi-am aprins pipa şi am început să mă plimb ca un apucat prin încăpere, frământat de turnura luată pe neaşteptate de discuţia cu Balaban. Nu mi se cerea perspicacitatea detectivului ca să reţin că ceva nu era în ordine. Când i-am arătat fotografia lui Tudoran, vizitatorul meu a devenit de nerecunoscut. După părerea mea, revederea cu imaginea celui care, cândva, i-a salvat viaţa pe câmpul de luptă, ar fi trebuit să-l bucure. Când colo...

Îmi storceam mintea în căutarea unei explicaţii, dar fără succes. Descumpănirea mea a crescut şi mai mult când, după vreo douăzeci de minute de la plecarea fostului paraşutist, a sunat telefonul, iar eu, ridicând receptorul, am auzit un glas care ţinea să mă avertizeze cu toată seriozitatea:

— Domnule, sunt informat că intenţionaţi să vă ocupaţi de cazul aviatorului Puiu Tudoran. E adevărat?

În prima clipă, am crezut că aiurez, că ridicasem receptorul fără ca telefonul să fi sunat, că, de fapt, nu auzeam pe fir nicio voce.

— Domnule, aţi auzit întrebarea? m-a luat la rost glasul pe care mă străduiam acum să-l identific.

— Şi presupunând că am auzit-o şi că într-adevăr intenţionez să mă ocup de Tudoran, ce-i cu asta?

— Ar fi mai bine să renunţaţi la planurile dumneavoastră.

— Aş putea să ştiu şi eu cine-mi poartă de grijă şi îndrăzneşte să-mi dea sfaturi? răcnii.

— Un binevoitor.

— Alo! Sunt sătul de binevoitori...

Am trântit o înjurătură. Prea târziu. N-o mai auzise. „Binevoitorul” curmase convorbirea lăsându-mă încremenit cu receptorul în mână. În momentul acela, nu ştiu de ce, îmi răsări în minte Dragoş Balaban. El şi nimeni altul era „binevoitorul”. Către dânsul se învălmăşeau acum toate bănuielile. Şi pentru că tot mai ţineam receptorul în mână, am format îndată numărul de telefon al fostului paraşutist care, nu cu mult în urmă, mă părăsise într-un chip atât de straniu.

Aparatul suna în gol – semn că Dragoş Balaban încă nu ajunsese acasă. În aceeaşi clipă, mi-am amintit cu o claritate uimitoare că în timp ce necunoscutul de la telefon mă avertiza că ar fi bine să abandonez intenţia de a lămuri cazul lui Puiu Tudoran, auzisem zgomote specifice străzii. „Asta era... Cu siguranţă că „binevoitorul” m-a chemat de la un telefon public”, mi-am spus încercând să-mi mai amintesc şi alte amănunte. Intrigat, m-am azvârlit într-un fotoliu. Am constatat cu tristeţe că, din pricina uluirii mele, nu reţinusem decât cuvintele „binevoitorului”: *„Ar fi mai bine să renunţaţi la planurile dumneavoastră”.* Ce a vrut să înţeleagă prin această avertizare? Că m-ar pândi vreo primejdie? Pipa mi se stinsese. Am aprins-o din nou. Eram supărat, nervos, bântuit de nelinişti. Dumnezeu mi-era martor că nu voiam să fac

nicio legătură între strania comportare a vizitatorului meu şi avertismentul primit tam-nesam prin telefon şi totuşi, împotriva vrerii mele, un imbold lăuntric şi până la un punct logic mă îndemna la tot felul de presupuneri. Pufăiam din pipă şi gândeam: „Discuţia cu Balaban a decurs normal până în clipa când am adus vorba de „Botezul focului” şi de întâlnirea sa cu aviatorul care i-a salvat viaţa. Pe urmă, datorită întrebărilor mele, atitudinea lui s-a schimbat. A devenit neliniştit... irascibil... a pălit... iar după ce i-am arătat fotografia lui Tudoran, a plecat în mod surprinzător. Ciudat! Foarte ciudat... A cercetat fotografia... a scăpat-o din mână. L-a recunoscut şi nu l-a recunoscut... A plecat lăsându-mă între un da şi un nu... Apoi, ca o bombă cu efect întârziat, a „explodat” telefonul... avertismentul... Zău, nu voiam să fac nicio legătură, în sinea mea mi se părea nedrept, dar prea veniseră toate una după alta, într-o înlănţuire, apreciam eu, destul de logică.

Şi chiar dacă Balaban n-ar fi avut niciun amestec în treaba asta cu telefonul anonim, gândeam eu învăluit în fumul aromat şi dulceag al tutunului, întâmplarea rămânea la fel de neguroasă, de nepătruns. Era limpede că cineva aflase că mă ocup de cazul pilotului Puiu Tudoran, dispărut fără urmă, şi faptul ca atare îl îngrijora. Ba mai mult, ţinea morţiş să mă intimideze. Cine să fie acest anonim? De ce voia să mă împiedice să dezleg o enigmă care îşi avea originea într-o întâmplare petrecută în urmă cu douăzeci de ani? *Cine era acel cineva?*

În căutarea unui răspuns, am încercat să stabilesc cine mai ştia de hotărârea mea de a da curs rugăminţii lui Sorin Tudoran, fiul aviatorului. Nimeni. Nu mă destăinuisem nimănui. E drept, expediasem în provincie, foştilor camarazi ai lui Tudoran, două scrisori, dar ar fi fost prea devreme ca vreunul din ei să-mi poată răspunde şi, mai ales, într-un asemenea mod. Urmărind un fir logic

al deducţiilor, tot la Dragoş Balaban ajungeam; îi arătasem fotografia pilotului dispărut, destăinuindu-mi astfel preocupările.

Am rămas neclintit în fotoliu preţ de trei ceasuri, pradă presupunerilor. Se înserase de-a binelea, dar eu tot nu aprinsesem lumina. Deodată, în liniştea adâncă a încăperii, telefonul a ţârâit atât de prelung şi de asurzitor, încât am sărit speriat din fotoliu, iar când am ridicat receptorul, mi-am dat seama că inima îmi bătea nebuneşte:

— Alo! exclamai.

— Casa scriitorului...

— Da, l-am întrerupt cuprins de o presimţire.

— Sper că m-aţi înţeles? m-a întrebat un glas bărbătesc, ameninţător.

— Adică? am întrebat eu propunându-mi să prelungesc cât mai mult convorbirea.

— Referitor la cazul aviatorului Puiu Tudoran.

— Nu înţeleg, n-aţi vrea să fiţi ceva mai explicit? Nu, nu mă înşelam; insul de la celălalt capăt al firului nu-mi vorbea degajat, ci încerca să-şi mascheze vocea, îngroşând-o.

— Dacă vă telefonez şi vă sfătuiesc să nu vă ocupaţi de acest caz, o fac spre binele dumneavoastră.

— Spre binele meu?! Am reţinut oare exact cuvintele dumneavoastră?

— Repet! Dacă ţineţi la viaţă, la cărţile ce intenţionaţi să le scrieţi.

— Glumiţi, domnule! Am izbucnit în râs... un râs forţat.

— Nu glumesc... Vă paşte o mare primejdie... Aţi greşi grav dacă mi-aţi lua avertismentul drept o glumă.

— Da' poate că nu ţin prea mult la viaţă?

— Vă va fi cu atât mai uşor să vă despărţiţi de ea. Sper că m-am

făcut înţeles. A! Şi încă ceva: e spre onoarea familiei fostului pilot Puiu Tudoran să nu se ştie mai mult despre el.

Mi s-a pus un nod în gât. Am auzit pe fir un declic şi am înţeles că interlocutorul meu a închis telefonul. Am pus şi eu receptorul jos.

Am avut nevoie de câteva minute ca să-mi revin. În decurs de trei ore, sfetnicul meu trecuse de la sfaturi la ameninţări: „Dacă ţineţi la viaţă”. M-au trecut fiori de gheaţă la gândul că cineva din umbră era gata să mă expedieze pe lumea cealaltă. Apoi, izbucnii iarăşi într-un râs nervos. Vă mărturisesc sincer, propriul râs îmi displăcea şi m-am grăbit să aprind lumina. Întunericul s-a risipit şi m-am simţit ceva mai destins.

„Ce voise, de fapt, să spună atunci când mi-a atras atenţia că era spre onoarea familiei fostului pilot Puiu Tudoran să nu se ştie mai mult despre el? Hm! De ce nu mi-a vorbit deschis? Uite, domnule, aşa şi pe dincolo, lucrurile s-au petrecut în chip dezonorant pentru Puiu Tudoran... Sunt un fost camarad de arme... Dar necunoscutul de la telefon n-a procedat aşa. Ba m-a şi ameninţat... Înseamnă că...” Am cercetat ceasul: acele arătau ora 22,35. M-am repezit la telefon să-l chem pe Dragoş Balaban. Voiam să-i aud glasul, acum îmi mai stăruiau în urechi cuvintele „binevoitorului”. Nu mi-a răspuns nimeni. Oare să nu fi ajuns Dragoş Balaban acasă? Să fi scos telefonul din priză? Cineva totuşi ar fi trebuit să-mi răspundă, căci nu locuia singur, ci împreună cu o soră mai mare, văduva unui contabil. O aflasem chiar de la fostul paraşutist.

Vă închipuiţi în ce stare sufletească m-au adus toate întâmplările zilei? Mai presus de orice mă obseda întrebarea: Cine să fie oare omul din umbră într-atât de interesat ca enigma dispariţiei lui Puiu Tudoran să rămână nedezlegată, încât să fie în

stare să treacă de la „sfaturi” la ameninţări? Sunt dator să vă mai mărturisesc că ideea de a fi căzut victima unei farse am exclus-o din capul locului. În afară de Sorin Tudoran, nimeni nu ştia la ce mă înhămasem. Aşa cum am mai spus, singurul în faţa căruia mă dezvăluisem doar în parte, scoţând la iveală o fotografie, era fostul paraşutist. Să fi împărtăşit Sorin Tudoran cuiva planurile sale şi că mi se adresase mie să-l ajut? N-ar fi fost exclus. Totuşi, fiul aviatorului locuia într-o comună de pe frumoasele meleaguri ale Năsăudului, departe de Capitală. M-am văzut nevoit să recunosc că enigma abia acum devenea enigmă. Să reţinem, deci, că undeva în umbră exista un individ care ţinea ca deznodământul vânătorului aerian să rămână cu orice preţ învăluit în taină... adică să rămână aşa cum se menţiona în adresa oficială: *dispărut fără urmă,* şi culmea, spre onoarea familiei Tudoran. Acel cineva, cu sau fără voie, se trădase, săvârşind astfel o greşeală ce se cerea exploatată. Iar cel chemat s-o exploateze eram eu. Fără îndoială, cutezanţa mea ar fi putut să mă coste viaţa. Necunoscutul era cu ochii pe mine şi, în felul său, juca cinstit – mă avertizase. Om sunt şi eu – avertismentul îmi îngheţa sufletul ori de câte ori îmi revenea în minte. Pe oamenii din umbră pe care tu nu-i vezi, dar ei te văd, e mai bine să-i iei în serios. În acelaşi timp însă, o întrebare mistuitoare îşi croise drum prin zidul avertismentului: Cine-i omul din umbră şi ce urmăreşte? De ce ţine să-mi bareze calea şi de ce vrea să mă împiedice de a cotrobăi prin dosarul îngălbenit de vremuri al locotenentului de aviaţie Puiu Tudoran? Cu întrebările astea în gând, am adormit în fotoliu.

VI. În sfârşit, cărare

În dimineaţa următoare, de îndată ce am deschis ochii, primul om la care m-am gândit a fost desigur Dragoş Balaban. Trebuia neapărat să dau de el, să-l văd, să încerc să reînnod firul discuţiei, să-l studiez, să aflu cauzele bruştei sale schimbări, într-un cuvânt, să mă liniştesc. Deşi ora era cam matinală, n-am ezitat să-l chem la telefon.

Am aşteptat încordat să mi se răspundă. De la celălalt capăt al firului cineva a ridicat receptorul – îi auzeam respiraţia – dar se încăpăţâna să nu scoată vreo vorbă.

— Alo! am strigat eu în câteva rânduri.

A ghicit cine era şi, drept răspuns, mi-a închis telefonul în nas, ceea ce, se înţelege, m-a jignit, dar nu m-a dezarmat. Nu m-am sfiit să chem din nou casa Balaban. Simţeam cum furia urcă în mine... Să ridici receptorul şi să nu vrei să răspunzi! Şi asta după ce-i citisem caietele şi, culmea, îmi formasem şi o părere bună despre posibilităţile sale literare! În mod firesc, atitudinea necuviincioasă a lui Dragoş Balaban a avut darul să-mi întreţină şi mai mult bănuielile. Nu sunt omul care, odată pornit, să se oprească la mijlocul drumului: dacă dumnealui nu dorea să stea de vorbă cu mine, doream eu în schimb. Şi pentru că telefonul lui Balaban „murise”, am luat pe loc hotărârea să-i fac o vizită... o vizită inopinată, chiar în faptul dimineţii. Nu era prea politicos din partemi, altă cale însă nu aveam de ales. Ce naiba, găsindu-mă la uşa lui, cineva trebuia să-mi deschidă. Unde mai pui că aveam şi un pretext să-l vizitez: caietele. În zbuciumul ce-l cuprinsese, Dragoş Balaban plecase fără să le ia.

Am înghiţit la repezeală micul dejun, am coborât în curte, mi-am scos maşina din garaj. Nu sunt un şofer prea experimentat, totuşi mă descurc. Iar unde nu izbutesc, au grijă agenţii de

circulaţie să-mi sară în ajutor.

Era o dimineaţă frumoasă de septembrie, cu un soare de aur, când văzduhul bucureştean miroase a pepene, a „deschiderea şcolilor”. Am urcat la volanul Fiatului meu de culoarea vişinei şi i-am *„dat bătaie”*. Balaban locuia în cartierul Floreasca, într-un bloc vechi, construit încă înainte de război. Mi-au fost necesare exact zece minute ca să ajung cu maşina până la locuinţa sa. Şi pentru că imobilul nu avea lift, am urcat aproape în fugă scările ce se opreau la etajul trei, în dreptul apartamentului lui Balaban. Am apăsat pe butonul soneriei. Un minut mai târziu, am simţit cum de dincolo de uşă un ochi mă scruta prin vizor. „Acum o să-mi deschidă”, mi-am spus. M-am înşelat. Nu m-am lăsat şi am sunat din nou prelung, aşa încât să dau celor dinăuntru de înţeles cât sunt de nemulţumit. Bine am procedat. În cele din urmă, mi-a deschis o femeie cu părul cărunt, îmbrăcată în negru, de parcă ar fi fost în doliu. Avea o faţă palidă şi o privire tristă de om amărât.

— Sunt scriitorul... m-am recomandat. Cu cine am plăcerea?

La auzul numelui meu, femeia n-a tresărit, n-a manifestat niciun fel de interes – semn că ştia încă înainte de a-mi deschide cine era vizitatorul.

— Sunt sora lui Balaban, mi-a răspuns ea fără vlagă.

— Aş vrea să-l văd pe fratele dumneavoastră.

Nu m-a invitat în casă, ci m-a ţinut la uşă, ceea ce, să recunoaştem, reprezenta un act de impoliteţe în plus. Ghicindu-mi parcă gândurile, femeia s-a apucat să se scuze frângându-şi nervos mâinile:

— Vă rog să mă scuzaţi, v-aş pofti în casă, dar e deranj – n-am ajuns să deretic. Îl căutaţi pe fratele meu? Nu-i acasă, adăugă cu părere de rău. Încă de la şase a plecat.

— Am mare nevoie de el... Nu ştiţi unde-l pot găsi?

— Regret, nu-mi spune niciodată unde pleacă.

Se vedea cale de o poşta că femeia asta nu ştia să mintă: vorbindu-mi, obrajii palizi i se împurpuraseră, iar privirile mele stăruitoare o stinghereau.

— Aseară a venit târziu acasă, a simţit ea nevoia să-mi explice în continuare, iar astăzi a plecat devreme.

Ascultând-o şi urmărindu-i gesturile, mi s-a făcut mila de ea; n-avea niciun rost să-i prelungesc chinurile. I-am mulţumit, am rugat-o să-i transmită fratelui că ieri, părăsindu-mă în grabă, şi-a uitat caietele la mine.

— Să-mi dea un telefon sau să treacă să şi le ia. Cum va crede de cuviinţa. Aş vrea să-l recomand unei edituri...

Dacă el se arăta viclean, de ce nu m-aş arata şi eu? Am coborât în stradă cu inima grea, de om tras pe sfoară. Eram convins că Dragoş Balaban era acasă, că se pitise într-un ungher al vestibulului întunecos şi că de acolo trăsese cu urechea la discuţia mea din pragul, casei cu sora sa. Ideea că s-a ascuns de mine mă zgâria pe nervi. Ce-i declanşase schimbarea asta bruscă de comportament? Doar m-am purtat frumos, i-am citit caietele, intenţionam să-l recomand unei edituri. Dumnealui însă... De ce mă gândeam că ar putea să fie una şi aceeaşi persoană cu „binevoitorul” de la telefon?

Am dat să urc în maşină dar în aceeaşi clipă, am zărit chiar în faţa blocului unde locuia Balaban cabina unui telefon public. „Dacă tot am luat-o de dimineaţă la picior, stricându-mi programul, ce-ar fi să-i telefonez maiorului Sârbu? Poate că are vreo veste pentru mine... Să trec pe la el”, mi-am zis. N-am făcut rău. Mi-a răspuns chiar el la telefon.

— Nu te ştiam un matinal. Pe unde umbli? m-a luat el la rost. Te-am sunat acasă. Se vede că eşti singur. Hoinăreşti...

— Zău!? M-ai căutat?! am exclamat copilăreşte, încântat, bineînţeles, de coincidenţă. Te pomeneşti că vrei să-mi faci o bucurie?

— Vreau.

— O veste, deci?

— ...Tu ce ai crezut? Lucrăm operativ. Suntem o instituţie organizată. Notează-ţi.

— Stai un moment. Ştii, vorbesc de la un telefon public. M-am căutat prin buzunare. De bucurie mă zăpăcisem, nu-mi găseam creionul, carneţelul. În cele din urmă, am putut rosti:

— Zii, frăţioare, sunt pregătit să-mi notez tot ceea ce doreşti să-mi dictezi.

— Chiar şi un roman?

— Chiar.

— Poate să fie şi unul poliţist?

— Cu atât mai bine.

— Dar îl semnez şi eu.

— S-a făcut.

— Mă, că altruist mai eşti! a râs maiorul Sârbu. Şi-acum scrie: Racoviceanu Florin, fiul lui Gheorghe şi al Mariei, născut la 5 decembrie 1918, la Craiova. Domiciliul actual: Bucureşti. Ai noroc, tovarăşe scriitor, nimic de zis!

— Aşa e, am încuviinţat eu şi, pentru o clipă, mi-a trecut pe dinaintea ochilor chipul paraşutistului.

— Adresa actuală: Bucureşti, strada Bucur 35. Eşti curios să ştii unde lucrează, cu ce se îndeletniceşte?

— Dacă ai la îndemână şi asemenea date, desigur.

— Presupunând că o să ai nevoie de ele, am cerut sectoristului zonei respective să se intereseze.

— Eşti un înger! am exclamat eu iarăşi.

— Fără exagerări, tovarăşe... Unde ai văzut tu îngeri în uniformă poliţistă?! Fiind aviator, pe Florin Racoviceanu îl poţi găsi la aeroportul Băneasa... nu ştiu la ce secţie, vezi şi tu... nu lăsa chiar totul pe seama noastră.

— Îţi rămân recunoscător.

— Lasă, lasă, cunosc eu făgăduielile scriitorilor... Una declară în interviuri şi alta fac în realitate. La revedere şi succes!

— Mulţumesc.

Vă daţi seama în ce stare mă găseam. Una caldă, una rece... Maiorul Sârbu îmi venise în ajutor, mi-l găsise pe omul care, în reconstituirea evenimentelor din august şi septembrie 1944 reprezenta, dacă vreţi, prima verigă. Aproape că uitasem de amărăciunea provocată de atitudinea ireverenţioasă a lui Dragoş Balaban. Şi, înainte de a mă îndrepta spre Băneasa, căci ardeam de curiozitate să-l cunosc pe cel care se numărase printre bunii camarazi ai lui Puiu Tudoran, mi-am spus că ar fi bine să trec pe acasă şi să recitesc scrisoarea lui Florin Racoviceanu din septembrie 1945. Aşa am şi făcut. După zece-cincisprezece minute, eram de-acum în camera mea de lucru şi o reciteam. Am zăbovit, mai cu seamă, asupra acestor rânduri:

Puiu n-a zburat singur, ci însoţit. A avut un pasager la bord. Un civil, fratele comandantului de escadrilă (...) Deci soţul dv. a decolat cu direcţia Bucureşti (...) După patru-cinci ceasuri urma să se întoarcă, însă nu s-a mai întors nici în ziua aceea, nici în următoarele. De atunci, nu l-am mai întâlnit.

Aşadar, omul care adresase aceste rânduri văduvei lui Puiu Tudoran trăia. Ba mai mult, domicilia în Bucureşti şi lucra nu departe de locuinţa mea. Am chemat la telefon centrala

aeroportului Băneasa şi am cerut să mi se dea legătura cu tovarăşul Racoviceanu. „Imediat”, mi-a răspuns centralista. În clipa următoare, am auzit glasul metalic al unui bărbat.

— Tovarăşul Racoviceanu? am întrebat. Mi s-a răspuns afirmativ; am continuat atunci spunând cine sunt şi că aş vrea să-l văd.

— Acum aţi dori?

— Dacă s-ar putea, am îndrăznit eu.

— În ce chestiune?

— Foarte importantă, de aceea nu pot s-o formulez la telefon.

— Bine, a acceptat, vădit indispus de tonul meu misterios. Vă aştept... Mă găsiţi la...

VII. Stenograma nr. 1

Secretara, o femeie urâţică, trecută de prima tinereţe, după ce m-a cercetat din tălpi şi până în creştet, m-a introdus în biroul lui Florin Racoviceanu. M-a întâmpinat un bărbat de statură potrivită, cam de vârsta mea, rotofei, cu o chelie respectabilă. S-a arătat din capul locului cordial – mi-a strâns prieteneşte mâna, m-a invitat să iau loc, creându-mi impresia că ne cunoşteam mai de mult. Aşezându-mă, privirile mi-au fost atrase de micromodelele de avioane rânduite, ca într-o neobişnuită expoziţie, împrejurul biroului la care lucra Racoviceanu. Machetele a numeroase tipuri de aparate de zbor – de la aeroplanul lui Vuia şi până la „Caravelle” – confereau încăperii un farmec aparte. Racoviceanu m-a lăsat un timp să-i admir în linişte colecţia. Interesul meu l-a măgulit.

— După câte înţeleg, vă pasionează aviaţia? m-a întrebat el.

— Exact... însă zburătorii mă pasionează mult mai mult, i-am răspuns, mulţumit că-mi oferise prilejul să intru în temă. Nu mă prea pricep la modele. De aceea vă şi întreb: aveţi cumva, în această frumoasă colecţie de machete, şi un „Nardi”?

Florin Racoviceanu şi-a înălţat surprins sprâncenele-i negre şi stufoase, ce contrastau cu chelia sa albă şi strălucitoare.

— Din păcate, e singurul tip de avion care-mi lipseşte. Chelia îi deveni stacojie şi îşi lăsă ochii în jos, ca şi când s-ar fi ruşinat de cele comunicate.

— Îmi place aici la dumneavoastră, am exclamat eu cu o bucurie nedisimulată.

Ochii gazdei au zâmbit iarăşi.

— Un coniac? O cafea?

— Un coniac, i-am mărturisit eu preferinţa.

A chemat secretara şi a rugat-o să ne aducă două coniacuri, apoi, luându-şi parcă inima în dinţi, m-a întrebat:

— Îmi iertaţi indiscreţia. Desigur, colecţia mea nu e completă. Dumneavoastră însă aţi remarcat absenţa „Nardi”-ului. De ce?

Mi-am scos pipa şi, calm, mi-am îndesat-o cu tutun. Anume întârziam să-i răspund. Ştiu, nu era prea politicos, dar urmăream să-i aţâţ interlocutorului meu curiozitatea. Racoviceanu însă nu părea să fie prea impresionat de tactica ce-o adoptasem. Aştepta răbdător în timp ce-mi meşteream pipa.

— După câte sunt informat, am intrat eu direct în fondul problemei, l-aţi cunoscut pe aviatorul Puiu Tudoran.

Florin Racoviceanu a zvâcnit scurt, de parcă s-ar fi speriat, trăgându-se pentru o clipă spre spătarul scaunului. Ochii i-au devenit rotunzi şi scrutători; în adâncul lor s-a ivit un licăr de bănuială. A murmurat stins, ca la o tristă aducere aminte:

— Puiu Tudoran!?!... Desigur... l-am cunoscut, a suspinat melancolic. Au trecut atâţia ani!

— Aţi fost, dacă nu mă înşel, camarazi de escadrilă?

— Aşa e, am fost camarazi de escadrilă, mi-a răspuns el docil. Deodată, ca şi când şi-ar fi regăsit pe neaşteptate energia de conducător, a urmat autoritar: Aţi rostit numele lui Puiu Tudoran. Cu ce scop?

Privirile noastre s-au întâlnit. Am pretenţia că mă pricep la oameni, că izbutesc să le descifrez firea, sufletul, caracterul. Nu mă îndoiam că Florin Racoviceanu era un bărbat trecut de cincizeci de ani, văzuse şi trăise multe de-a lungul existenţei sale de aviator. Se voia un bărbat călit, energic, dur, în realitate era un sensibil, un sentimental. Îl trădau ochii cu sclipiri nostalgice, tremurul uşor al buzelor pline.

— Mă interesează Puiu Tudoran, viaţa sa, unele amănunte în legătură cu existenţa acestui pilot de vânătoare care... Am tăcut. Anume mi-am întrerupt fraza şi, spre marea mea satisfacţie, Florin Racoviceanu a căzut în meschina mea capcană. Ca şi cum ar fi ştiut ce vreau să spun, a continuat fraza întreruptă:

— ...care pe front, în 1945, a fost dat dispărut fără urmă...

— Da!

— De ce vă interesează tocmai el?

— Sunt scriitor.

— Intenţionaţi cumva să scrieţi o carte despre el?

— Poate...

Răspunsul meu echivoc nu i-a plăcut. M-a scrutat, pentru întâia oară, bănuitor. Şi-a ciupit nervos lobul urechii şi a răspuns fără prea mult entuziasm:

— Nu vă întreb cum şi de unde aţi aflat că am fost camarazi de escadrilă, prieteni... Vă stau însă la dispoziţie...

Secretara a revenit punând pe birou o tavă cu două păhărele de coniac, „escortate” de două pahare mari de apă. Am mulţumit şi, după ce femeia a ieşit, mi-am scos carnetul, pixul, pregătindu-mă să stenografiez convorbirea. A! să nu vă mire că mi-am însuşit stenografia. Am învăţat-o în puţinul meu timp liber şi mi-e de mare folos. Ca de pildă, în cazul de faţă. Am realizat o stenogramă din care, bineînţeles, am extras spre a fi publicate numai acele părţi care interesează cazul nostru. Iată-le:

H. Z.: Vă, mai amintiţi când l-aţi văzut ultima oară pe Puiu Tudoran?

F. R.: Cum să nu... în dimineaţa zilei de 24 august.

H.Z.: În dimineaţa sau în zorii zilei? Să nu vă mire întrebarea, dar pentru obiectivul investigaţiilor mele este foarte important să clarific acest amănunt.

F. R.: În zorii zilei. În privinţa asta nu încape niciun fel de dubiu.

H. Z.: Aţi avut o noapte agitată?

F. R.: Agitată e puţin spus. O noapte care ne-a adus marea veste a răsturnării guvernului fascist al lui Antonescu şi a ieşirii României din războiul antisovietic.

H. Z.: Plecarea lui Tudoran la Bucureşti fusese fixată din ajun sau chiar în zorii acelei zile?

F. R.: Din ajun. Şi o să vedeţi de ce: o dată pe lună unul din noi zbura la Bucureşti cu misiunea să ridice solda. Pentru noi misiunea asta de agrement era ca un soi de permisie de o zi sau două. Ne repezeam în Capitală... Mai la un spectacol, mai la un local. În luna aceea îi venise rândul lui. Puiu Tudoran să zboare. Comandantul escadrilei îi ceru să-şi pregătească avionul.

H, Z.: Vă mai amintiţi cu ce tip de avion a zburat?

F. R.: Cu un „Nardi”, un avion italian de şcoală cu două locuri,

greu de manevrat, dar Tudoran îl stăpânea cu uşurinţă şi siguranţă. În această cursă matinală n-a fost singur în carlingă, ci cu fratele comandantului de escadrilă, un profesor din Ploieşti. În ciuda războiului, omul sosise pentru câteva zile la Mamaia, să se bucure de soare, de mare, să se bronzeze, şi evenimentele l-au surprins la noi, mai exact, la fratele său. Neştiind cum vor evolua evenimentele, comandantul a fost cel care a stăruit pe lângă Tudoran să-i ia fratele până la Bucureşti.

H. Z.: Era, desigur, un act de indisciplină atât din partea comandantului, cât şi din partea lui Tudoran.

F. R.: Era şi nu era. Nu zburau pe un avion de luptă, ci pe unul de şcoală. Şi-apoi Puiu nu l-a luat de capul lui... i s-a ordonat. Putea să nu execute ordinul, dar ar fi fost o prostie.

H. Z.: Aş vrea, pe cât va fi posibil, să stabilim ora decolării „Nard”-ului de pe aerodromul Mamaia.

F. R.: De ce vă interesează amănunte de felul acesta?

H. Z.: O să vedeţi de ce... Aş vrea însă să subliniez că sinceritatea este o condiţie sine qua non a discuţiei noastre.

F. R.: Să fi fost ora cinci, cinci şi jumătate... în orice caz nu mai devreme de cinci, dar nici mai târziu de şase.

H. Z.: În cât timp parcurgea un „Nardi” distanţa Mamaia-Bucureşti?

F. R.: „Nardi” dezvolta o viteză medie de zbor de 250 km pe oră. Dacă acceptăm că Tudoran a zburat normal, el trebuie să fi făcut până la destinaţie un ceas şi treizeci de minute.

H. Z.: Dacă a decolat la 5,30, s-ar fi cuvenit să aterizeze la destinaţie în jurul orei 7, nu-i aşa?

F. R.: Exact.

H. Z.: Pe ce aerodrom a aterizat?

F. R.: Solda se ridica de la Pipera, deci ofiţerul trimis s-o ridice

ateriza, de obicei, la Pipera.

H. Z.: Este de presupus că şi Puiu Tudoran tot la Pipera a aterizat. În jurul orei 7 dimineaţa.

F. R.: Aşa s-ar fi cuvenit. Numai că el n-a aterizat la Pipera.

H. Z.: Aflu un lucru nou, de-a dreptul senzaţional. Atunci, unde a aterizat?

F. R.: La Otopeni.

H. Z.: De ce?

F. R.: N-aş putea să vă răspund. Întrebarea asta m-a chinuit şi pe mine mult timp.

H. Z.: Aţi aflat vreodată ce s-a întâmplat cu Tudoran şi pasagerul său civil după aterizare?

F. R.: Da.

H. Z.: Când?

F. R.: Cam după o lună-două. În orice caz după moartea lui Tudoran.

H. Z.: Aţi spus *moartea lui Tudoran.*

F. R.: A fi dat pe front dispărut fără urmă înseamnă, de fapt, a fi socotit mort...

H. Z.: Excludeţi posibilitatea căderii în prizonierat?

F. R.: Nu, nu o exclud. Au trecut însă douăzeci de ani. Dacă ar fi căzut în mâinile inamicului, s-ar fi întors de mult acasă la ai lui, în mijlocul nostru. Aşa cum l-am cunoscut cu pe Tudoran, n-ar fi fost în stare să îndure multă vreme sârma ghimpată a lagărelor de prizonieri. Cu siguranţă că ar fi încercat să evadeze. Sunt convins. Noi, aviatorii, iubim spaţiul, libertatea înălţimilor, într-un cuvânt – zborul.

H. Z.: Să revenim la ceea ce s-a petrecut cu Tudoran după ce a aterizat la Otopeni. În cele din urmă, ce aţi aflat?

F. R.: Am aflat, nu mai ţin minte de la cine, că după ce a aterizat

pe aerodromul de la Otopeni, ar fi fost înconjurat de ostaşi hitlerişti şi declarat prizonier.

H. Z.: Civilul a împărtăşit aceeaşi soartă?

F. R.: După câte ştiu, da. Au fost arestaţi, interogaţi, închişi. Nu cunosc amănunte. Erau zile bogate în evenimente şi era destul de greu să le reţin.

H. Z.: În scrisoarea pe care aţi adresat-o văduvei lui Tudoran, nu aţi amintit nimic de această întâmplare.

F. R.: La ce ar fi folosit? Şi aşa, sufletul femeii era destul de împovărat.

H. Z.: Aveţi dreptate. Şi cu solda... cu solda cum a rămas?

F. R.: Cine s-a mai gândit, în zilele acelea, la ea?! În timp ce Tudoran îşi trăia drama la Otopeni, pentru noi, cei din escadrila de la Mamaia, au început ceasuri fierbinţi, de luptă. Nouă, vânătorilor, ne-a revenit misiunea să apărăm de aviaţia hitleristă nu numai litoralul, ci şi podul de la Cernavodă – pe care hitleriştii, în retragere, au încercat să-l distrugă. Mai întâi pe calea aerului, apoi pe calea Dunării. Da, da, nu vă miraţi, au trimis de la Hârşova în sus vase încărcate cu exploziv. De unde ştiu? În ziua de 25 august, într-o bătălie aeriană deasupra Dunării, am fost lovit. M-am salvat cu paraşuta. Am avut şi un pic de noroc. N-am căzut în valurile Dunării, ci pe uscat, într-un zăvoi de pe malul fluviului, unde se găsea ascunsă o baterie antiaeriană. Am rămas printre artileriştii acelei baterii cinci zile, luptând alături de ei. Îşi transformaseră bateria dintr-una antiaeriană, într-una de coastă şi luptau împotriva vaselor duşmane ce încercau să se refugieze pe cursul Dunării. Abia după izgonirea nemţilor din zona respectivă, am putut să mă întorc la baza mea de la Mamaia. Camarazii mă dăduseră mort. A intervenit reorganizarea dictată de noile împrejurări. Şi pentru că m-aţi întrebat de soldă, îmi amintesc că

am primit-o.

H. Z.: Solda pe care Tudoran trebuia s-o aducă?

F. R.: Nu ştiu... Are vreo importanţă?

H. Z.: Comandantul escadrilei mai trăieşte? Dar fratele său?

F. R.: Mihai Câşu, fostul nostru comandant, mai trăieşte. Ştiu sigur. De soarta fratelui său, profesorul Dumitru sau Ilie Câşu, nu ştiu nimic. Însă dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş putea să mă interesez; o să încerc să vă fiu de folos.

H. Z.: Vă mulţumesc, chiar vă rog. În vederea realizării unei eventuale cărţi, sunt direct interesat să aflu ce s-a întâmplat cu Puiu Tudoran după arestarea sa de către hitlerişti la Otopeni. Înainte de a vă lăsa adresa şi numărul meu de telefon, aş vrea să vă mai pun o întrebare.

F. R.: Vă rog.

H. Z.: Aţi auzit de locotenentul de aviaţie Aurelian Huţan?

F. R.: Nu, n-am auzit... Repet: au trecut atâţia ani! S-ar putea foarte bine să nu mai ţin eu minte. Huţan? Ştiu eu?... Ocupă şi el un loc important în ceea ce întreprindeţi?

H. Z.: Oarecum. A făcut şi el parte din Grupul 2 Vânătoare. În ziua când Puiu Tudoran nu s-a mai întors la bază, zburaseră în celulă...

F. R.: Da, da, înţeleg... Dacă a supravieţuit şi el războiului, o să vă fie de folos. Dar şi după 23 august au căzut foarte mulţi dintre noi. Huţan? Nu ştiu... Însă dacă o să-mi permiteţi, o să mă interesez printre foştii mei camarazi cu care mă mai întâlnesc la o cafea, la un coniac... Cineva trebuie să-l fi cunoscut.

H. Z.: Vă îngădui din toată inima. Să ştiţi că mi-aţi fost de un real folos.

F.R.: Sper... Totuşi eu...

H. Z.: N-aţi dus fraza până la capăt. Aveţi ceva pe suflet, simt

eu...

F. R.: Totuşi nu mi-aţi explicat în ce scop vă interesaţi de soarta lui Puiu. Acum aflu că şi de a altor aviatori...

H. Z.: Vreau să scriu despre eroismul lui Puiu Tudoran...

F. R.: Mărturisirea dumneavoastră mă impresionează... Mă întreb însă dacă nu cumva vă hazardaţi?

H. Z.: Ce vă face să credeţi?

F. R.: Aţi pronunţat cuvântul eroism. Îmi vine greu, dar mă văd nevoit să vă avertizez că în jurul dispariţiei lui Puiu Tudoran s-a ţesut o poveste pe care eu, precizez, n-o cunosc direct... Doar ecourile ei au ajuns până la urechea mea... V-aţi întristat.

H. Z.: Îmi dezvăluiţi un amănunt nou şi după câte îmi pare şi întristător...

F. R.: Omul, fie el aviator, fie el scriitor, pe lângă calităţi mai are parte şi de anumite slăbiciuni... După război, printre noi, multă vreme, a circulat zvonul că, la Otopeni, Puiu, căzând în mâinile oamenilor lui Gerstenberg – ştiţi cine a fost el, nu-i aşa?

H. Z.: Generalul? A fost şeful Misiunii militare a aviaţiei germane... cel care a comandat operaţia împotriva Capitalei...

F. R.: ...şi a ordonat bombardarea Bucureştiului... Ei bine, la Otopeni, Gerstenberg îşi stabilise statul său major... Se zvonea că Puiu Tudoran, adus în faţa generalului nazist, aviator şi el, s-ar fi purtat ca un laş...

H. Z.: Îl regăsim însă pe front, luptând împotriva hitleriştilor... Cum se explică?

F.R.: Eu am ţinut doar să vă avertizez... Elemente concrete în legătură cu acest episod nu cunosc. Ştiu doar că se mai zvonea că un Juriu de onoare, dacă nu chiar un Tribunal militar, ar fi trebuit să-l judece...

H. Z.: Un Tribunal militar?!

F. R.: E de datoria mea, ţinând seama de ceea ce v-aţi propus, să vă aduc la cunoştinţă şi aceste zvonuri. Prăbuşirea lui, în timpul îndeplinirii unei misiuni de luptă, ar fi dus şi la clasarea cazului. Se zvonea că, de fapt, s-ar fi sinucis, prăbuşindu-se. Zvonuri... zvonuri.

H. Z: Totuşi, dumneavoastră ce credeţi?

F. R.: Crezul meu l-am exprimat în acea scrisoare de compasiune expediată soţiei lui Tudoran... Şi chiar dacă ar fi greşit cu ceva – greşeala e omenească, nu-i aşa? – consider că s-a reabilitat murind în luptă.

H. Z.: A fost dat dispărut fără urmă...

F. R: Tot una e...

H. Z.: Vă mulţumesc. Aţi aruncat o lumină nouă în cazul care mă interesează. Vă asigur că voi medita la ce mi-aţi relatat... Aştept, în continuare, sprijinul dumneavoastră.

*

Ajuns cu investigaţiile în acest punct, mi-am propus un scurt popas. Bineînţeles, în liniştea odihnitoare a camerei mele de lucru şi în tovărăşia pipei. Liniştea şi tutunul te îmbie la meditaţie, iar eu, împovărat de destăinuirile lui Racoviceanu, aveam nevoie de o asemenea clipă. Mă angajasem într-o treabă grea, dar pasionantă şi, ca într-un joc pentru copilandri, mă închipuiam când detectiv, când arheolog, când istoric. Cazul aviatorului Puiu Tudoran căpătase acum patru aspecte, toate patru la fel de importante.

a) Scrisoarea lui Sorin Tudoran prin care mi se cerea sprijinul în edificarea unui deznodământ petrecut acum douăzeci de ani şi sintetizat în trei cuvinte „Dispărut fără urmă”.

b) Laconismul „jurnalului de operaţii” de la Arhivele M.St.M.

care oficializa deznodământul fostului aviator şi care nu amintea nimic de abaterile lui Puiu Tudoran de la disciplina militară, în timpul operaţiilor militare de la Bucureşti.

c) Avertismentul necunoscutului de la telefon: „E spre onoarea familiei fostului pilot Puiu Tudoran să nu se ştie nimic în plus despre el!”

d) Dezvăluirile lui Racoviceanu: zvonurile existente în perioada aceea cu privire la Puiu Tudoran.

Analizând şi cântărind fiecare aspect în parte, mi-am spus că ceva din aceste zvonuri trebuie să fi ajuns şi la urechile fiului celui *dispărut fără urmă,* deşi Sorin Tudoran, în scrisoarea sa, nu pomenea nimic în acest sens. De teama adevărului poate, adevăr pe care dorea pătimaş să-l cunoască. Aşa se explică cererea sa de a-l ajuta. Cineva însă – necunoscutul de la telefon (Dragoş Balaban – de ce nu?) – *cunoaşte adevărul dispariţiei fără urmă,* a aflat că Sorin Tudoran a apelat la mine şi consideră ancheta drept un act în defavoarea familiei... Mi-a spus-o textual, cu intenţia de a mă intimida: „E spre onoarea familiei să nu se ştie mai mult despre aviatorul Puiu Tudoran”. Aceste cuvinte, asociate cu dezvăluirile lui Racoviceanu, îmi confirmau, până la proba contrarie, că necunoscutul de la telefon avea dreptate. Dorea, probabil, în mod sincer, să ocrotească familia, să-l ocrotească pe urmaşul fostului pilot, devenit în zilele noastre medic. Într-adevăr, la ce i-ar fi folosit lui Sorin Tudoran să descopere că tatăl său, cândva un vânător aerian iscusit, a avut pe pământ, într-un moment crucial din istoria ţării, o atitudine nedemnă, că, ajuns vremelnic în mâinile hitleriştilor, s-a comportat ca un laş? Căci recapitulând cele mărturisite de Racoviceanu, câteva constatări se impuneau de la sine. Puiu Tudoran a decolat de pe aerodromul Mamaia în jurul orei 5,30. După un ceas şi jumătate de zbor a aterizat pe

aerodromul militar de la Otopeni. Primo: s-a abătut de la itinerar. În loc să aterizeze la Pipera, a aterizat la Otopeni. De ce? Ce a căutat acolo? Din documentele vremii rezultă fără nicio putinţă de tăgadă că, în dimineaţa zilei de 24 august 1944, aeroportul Pipera se afla sub controlul trupelor române. În schimb, pe aerodromul militar de la Otopeni pusese stăpânire generalul german Alfred von Gerstenberg, căruia Hitler îi încredinţase ordinul să ocupe Capitala şi să înăbuşe în sânge insurecţia. Deci, Puiu Tudoran a aterizat direct în tabăra inamicului. Şi nu singur, ci împreună cu fratele comandantului de escadrilă. Deliberat sau întâmplător? Ce a urmat după asta? Cât au stat în captivitate? Acolo au fost, fireşte, supuşi unor interogatorii. Cum s-au comportat? Judecând după zvonurile amintite de Racoviceanu, aviatorul s-ar fi purtat ca un laş. Dar civilul? Şi mai era ceva... ceva peste care nu-mi era permis să trec. Întrebarea: „Cum şi când a scăpat Tudoran din captivitate?” Am ajuns astfel, tot meditând şi fumând, în mod firesc, la povestirea „Botezul focului” şi la comportarea bizară a aviatorului. Să nu uităm că, în lucrarea sa, fostul paraşutist povestea cum, în după-amiaza zilei de 25 august, către asfinţitul soarelui, a fost salvat de la moarte de un „aviator rătăcitor”. Îmi plăcea să cred că salvatorul lui Dragoş Balaban era una şi aceeaşi persoană cu Puiu Tudoran. Deducţia mi se părea pe cât de entuziasmantă, pe atât de fantastică. Însă nu-mi era îngăduit să plutesc pe aripile unor asemenea deducţii. Acum, un singur om ar fi putut să-mi răspundă la toate întrebările-cheie – fratele comandantului de escadrilă, Ilie sau Dumitru Câşu, cum îl numise Florin Racoviceanu. Ei bine, acest Câşu trebuia scos din pământ, din iarbă verde, de oriunde, dar trebuia scos. Devenisem optimist. De ce să vă mint, îmi place să mă sui în pat bine dispus. Sunt convins că aţi observat acest amănunt de mare importanţă –

adormi mai uşor, ai vise plăcute, te trezeşti a doua zi cu forţe renăscute. Îmi făceam patul şi fluieram o cunoscută arie din „Vânzătorul de păsări” când, deodată, în tăcerea aceea grea, parcă şi mai grea din pricina nopţii, a sunat telefonul. Am încetat să mai fluier. Cuprins de o vagă bănuială, mi-am zis că ar trebui să fiu ceva mai şiret. Ei, bine, aflaţi că n-am răspuns la telefon până ce n-am conectat la aparat un casetofon cu un dispozitiv special pentru imprimarea pe bandă magnetică a discuţiilor. „Să fie acolo, mi-am spus, să rămână drept mărturie dacă mie, fereasca sfântul, mi se va întâmpla ceva.” În vremea asta, telefonul, de parcă m-ar fi văzut în casă, continua să zbârnâie. Am ridicat, în sfârşit, receptorul.

— Alo, sunteţi 12.02.36? am auzit vocea nazală, specifică, a unei operatoare de la telefoane. De ce nu răspundeţi? am fost luat eu la rost.

— Pentru că eram în baie, domnişoară. Vă satisface răspunsul?

— Vă arde de glumă, tovarăşuu... Da’ noi aici nu ne mai vedem capul...

— N-aveţi o oglindă prin preajmă?

Zău, nu ştiu ce aveam... Nu era cuviincios din parte-mi, însă mă mânca limba şi eram mai bine dispus decât Napoleon după preluarea puterii.

— Tovarăşuu’! mă ameninţă operatoarea, ca şi când ar fi vrut să-mi atragă atenţia: „Dumneata râzi, da’ scroafa-i moartă în coteţ”. Vă cheamă Năsăudu’... Năsăudule! Năsăudul! Ai legătura cu 12.02.36.

M-am întristat brusc, de parcă mi s-ar fi făcut o injecţie cu ser împotriva bunei dispoziţii. Am auzit în receptor:

— Alo, tovarăşul Zincă? Sorin Tudoran vă deranjează. Bună seara. Ce mai faceţi?

— Bună seara, am răspuns eu definitiv indispus. Mă întrebi ce

fac? Păi, ce să fac? Uite, datorită dumitale, m-am legat la cap fără să mă doară.

M-aşteptam să-l aud pe fiul pilotului Puiu Tudoran izbucnind în râs. Nu, n-a râs, ci mi-a vorbit pe un ton grav:

— În cazul acesta, ceea ce o să vă comunic s-ar putea să vă bucure. Mai întâi, aş vrea să vă rog să mă iertaţi pentru deranjul ce vi l-am pricinuit, însă...

— S-a întâmplat ceva? am sărit eu enervat nu atât de introducere, cât de faptul că, înainte cu cinci minute, mă simţeam atât de bine.

— Da. Adică nu... vreau să vă rog să sistaţi ancheta pe care dumneavoastră aţi deschis-o la cererea mea...

M-am clătinat de parcă cineva m-ar fi pocnit la moalele capului.

— Alo! Alo! s-a amestecat vocea nazală a centralistei. Vorbiţi?

— Vorbim! i-a confirmat Sorin Tudoran. Alo, tovarăşe Zincă, mă auziţi? Înţeleg tăcerea dumneavoastră, ştiu, presupun că cererea mea vă nedumereşte... Mi-e cam ruşine. V-am pus pe drumuri. Aţi dat dovadă de atâta generozitate. Însă... vă rog... vă rog din toată inima, să sistaţi imediat ancheta.

— De ce? am ţipat ieşindu-mi din pepeni. A intervenit ceva? Ce s-a întâmplat? S-a lămurit povestea?

Preţ de un minut, între Bucureşti şi Năsăud s-a aşternut o tăcere nefirească de care, fireşte, s-a folosit vocea nazală a centralistei.

— Vorbiţi?

— Vorbim, domnişoară! am intervenit tăios.

— Cum să vă spun? a deschis şi Sorin Tudoran vorba. Logodnica mea, la ora asta, se află în drum spre Bucureşti... În cursul dimineţii de mâine, o să treacă pe la dumneavoastră şi o să

vă explice mai detaliat despre ce este vorba.

— Şi chiar nu-mi puteţi da nicio lămurire? am stăruit eu gândindu-mă cu groază că nu voi mai avea parte de un somn liniştit.

Din nou o ezitare din partea interlocutorului, din nou intervenţia iritantă a „vocii nazale” şi, în sfârşit, o primă lămurire precedată de un suspin auzit foarte limpede:

— A aflat mama...

— A aflat?! Asta-i bună! Cum?

— Dacă aş şti!... Nu ştiu pe ce căi a aflat că v-am cerut sprijinul. M-a conjurat să vă telefonez urgent şi să vă rog atât în numele ei, cât şi al meu să nu mai întreprindeţi nimic.

— Şi aţi cedat?

— Ce altceva aş fi putut să fac? Nu pot prin telefon să vă spun mai mult... Logodnica mea însă o să vă relateze mai pe larg şi atunci, sunt convins, că n-o să mai fiţi supărat pe mine... Aţi fost atât de amabil... Glasul lui Sorin Tudoran scăzu: Ce să-i spun mamei?

— De unde a aflat? am răspuns eu printr-o întrebare.

— Repet: n-a vrut să-mi spună. De-aţi şti în ce hal e!

— De pe urma iniţiativei dumitale? am vrut eu să aflu.

— Da. Plânge întruna... Toate astea din pricina mea. Mi-a spus că nu trebuia să întreprind nimic fără să mă sfătuiesc cu ea, fără să-i cer consimţământul.

— Poate că are dreptate, am apreciat eu. Apropo, cine mai ştia de hotărârea pe care aţi luat-o?

— Adică? s-a arătat „Năsăudul” nedumerit.

— Cine mai ştia că mi-aţi cerut să întreprind o anchetă?

— Aha, pricep. În afară de mine, în cunoştinţă de cauză mai era logodnica mea... Ce să-i comunic mamei?

— Că n-am încotro, că trebuie să ţin seama de rugămintea familiei. Eram supărat, iar medicul a simţit starea mea.

— Vă rog încă o dată să mă iertaţi... Mă veţi înţelege mai bine după ce o s-o ascultaţi pe logodnica mea. Vă mulţumesc din toată inima. Noapte bună!

Vocea venită tocmai de la Năsăud s-a stins. A rămas însă în casetofon, îngropată ca într-un cimitir. Am căzut moale într-un fotoliu. „Noapte bună!” De ce fel de noapte bună mai putea să fie vorba?! Telefonul lui Sorin Tudoran mă zăpăcise şi mă adusese într-un hal de nedescris. Şi poate că nu ar fi avut asupra mea acest efect, dacă fiul fostului aviator dispărut fără urmă nu mi-ar fi cerut, în esenţă, ceea ce îmi ceruse şi necunoscutul de la telefon, adică, după ipotezele mele, fostul paraşutist Dragoş Balaban. Noroc de pipa şi de tutunul meu tare. Datorită lor mi-am regăsit calmul. Vorba aceea: „Ce-şi face omu’ cu mâna lui...!” Învăluit în rotocoale de fum, am jurat să nu mai dau curs nici unei scrisori, nici unei cereri, să nu mai fac pe detectivul... „Ce-mi trebuie bătaie de cap!” M-am uitat spre birou; manuscrisul viitorului meu roman mă aştepta cu răbdare... Slavă domnului, de bătaie de cap nu duc lipsă! Începând de mâine dimineaţă, din nou la masa de lucru... Şi înainte de a mă strecura în aşternut, mi-am amintit de fostul paraşutist şi puţină ciudă împotriva lui tot şi-a croit drum în suflet. Să-mi fi vorbit deschis: „Da, domnule, l-am cunoscut pe Puiu Tudoran... Am avut de-a face cu el... Lăsaţi totul baltă... e spre onoarea familiei... *Qui prodest* să se afle după douăzeci de ani de la terminarea războiului că Puiu Tudoran a fost un laş sau un trădător de ţară?... Aşa, istoria l-a înregistrat în rândurile eroilor necunoscuţi... dispărut fără urmă. Şi Dumnezeu cu dânsul”. Ei da, ce l-ar fi costat... M-am băgat în pat şi am adormit imediat, ca un astronaut în drum spre o planetă necunoscută.

VIII. Lala Jiga

Logodnica lui Sorin Tudoran m-a găsit deplin deconectat, lucrând din nou la cartea pe care am reluat-o după o întrerupere de câteva zile, când am fost solicitat de anchetă. Deşi, sincer vorbind, apariţia ei m-a deranjat, am căutat să fiu o gazdă cât mai agreabilă. Şi-a cerut scuze peste scuze. Eu – „că nu face nimic domnişoară...” Era o femeiuşcă scundă, fragilă ca o statuetă de porţelan, cu mişcări scurte şi agere, stăpânită de o anumită nelinişte care-i dădea aerul unei copile speriate. Avea şi un nume care îmi plăcea – Lala Jiga.

— E un om norocos Sorin Tudoran, rostii eu pe un ton familiar, dornic să risipesc stânjeneala tinerei vizitatoare.

— De ce credeţi? zâmbi ea cochet, aşezându-se în fotoliul ce i-l oferisem.

— Pentru că o să aibă parte de o nevastă foarte drăguţă...

Roşi. Îşi fixă poşeta ce şi-o pusese în poală, mulţumi şi, spre dezolarea mea (mă cuprinsese aşa, dintr-o dată, dorinţa de a cocheta), intră direct în subiect:

— Ce v-a spus Sorin la telefon?

Întrebarea îmi displăcu. Totuşi, fără a-mi pierde buna dispoziţie cu care mă sculasem de dimineaţă şi mă apucasem de lucru, îi răspunsei:

— Că aţi plecat spre Bucureşti şi că o să treceţi astăzi pe la mine pentru a-mi explica mai pe larg de ce mi-a cerut să sistez ancheta iniţiată de mine la stăruinţele sale...

Tânăra îşi înălţă fruntea, îşi scutură instinctiv părul negru,

lucios, tuns scurt, cu breton, gest care-mi aminti de Mirelle Mathieu...

— A fost dorinţa arzătoare a lui Sorin Tudoran de a afla adevărul în legătură cu soarta tatălui său. Ochii căprui, frumoşi, ai femeii, se umplură cu lacrimi. Nu se grăbi să şi le şteargă.

— A fost, dar nu mai este, intervenii eu cu aceste banale cuvinte, fiind convins că astfel voi uşura misiunea ei.

— Da, a fost... În sfârşit, a aflat adevărul...

— L-a aflat? De la cine? Întinsei mâna spre sertar în căutarea unei pipe, o găsii şi, fără să mai cer permisiunea vizitatoarei, mi-o aprinsei.

— Chiar de la mama lui, murmură ea căutând să-mi surprindă privirile.

— Bine, şi în ce constă acest adevăr pe care l-a tăinuit atâta amar de vreme? Nu, nu eram intrigat, ci curios, aşa cum numai un scriitor mai poate să fie.

După ce-şi şterse lacrimile, viitoarea soţie a lui Sorin Tudoran, roşind din nou, povesti:

— Închipuiţi-vă... Ştia încă din 1947 ce s-a petrecut cu soţul ei.

— Trebuie să fi fost destul de grav, îmi dădui eu cu părerea, amintindu-mi de destăinuirile lui Racoviceanu.

Lala Jiga clătină afirmativ din cap. Zise cu gura strânsă:

— Tatăl lui Sorin şi-a trădat ţara.

Se aşternuse o tăcere neplăcută. Tânăra, se vedea clar, se simţea îngrozitor de prost. „Nu trebuia s-o trimită la mine, îl judecam în gând pe Sorin Tudoran. De ce a făcut-o?... Ar fi putut să-mi expedieze o scrisoare şi gata... A împovărat-o pe biata fată...” Spărsei tăcerea:

— E o dezvăluire gravă, dureroasă...

— El a ţinut morţiş să afle adevărul, preciză ea fără nicio undă

de răutate în glas. Acum îl ştie.

— Vreţi să fiţi ceva mai explicită? o rugai.

— Sper să nu încurc lucrurile... să fiu limpede... După terminarea războiului, s-a prezentat la mama lui Sorin un fost camarad de-al tatălui său, care i-a povestit tot ce s-a întâmplat. Cum în ziua de 24 august 1944, zburând spre Bucureşti să ridice solda, a aterizat la Otopeni, unde nemţii l-au făcut prizonier. Acolo, forţat sau de bună voie, asta nici doamna Tudoran nu ştie, tatăl lui Sorin şi-a trădat ţara...

— Nu pricep!

— După expresia viitoarei mele soacre, „s-a vândut duşmanului”. Aveţi o ţigară? mă întrebă ea uitându-se stingherită într-o parte.

Ţineam în casă şi ţigări. Ridicându-mă să le caut, mă frământam: „De ce şi-a trimis logodnica? Sunt fapte prea tari pentru o tânără... pentru o fată atât de delicată...” Îi întinsei un pachet de „Kent”. Fuma destul de stângaci şi mă aşteptam s-o aud tuşind, dar nu tuşi, semn că era totuşi obişnuită cu tutunul.

— Cum s-a aflat că „s-a vândut duşmanilor”?

— Asta nici ea nu ştie prea bine... Ştie însă foarte bine, tot din relatările acestui om, că cei din regiment aflaseră că urma să fie anchetat...

— Să fie? cerui eu să mi se precizeze.

— Da, să fie... Asta a declanşat drama...

— Nu înţeleg, care dramă?

Tânăra trase cu sete din ţigară. Vorbi cu capul în jos, de parcă ar fi citit pe covor textul încredinţat să mi-l aducă la cunoştinţă:

— El n-a fost lovit... Şi-a provocat singur explozia...

— S-a sinucis?

— Nu, s-ar fi salvat şi ar fi dispărut la nemţi... dispărând fără

urmă...

Eram uluit, ameţit; cuvintele tinerei femei, rostite rar şi apăsat, mă loveau puternic prin noutatea lor.

— Şi toate astea mama lui Sorin Tudoran le ştie de aproape două decenii!

— Le-a ştiut şi le-a tăinuit cu străşnicie. Din dragoste pentru Sorin, pentru viitorul lui.

Ochii Lalei Jiga erau din nou înlăcrămaţi. Iscodind-o, înţelesei – cel puţin aşa mi s-a părut atunci – de ce fiul aviatorului o trimisese la mine: voia, pesemne, să-i pună sentimentele la încercare sau poate s-o obişnuiască cu ideea că le va fi dat să convieţuiască sub semnul acestui trecut care, fireşte, în sufletul lui Sorin Tudoran lăsa urme dureroase ce vor sângera când şi când.

— Cum a primit logodnicul dumneavoastră mărturiile mamei sale?

— Aş spune cu bărbăţie... De parcă ar fi primit ştirea morţii unui om foarte drag, dar care de mulţi, foarte mulţi ani trăia departe de ai lui, de casă, de ţară... A sărutat ochii plini de lacrimi ai mamei... apoi mi-a povestit mie... Nu-l cunoaşteţi... Sorin e un om admirabil, se entuziasmă, încercând să mă convingă în cazul că eu aş putea gândi altfel. Mi-a spus: „Lala, ăsta-i adevărul... Vreau să-l ştii şi tu... Te iubesc, te vreau lângă mine, dar dacă trecutul tatălui meu te stinghereşte, oricât mi-ar fi de greu, nu voi judeca strâmb eventuala ta hotărâre de a renunţa la căsătoria noastră...”

— Iar Lala ce i-a răspuns? trecui eu la un ton familiar.

— „Eşti un prost, Sorine”, i-am răspuns şi l-am sărutat... Zâmbi. M-am ridicat simţind nevoia să fac câţiva paşi prin încăpere, apoi m-am reaşezat. Dornic să risipesc umbrele trecutului, amintii de un document.

— Dispariţia fără urmă a locotenentului aviator Puiu Tudoran

este atestată oficial de către Regimentul 2 Vânătoare... Te pot asigura, Lala – nu te supăra că-ţi spun pe nume, am tâmplele cărunte – că, studiind statisticile ultimului război mondial, am găsit un număr imens de militari daţi dispăruţi fără urmă... Cifre care, în concepţia statisticienilor militari, nu înseamnă în niciun caz trădători de ţară. Ci, pur şi simplu căzuţi în situaţii, frecvente pe front, când nu mai pot fi identificaţi... M-ai înţeles?

Lala clipi des din pleoapele cu gene lungi şi, surâzându-mi trist, răspunse:

— V-am înţeles... sunteţi tare drăguţ... Încercaţi să mă liniştiţi sau să ne liniştiţi. N-are importanţă. Părerea mea intimă este că totuşi Sorin a cam exagerat şi a cam dramatizat cazul tatălui său... Desigur, mama lui – pe care eu o admir şi o respect, e o adevărată martiră, un adevărat model de devotament – se înflăcără vizitatoarea mea şi înflăcărarea asta îi rumeni obrajii şi o înfrumuseţă – nu l-ar fi pus în faţa acestui adevăr dacă n-ar fi intervenit chestia cu ancheta...

— Logodnicul dumitale m-a asigurat că doamna Tudoran nu ştia nimic de rugămintea ce mi-a adresat-o.

Lala lăsă capul în piept cu vinovăţie.

— Eu sunt de vină, eu i-am spus doamnei Tudoran de iniţiativa luată de Sorin. Când a auzit s-a îngălbenit deodată, că m-am şi speriat. Apoi a început să plângă: „Doamne, ce vrea să facă?! Trebuie oprit...” Tânăra îşi ridică privirile, se uită la mine rugător: Spuneţi-mi, am greşit sau nu?

N-am răspuns imediat, deşi aveam răspunsul pe limbă. Voiam să-mi dau aere de înţelept, că vezi, dragă doamne, mi-a pus o întrebare grea şi s-ar cuveni să meditez.

— Mai devreme sau mai târziu, Sorin tot ar fi aflat adevărul... Eu, unul, mă şi apropiasem cu ancheta mea de el... Desigur, aş fi

fost pus într-o grea dilemă – să i-l dezvălui sau nu? Aşa, l-a aflat direct, datorită dumitale, chiar din gura mamei sale. Iar eu cred că e mai bine aşa.

— Deci n-am greşit? răsuflă ea uşurată şi imediat adăugă: Nu prea mult.

— Te asigur că nu... Comunică-i lui Sorin să nu-şi facă griji. Nu sunt supărat că m-a pus pe drumuri. Aveam chiar nevoie de puţină mişcare, minţii eu. Vă doresc o căsnicie fericită...

Ea se ridică în picioare. O condusei spre ieşire.

— Iar dacă o să vă invităm la nuntă, o să veniţi, nu-i aşa?

— Cu dragă inimă, dacă o să fiu în ţară, căci Uniunea Scriitorilor mă mai trimite şi peste hotare, trântii eu o minciună grosolană.

Aşa s-a încheiat vizita domnişoarei Lala Jiga, logodnica lui Sorin Tudoran, şi cu asta şi ultimul capitol al anchetei. M-am aşezat la masa de lucru, am apucat stiloul să-mi continui cartea începută. Credeţi că am fost în stare să scriu vreun rând? Aş! Mă uitam la coala imaculată de hârtie şi vedeam ca pe un miniecran tot felul de secvenţe unite printr-un montaj absurd... Un avion explodând... Aviatorul încearcă să se salveze cu paraşuta... Din pământ răsare o mână lungă ce se înalţă să-l prindă pe pilot a cărui paraşută întârzie să se deschidă... „De-acum înainte eşti al nostru!” răcneşte un hitlerist sfredelind cu privirile fotografia lui Puiu Tudoran... „Ba e al meu!” murmură o femeie cu părul cărunt – sora lui Dragoş Balaban.

M-am ridicat brusc de la masa de lucru şi, enervat de propriile-mi imagini, am început să mă învârtesc ca un leu în cuşcă... Îmi cunosc firea. Ştiu ce mă poate determina să umblu aşa, ca un bezmetic. Ceva nedefinit, învăluit în ceaţă, mă nemulţumea. Mama lui Sorin Tudoran cunoştea încă din 1947 drama soţului... A

îndurat cu stoicism toţi aceşti ani de văduvie. Şi-a crescut singură copilul. Dar cine o fi cel care i-a adus la cunoştinţă tot ce s-a petrecut pe front cu Puiu Tudoran? De ce în „Jurnalul de operaţii” al regimentului nu se aminteşte nimic de abaterea locotenentului Tudoran? Aceste două întrebări au avut darul să mă înfurie de-a binelea... În fond, ce importanţă mai prezenta pentru mine cazul pilotului dispărut fără urmă? Gata, s-a rezolvat. „La muncă!” m-am îndemnat eu. Însă când am dat să apuc stiloul, am simţit cum o altă întrebare mă pocneşte în moalele capului: Cine-i necunoscutul de la telefon? Omul din umbră? Cel care a ţinut cu orice preţ să mă avertizeze să nu dezgrop morţii... Cum şi de la cine a aflat că Sorin Tudoran îmi ceruse să iniţiez o anchetă? Înnebuneam. Mi-era limpede... Lucrul nu-l mai puteam relua, nici ancheta n-o mai puteam continua. M-am repezit ca un apucat la bufet, am tras un coniac, hotărât să scap de obsesia întrebărilor. Ciudat. Băutura opera în capul meu într-un chip cu totul şi cu totul straniu. Stingea întrebările una după alta, lăsând, în cele din urmă, una singură aprinsă ca s-o văd bine: Cum şi de la cine a aflat omu’ din umbră că Sorin Tudoran mi-a cerut să elucidez cazul tatălui său? M-am dus la telefon şi l-am chemat pe fostul paraşutist. Mi-a răspuns sora sa: „Nu-i acasă... A plecat de ieri, cu avionul, în provincie...” „Unde?” „La Oradea sau la Baia Mare... Nu mi-a spus. O să-i comunic că l-aţi căutat, căci în după-amiaza asta trebuie să sosească.” I-am mulţumit călduros, de parcă ar fi pus astfel capăt tuturor frământărilor mele.

IX. Adulmec încă o urmă

Ei bine, deşi am jurat ca de-acum înainte să nu mai dau curs nici unei scrisori, nici unei cereri; deşi am făgăduit lui Sorin Tudoran că voi sista ancheta, n-am putut să mă ţin de cuvânt. Tentaţia de a găsi un răspuns propriu la cazul pilotului Tudoran s-a dovedit mai puternică decât cuvântul dat. Ce să-i faci, există în structura scriitorului o curiozitate, aş zice morbidă. Îmi fusese aţâţată la maximum... Se cerea potolită. Dacă într-adevăr locotenentul Puiu Tudoran săvârşise fapte grave – cele povestite de Racoviceanu îşi găseau confirmarea în dezvăluirile peste ani ale văduvei pilotului – trebuia să existe pe undeva o urmă, un indiciu, un document... În fiecare regiment exista un ofiţer cu contrainformaţiile, aparţinând Biroului 2. În cel mai rău caz, îl voi căuta şi, dacă n-a murit, voi da într-o bună zi de el. Precum vedeţi, am hotărât să continui ancheta pe barba mea. „Întâmplă-se orice! m-am încurajat eu... Ca scriitor am dreptul să mă documentez, făcând abstracţie de familia Tudoran...” În consecinţă, mi-am abandonat din nou cartea în lucru. Noroc că ai mei erau plecaţi, altfel, cu siguranţă, s-ar fi gândit că nu-i a bună cu mine.

Am bătut iarăşi la porţile arhivelor Marelui Stat Major. Am studiat „Jurnalul de operaţii” al Regimentului 2 Vânătoare cu o răbdare şi o meticulozitate de care nu mă credeam capabil. N-am găsit niciun cuvinţel, nicio aluzie la trădarea grosolană a lui Puiu Tudoran. În schimb, am dat de o altă însemnare laconică, din care am extras doar ceea ce mă interesa:

25 octombrie 1944 (...). Într-un raid executat de către escadrila maiorului Pantea în spatele inamicului, îşi găseşte moartea locotenentul Aurelian Huţan...

Vă amintiţi, desigur, de Aurelian Huţan. Este cel care a executat împreună cu Puiu Tudoran zborul în celulă în ziua când avionul acestuia s-a prăbuşit în flăcări... Mai exact omul care, dacă

ar fi supraviețuit, ar fi putut să-mi ofere amănunte prețioase în legătură cu tragicul deznodământ al camaradului său. Da, drumurile mi se închideau. E un fel de a spune, căci îmi mai rămânea deschisă totuși o cale... „Jurnalul de operații” consemna numele a doi ofițeri superiori – locotenent-colonelul Nicolaescu Virgil, comandantul regimentului și maior Radulescu Petre, șeful statului major. E drept, se mai cerea efectuată o operație... doar una singură. Să aflu dacă cei doi mai trăiau, și dacă da, unde domiciliau. Normal ar fi fost să abandonez totul. Căutarea celor doi ofițeri presupunea de la sine multă alergătură – la Comitetul național al veteranilor din războiul antihitlerist, eventual la arhivele Ministerului Apărării Naționale... Cu puțin noroc, aș fi putut să-l găsesc pe comandantul regimentului. Acesta, în mod cert, pe lângă multe altele, mi-ar fi indicat numele ofițerului cu contrainformațiile. N-am abandonat cursa. Căci dincolo de ceea ce-mi relataseră atât Racoviceanu, cât și logodnica lui Sorin Tudoran, intuiam ceva în plus – poate noi amănunte, poate intriga unei viitoare cărți... Și faptul că până la sfârșitul volumului de față mai sunt încă zece capitole dovedește că n-am greșit.

În drum spre casă, m-am oprit pe strada Cobălcescu, la sediul Comitetului organizatoric, al veteranilor din războiul antihitlerist. M-a primit un general-maior care, după ce m-a ascultat, mi-a făgăduit tot sprijinul. De la locul meu, l-am văzut notându-și în carnet cuvintele: „Regimentul 2 Vânătoare. Locotenent-colonel Nicolaescu Virgil și maior Rădulescu Petre, septembrie-noiembrie 1944”.

M-am retras fericit. În cele din urmă iepurele va trebui să sară de undeva. Și, închipuiți-vă, chiar a sărit.

X. O invitaţie nocturnă

Acasă am revenit târziu, mulţumit de tot ceea ce întreprinsesem în ziua aceea. Încă o dată m-am felicitat pentru că avusesem grijă să-i expediez pe ai mei la munte. Eram obosit şi mă apucasem să mă pregătesc de culcare. Îmi amintesc, căscam cu o mare plăcere, când ţârâitul telefonului m-a făcut – nu ştiu de ce – să tresar înfiorat, ca şi cum o mână nevăzută mi-ar fi picurat stropi de gheaţă pe şira spinării „Dă-l încolo! Lasă-l să sune... am reacţionat în prima clipă. Nu răspund şi pace!” Telefonul însă îşi pusese în gând să-mi izgonească liniştea din cameră şi a izbutit. Exasperat, am ridicat receptorul, cuprins de o sumbră presimţire.

— În sfârşit! exclamă cu satisfacţie o voce bărbătească de la celălalt capăt al firului. Părea tare fericit că dăduse de mine.

— Cu cine doriţi? întrebai stăpânindu-mi cu greu un val de furie, căci voiam de-acum să mă bag în pat şi să dorm. În clipa următoare, descoperii casetofonul conectat la aparat şi nu ştiu de ce, mă mai liniştii un pic.

— Chiar cu dumneavoastră, mi se răspunse. Vocea calmă a omului mi se păru cunoscută.

— Sunteţi sigur că n-aţi greşit? ripostai.

— Nu, domnule... Îmi rosti apăsat numele.

— În cazul acesta, ce doriţi?

— Să vă conving să abandonaţi cazul aviatorului Puiu Tudoran.

— L-am abandonat.

— Nu s-ar zice...

Sumbra mea prevestire se adeverea, prindea contur. Întrevedeam primejdia. Ceva din adâncul inimii mă îndemna să

curm convorbirea, dar necunoscutul, de parcă mi-ar fi citit gândurile, continuă:

— Să nu închideţi telefonul... Trebuie neapărat să vă văd... să stăm de vorbă...

Pentru moment propunerea venită pe nepusă masă mă descumpănise. Aşadar, individul care mă mai avertizase – căci eram convins că el era – ţinea morţiş să mă vadă, chiar să stea de vorbă cu mine. Unde? Când?

— Când vreţi să ne întâlnim?

— Chiar acum! răspunse necunoscutul pe un ton categoric.

— De acord. Vă aştept, deşi trebuie să recunoaşteţi că nu e o oră prea potrivită pentru vizite.

— Îmi pare rău, domnule scriitor, însă nu pot să vin la dumneavoastră.

— Doar n-aţi vrea să ies din casă la ora asta şi să vin eu la dumneavoastră?!

— Nici la mine, nici la dumneavoastră, ripostă interlocutorul, şi mi-l imaginai râzând obraznic.

— Cum s-ar zice pe un teritoriu neutru...

— De ce nu?! E o noapte frumoasă de toamnă, cu cer înstelat. Tocmai potrivită unor întâlniri nocturne.

Nu prea era cuviincios individul, îmi vorbea cam de sus, cu o anumită suficienţă, de parcă m-ar fi avut cu ceva la mână. Totuşi, stilul său nu mă scosese din sărite, aşa cum s-ar fi cuvenit, ci îmi iscase în suflet un vârtej de simţăminte contradictorii. Pe de o parte, mă încerca dorinţa de a-i trânti câteva vorbe să mă ţină minte, iar pe de altă parte, mă îmboldea şi dorinţa de a-i accepta invitaţia.

— Fie, mă învoii după un timp. Unde vreţi să ne întâlnim?

— Mai întâi să ne potrivim ceasurile.

„Are experienţă individul”, zâmbii eu, ca şi cum aş fi avut de-a face cu un personaj literar.

— Douăsprezece fără douăzeci.

— Perfect. Ne vom vedea, peste douăzeci de minute, adică la miezul nopţii, dictă el bucuros.

— Unde?

— Într-un cadru cât mai pitoresc. De pildă, în parcul „23 August”.

— Undeee?! sării eu ca ars. „Nu, nu, tipul îşi bate joc de mine”.

Celălalt se prefăcu a nu-mi lua în seamă izbucnirea şi continuă la fel de calm, de parcă întâia oară nu l-aş fi auzit destul de bine.

— În parcul „23 August”, în dreptul „Turnului paraşutiştilor”.

La auzul cuvintelor „Turnul paraşutiştilor”, nu m-am mai putut stăpâni şi-mi ieşii de-a binelea din fire. Făcui astfel o greşeală de neiertat.

Fiind mai mult ca sigur că necunoscutul de la telefon era una şi aceeaşi persoană cu fostul paraşutist Dragoş Balaban, spusei:

— Bine, tovarăşe Balaban, mă arăt binevoitor, vă dăruiesc din timpul meu liber, vă citesc încercările literare, le apreciez, iar dumneavoastră vă ţineţi de farse...

Îmi imaginasem că, în sfârşit, smulsesem masca de pe chipul lui Dragoş Balaban, dar mă dezumflai imediat auzind un hohot de râs, apoi răspunsul celuilalt:

— Mă văd obligat să vă atrag atenţia că săvârşiţi o gravă confuzie. Nu mă cheamă Balaban.

Dintr-o dată, liniştea nopţii mi se păru grea şi apăsătoare ca o lespede invizibilă. Sângele mi se urcă la cap. Faptul că celălalt se ţinea mult mai tare decât mine îmi strecura în suflet o doză de amărăciune. Nu prea mare, dar destulă pentru a mă simţi ca un ins slab, căzut într-o capcană din care cine ştie dacă nu aveam să ies

jumulit.

— Ei, ce hotărâre aţi luat? mă luă necunoscutul la rost, minutele se scurg.

— Nu mă mai interesează cazul Tudoran, bătui eu în retragere.

— Nu-i adevărat...

— Dar cine sunteţi?

Întrebarea nu răsunase prea convingător, ceea ce mă întristă mai mult. Devenisem brusc vulnerabil şi asta numai pentru că nu-mi stăpânisem nervii. S-o ştiţi de la mine: de îndată ce îţi pierzi cumpătul, îţi pierzi şi capacitatea de a judeca la rece hotărârile pe care împrejurările te obligă să le iei.

— Cine sunt? O să aflaţi la locul întâlnirii. Dacă mai continuăm discuţia, mi-e teamă că ne apucă dimineaţa la telefon. Sunteţi autor de cărţi poliţiste, de spionaj, insuflaţi tineretului curaj. Necunoscutul chicoti batjocoritor sau poate aşa mi s-o fi părut... Veniţi la întâlnire, sau spuneţi-mi pe şleau că vă este frică?

— De ce mi-ar fi? ripostai eu cu o voce moale. Parcul „23 August”, Turnul paraşutiştilor... E pur şi simplu departe.

— Ce contează? insistă individul de la telefon. Sunteţi doar posesorul unui „Fiat 1300” vişiniu, cu numărul 5-B-4397...

Îmi devenise clar: dorea să mă intimideze şi, în acest scop, apela la toate mijloacele. Iar acum, privind în urmă, şi după ce toate actele s-au consumat, trebuie să recunosc că-şi atinsese scopul. Într-adevăr, nimic nu mă intimidase mai mult decât chestia cu marca, numărul şi culoarea maşinii. Era un indiciu în plus că necunoscutul, pe care eu continuam să-l bănuiesc a fi Dragoş Balaban, mă luase în reper, că mă cunoştea sau mă urmărise.

— De ce acum? voii eu să aflu.

— Acum ori niciodată.

— Atunci, poate într-alt loc.

— Înţeleg, vă este teamă... Domnule, în ceea ce mă priveşte, v-am avertizat în câteva rânduri la telefon, v-am chemat şi la o întâlnire... Consider că mi-am făcut datoria... Dumneavoastră, nu.

Pe deasupra mai era şi viclean. Fiecare vorbă a sa ţintea cu precizie exact acolo unde mă ghicea vulnerabil. Vezi, dragă doamne, mi-ar fi frică să ies noaptea din casă... Şi-apoi, dacă mi-aş fi continuat investigaţiile şi mi s-ar fi întâmplat ceva, dumnealui îşi făcuse din plin datoria – mă avertizase în fel şi chip. Dar aşa cum am spus-o, îmi pierdusem oarecum cumpătul şi devenisem vulnerabil. Aşa şi trebuie înţeles răspunsul meu.

— Bine, voi veni. Însă ca să ajung la „Turnul paraşutiştilor” am nevoie de cel puţin douăzeci de minute. Dacă o să întârzii, să nu mi-o luaţi în nume de rău, să mă aşteptaţi.

— Desigur, îmi dădu necunoscutul dreptate. O să vă aştept până la douăsprezece şi un sfert.

A dat să închidă telefonul; l-am oprit.

— Un moment. Nu vă cunosc. Indicaţi-mi un semn de recunoaştere.

— Vă cunosc eu şi asta-i destul. Voi veni eu direct la dumneavoastră. A, da, ar fi mai potrivit să veniţi nu prin bulevardul Muncii, ci prin Maior Coravu. E mai aproape de „turn”. Ştiţi pe unde? Atunci, la revedere...

Am pus receptorul în furcă: mă simţeam de parcă m-aş fi trezit dintr-un vis urât. Mă uitam buimac în juru-mi, cu simţământul că necunoscutul cu care numai ce discutasem la telefon se pitise undeva într-un ungher al camerei. Îmi părea rău că nu găsisem în mine destulă putere să mă împotrivesc şi să refuz invitaţia, dar nu mai aveam ce face – cartea fusese jucată: apucasem să-i promit. Cineva mă aştepta în noapte.

Numele lui Dragoş Balaban mi se înfipsese ca un ghimpe în

minte. Derulai casetofonul la întâmplare, iar apoi îl obligai să-mi reproducă convorbirea. „Cine sunt? O să aflaţi la locul întâlnirii, răsună în liniştea încăperii vocea necunoscutului. Mi-e teamă că ne apucă dimineaţa la telefon. Sunteţi autor de cărţi poliţiste...” Închisei furios casetofonul. Balaban era. Şi fără să mă sinchisesc de ora înaintată, sunai la el acasă. Îmi răspunse sora sa. „Da, a venit... dar nu e acasă... Nu ştiu pe unde umblă”. Asta era. Lasă că-ţi arăt eu dumitale, domnule Balaban! îl ameninţam în gând, pregătindu-mă de plecare.

Câteva minute mai târziu, la volanul maşinii, străbăteam cu o viteză moderată străzile aproape pustii ale Capitalei. Când şi când mă uitam în urmă să văd dacă nu sunt urmărit. Nu, nu observam nimic suspect. Totuşi, nervozitatea nu mă părăsise: mă dojeneam pentru purtarea mea copilăroasă. Nu puteam să pricep cum de acceptasem cu atâta uşurinţă să mă întâlnesc, la miezul nopţii, fie chiar şi cu Balaban... cu un alt Balaban decât cel pe care-l cunoscusem la arhivă...

Desigur, ar fi fost mai normal să fi rămas acasă sau să fi trecut pe la vreo secţie de miliţie, să le declar cine sunt şi să fi cerut, într-un fel sau altul, să mă ocrotească la nevoie. Ideea cu miliţia mi s-a părut atrăgătoare. „De ce să risc? mă tot întrebam. O viaţă are omul... La urma urmei, dacă interlocutorul meu ar fi avut gânduri curate, n-ar fi refuzat invitaţia mea şi ar fi venit la mine, sau ne-am fi întâlnit la lumina zilei.” Şi întâmplarea a vrut să trec prin dreptul unei secţii de miliţie. I-am văzut de departe firma luminoasă. Nu ştiu ce m-a apucat. Am oprit, am coborât. Inima-mi era grea. Mă încerca un sentiment de culpabilitate: călcam regula jocului, obţinând asupra adversarului un oarecare avantaj, o superioritate dobândită necorect. Am intrat totuşi. Ofiţerul de serviciu, un tânăr locotenent, stătea la un birou şi citea. Auzindu-mi paşii, şi-a ridicat

spre mine privirile: avea ochii obosiţi.

— Ce doriţi? mă întrebă. Vi s-a întâmplat ceva? Vreţi să depuneţi vreo reclamaţie?

Curios lucru. N-am fost în stare să deschid gura şi să-mi explic prezenţa. Am simţit şiroindu-mi pe frunte broboane de sudoare. Tam-nesam, m-a cuprins indignarea împotriva a ceea ce intenţionam să fac. Am murmurat ceva, cred că o scuză, şi am părăsit în grabă localul, urmărit de privirea nedumerită a ofiţerului. Când m-am văzut în maşină, am răsuflat uşurat şi am băgat în viteză... Mi-l închipuiam pe Dragoş Balaban plimbându-se nervos pe lângă „Turnul paraşutiştilor”.

Strada largă ce ducea spre intrarea oficială a stadionului „23 August” era, la ora aceea, pustie. Am străbătut-o gonind până la capăt. În trei-patru minute aveam să fiu la locul întâlnirii. Am coborât de la volan. Instinctiv, am privit în jur. Din direcţia de unde venisem, am zărit o motocicletă. Nu i-am acordat nicio atenţie. Mai rătăceau şi alţii prin noapte. După ce am controlat dacă am încuiat bine portiera maşinii, am intrat curajos în parc. Ce idee la trăsnitul ăsta de Balaban! Îmi venea să râd. Nu mă mai plimbasem de mult la o oră atât de târzie, şi încă într-un parc de la marginea Bucureştiului, atât de îndepărtat de casă. Am intrat pe o alee îngustă. Un pui de vânt dănţuia în noapte stârnind deasupra parcului adormit un vuiet straniu şi înfricoşător. Ici şi colo câte un bec îmi lumina calea. Am zărit deodată profilându-se în întuneric o cetate îngustă şi înaltă – „Turnul paraşutiştilor”. Sus, sus de tot, lumini roşii şi albe, ca nişte luceferi neobişnuiţi, avertizau pe aviatorii zborurilor de noapte de existenţa turnului. M-am îndreptat cu paşi repezi într-acolo. De ce să vă mint, mă luase cu frig. Voiam ca aventura mea nocturnă să se consume cât mai repede, pe cât posibil cât mai fericit, ca să mă văd odată acasă, în

patul meu atât de odihnitor. Dacă-mi era frică? Cum să nu-mi fie?... Într-un fel se petrec lucrurile în viaţă, într-altfel în literatură. Mereu mi se părea că aud paşi în urma mea. În clipele acelea mă opream, scrutam aleea, dar nu descopeream nimic. Înaintam spre locul întâlnirii şi, pe măsură ce mă apropiam, regretam tot mai mult faptul că nu cerusem Miliţiei să mă ocrotească. Mă lăsasem, ca un naiv, atras în adâncul acestui parc stăpânit de întuneric şi de puiul acela de vânt. Pricepusem, în sfârşit, că devenisem, deodată, o ţintă uşoară. Dacă necunoscutul îşi pusese în gând să-mi vină de hac, ar fi putut s-o facă fără prea multă bătaie de cap, chiar şi cu un pistol fără amortizor.

Mai aveam puţin de mers. Deodată, un zgomot suspect m-a oprit în loc. M-am răsucit fulgerător şi am scrutat drumul pe care numai ce-l străbătusem. O umbră sărise dintr-un tufiş în altul topindu-se în beznă. Zău că nu mi s-a părut. M-am îndreptat aproape în fugă spre turn, cu sentimentul că în apropierea sa voi fi, în sfârşit, în siguranţă. Când am ajuns acolo, inima-mi bătea nebuneşte. Doamne, ce noapte adâncă! Şi nimeni nu mă aştepta. Am zărit o bancă, m-am îndreptat spre ea. M-am uitat din nou la ceas: întârziasem cu cinci minute. M-am aşezat pândind înfrigurat împrejurimile. Nici ţipenie de om. Doar zvonurile nopţii şi vuietul înfricoşător al copacilor stârniţi de vânt. Mă aşteptam ca, dintr-o clipă în alta, să răsară Balaban din întuneric sau chiar de undeva de sus, din „Turnul paraşutiştilor” şi să izbucnească într-un hohot de râs batjocoritor. Dar dumnealui întârzia, chinuindu-mi nervii. După cinci sau zece minute, am început să-mi pierd răbdarea. M-am ridicat umilit, dar şi furios de pe bancă şi, înjurând de mama focului, am făcut cale întoarsă. Mă lăsasem prostit într-un mod de-a dreptul ridicol pentru anii şi experienţa mea de viaţă. Cine să fi fost individul care mă prostise în halul acesta şi cu ce scop o

făcuse? Balaban să fi fost? O, dacă aş fi avut pipa la mine! Cu siguranţă că mi-aş fi regăsit calmul. O uitasem însă acasă, pe masa de lucru.

Şi iarăşi am avut impresia că aud paşi în urma mea. Înfiorat, m-am uitat peste umăr fără însă să mă opresc. Ar fi fost o imprudenţă. N-am zărit nimic, deşi eram convins că cineva se ţinea scai după mine. „Ducă-se dracului!” mi-am zis şi am mărit pasul. Peste puţin timp, ajuns în stradă, am descoperit lângă „Fiat-ul meu un miliţian. Mă aştepta. De unde până unde? Dincolo de maşină, am zărit şi o motocicletă: era, fără îndoială, a omului în uniformă. De cum m-a văzut, a dus mâna la cozorocul chipiului şi m-a salutat respectuos. Spectacolul era de-a dreptul grotesc. Pustietate. Trecut de miezul nopţii. Un miliţian respectuos. Un scriitor fantomatic.

— E maşina dumneavoastră? mă întrebă, cercetându-mă cu luare-aminte. Ceva, fără îndoiala, mă făcea suspect.

— Da, răspunsei cu o răceală inexplicabilă.

— Mda! murmură reprezentantul ordinii publice împingându-şi, pesemne din obişnuinţă, chipiul pe ceafă. Apoi, de parcă m-ar fi suspectat de provocarea unui accident, se apucă să cerceteze caroseria maşinii. Mda! murmură el din nou. Vă rog frumos să-mi prezentaţi buletinul de identitate şi permisul de conducere!

Toate întâmplările din ultimele şaizeci de minute mi s-au părut într-atât de absurde, încât una în plus n-a mai avut darul de a mă mai ului. M-am supus fără a crâcni. Miliţianul mi-a cercetat cu răbdare documentele – culmea, găsise că nu prea semăn cu insul din fotografie – apoi, înapoindu-mi actele, a ţinut să se explice:

— Ştiţi, nu trebuie s-o luaţi în nume de rău, dar în ultima vreme numărul autoturismelor furate a crescut. Dispar, le găsim apoi abandonate, lovite sau cu piese furate. Încă o dată, vă rugăm să nu ne-o luaţi în nume de rău.

— Vai, dar se poate, zisei eu împăciuitor, nu v-aţi făcut decât datoria. M-am aşezat la volan, gata s-o pornesc.

— La o oră atât de târzie în parc? constată el într-o doară.

Nu eram obligat să-i răspund. Însă surprinzând pe chipul său un surâs ironic, m-am întrebat dacă, de fapt, nu-l am în faţa mea pe necunoscutul de la telefon. Desigur, ar fi fost prea de tot, dar nu fac decât să vă povestesc ceea ce-mi trecea atunci prin cap.

— E aproape unu, mai adăugă miliţianul bătând cu arătătorul peste cadranul ceasului său de mână.

— E vreo lege care să interzică plimbările în parc după miezul nopţii? am reacţionat eu sarcastic.

— Nu, ferească sfântul!

L-am lăsat în plata domnului. Am trecut la volan şi am luat-o bodogănind din loc. Am făcut, sub privirile miliţianului, un viraj scurt, ca un versat al volanului, după care m-am îndreptat în viteză spre casă. Mă simţeam de parcă cineva m-ar fi forţat să beau chinină. Nu doream altceva decât să ajung cât mai repede acasă, să-mi clătesc gura cu un coniac, să mă vâr în pat şi să dorm fără vise.

Deodată, în oglinda retrovizoare, am văzut la o oarecare distanţă de maşină motocicleta miliţianului. Mă urmărea? Nu era singur. Luase pe şeaua din spate un civil. Ăsta de unde o mai fi răsărit, că nu-l văzusem? Concluzia era clară: „Sunt urmărit” am tresărit eu nemulţumit. „De ce oare?” Dar, spre bucuria mea, mă înşelasem. Mi-am dat seama după ce am tăiat şoseaua Mihai Bravu şi am luat-o drept înainte pe strada Matei Voievod. Motocicleta, în schimb, a cotit-o la stânga, spre şoseaua Vergului. Aşa, fără niciun motiv, am răsuflat uşurat. Şi doar nu săvârşisem nicio infracţiune. În fond, miliţianul s-a purtat respectuos cu mine. Nu acelaşi lucru l-am făcut şi eu. Nu prea i-am explicat rosturile mele în parc, la o

oră atât de târzie. Nici nu eram obligat, oricum... Uite aşa, mi-am amintit din nou convorbirea mea cu necunoscutul de la telefon şi de faptul că m-am lăsat tras pe sfoară. Ce l-a determinat să mă atragă în parc? Nu cumva, în timpul ăsta, mi-a pătruns în casă şi mi-a cotrobăit printre hârtii? Acum, orice mi se părea posibil. Înciudat, am apăsat pe accelerator. Noroc că circulaţia era ca şi inexistenta.

Acasă, am constatat cu plăcere că nimeni nu mă „vizitase". Aveam eu semnele mele. Am scos telefonul din priză. Nu voiam să mai fiu deranjat. Aşa cum mi-am făgăduit, mi-am clătit gura cu un coniac. M-am băgat în pat şi am adormit buştean, căci am un somn adânc şi odihnitor. Poate să tune, să fulgere, din clipa în care am închis ochii, dorm şi uit de toate, până şi de farsele amare ale zilei.

XI. Un „om invizibil"

A doua zi de dimineaţă, m-am sculat cu forţele refăcute. Mi-am făcut un duş rece, apoi am trecut să-mi fac o cafea turcească. Când, deodată, am auzit soneria de la uşă. M-am uitat la ceas. Era ora şapte şi un sfert. Nu aşteptam musafiri. Nimeni nu se anunţase la un ceas atât de matinal. Mi-am îmbrăcat un halat de casă şi m-am dus să văd cine mă căuta atât de devreme. Am deschis uşa şi, spre marea mea surprindere, am constatat că nu se găsea nimeni în pragul ei. „Ei, drace! nimic de zis, ziua bună se cunoaşte de dimineaţă..." Am împins uşa la loc. În momentul acela, am zărit pe jos un plic. Deci asta era! Cineva mă sunase ca să-mi atragă atenţia că-mi strecurase pe sub uşă un plic. L-am ridicat. Pe mine mă avea în vedere. O mână energică îmi caligrafiase numele cu un pix cu

pastă albastră. În drum spre camera de lucru, am desfăcut plicul, înăuntru, o scrisoare. Dintr-o privire mi-am dat seama că era din partea necunoscutului de la telefon. Îmi scria:

Stimate domnule Zincă,

Nu mă aşteptam din partea dumneavoastră la un asemenea gest. E drept, v-aţi ţinut de cuvânt, aţi venit la întâlnire, dar nu singur, ci însoţit de câţiva miliţieni. M-aţi denunţat, E tot ce aţi găsit mai bun de făcut. Ce v-a determinat? Faptul că mă ţin în umbră, că nu-mi dezvălui identitatea, că doresc ca şi în continuare să rămân în anonimat, nu înseamnă că sunt implicit şi un individ primejdios, bun de a fi dat pe mâna miliţiei. Îmi pare rău, dar cu bună ştiinţă v-aţi tăiat singur craca. Nu cred că o să vă mai caut vreodată la telefon. Eu însă v-am avertizat şi vă avertizez: dacă o să continuaţi să dezgropaţi morţii, s-ar putea ca totul să se încheie prost pentru dumneavoastră, chiar foarte prost... Opriţi-vă din acţiune până nu-i prea târziu. Ascultaţi-mi sfatul şi n-o să regretaţi. A! Să nu uit! Să ştiţi că mi-e indiferent dacă scrisoarea de faţă o veţi preda sau nu autorităţilor. Miliţia, Securitatea n-au cum să dea de mine, căci SUNT INVIZIBIL. Iar scrisul nu-i al meu.

M-a pufnit râsul. Mai cu seamă chestia cu „omul invizibil” m-a făcut să râd. Pe urmă însă mă cuprinse o nelinişte vecină cu teama. Scrisoarea cuprindea o ameninţare clară. M-am lăsat sleit într-un fotoliu. Ziua începea prost, ceea ce – de ce să mint – îmi displăcea. Mi s-a făcut frig şi m-am înfăşurat şi mai bine în halatul de casă. Constatam că scrisoarea nu mă mai amuza, ci mă înspăimânta. Cine era autorul? O fi el „invizibil”, totuşi venise la întâlnire. De ce? Doar aşa, ca să se joace cu mine?

Am dat cafeaua uitării. Se petrecea în juru-mi ceva care, deocamdată, îmi scăpa. Mi-am aprins o pipă şi am încercat cu

ajutorul tutunului să-mi risipesc spaimele. Am izbutit sau cel puţin aşa mi s-a părut. Am început să meditez. Necunoscutul mă acuza că aş fi cerut sprijinul miliţiei. Într-un cuvânt, că l-aş fi denunţat. E drept, în chestiunea asta, până la un punct, mă simţeam oarecum vinovat. Miliţia îşi făcuse apariţia, dar nu pentru că eu o sesizasem, ci cu totul şi cu totul întâmplător. De aici şi încurcătura rezultată... Aşadar, fostul paraşutist venise totuşi la întâlnire, nu mă trăsese pe sfoară aşa cum îmi imaginasem... Am sărit, pe neaşteptate, din fotoliu şi m-am repezit la unul din caietele lui Dragoş Balaban, dornic să-l confrunt cu scrisoarea primită. Mă pricep la grafologie. Mă aflam în faţa a două scrieri fundamental diferite... Ciudat! Ce-l determinase atunci pe autorul epistolei să încheie cu cuvintele: „Iar scrisul nu-i al meu Nu cumva pentru că-i cunoşteam grafia? Pe degeaba se lăuda că nu era un individ primejdios, care nu merita să fie dat pe mâna miliţiei. În realitate – ce mai? – se temea să dea ochii cu reprezentanţii ordinii publice. Aşa şi nu altfel se explica faptul că renunţase la întâlnire. Dar o teamă şi mai mare îl determinase să intre într-un contact „invizibil" cu mine. „Da, da, îmi tot spuneam, e un individ certat cu legea, dacă simpla apariţie a unui miliţian l-a determinat să rămână ascuns în întunericul nopţii.”

Trăgeam cu disperare din pipă întrebându-mă: „Omul ăsta voia totuşi ceva de la mine, voia să-mi comunice ceva? A avut el un motiv, şi încă unul greu, dacă s-a hotărât să mă invite într-un parc pustiu, după miezul nopţii. De ce, până şi în bileţelul trimis, formula una şi aceeaşi idee: – abandonează cazul pilotului dispărut fără urmă, lasă-te păgubaş şi nu mai încerca să dezgropi morţii? În sfârşit, mi-o spunea pe şleau: „S-ar putea ca totul să se încheie prost”. Adică pentru mine. De ce mă avertiza că am s-o păţesc, într-un cuvânt, că-mi puneam viaţa în pericol? O, câte răspunsuri

nu mi-au trecut prin cap! Mi-am amintit de figura bănuitoare a miliţianului care-mi cercetase actele, de surâsul său ironic, de faptul că la un moment dat am crezut că el ar fi „necunoscutul”. Apoi, mi-am amintit de „Turnul paraşutiştilor” aşa cum se profilase în noapte, ca o cetate îngustă şi teribil de înaltă. Iar prin asociaţie de idei, am ajuns cu gândul la fostul paraşutist Dragoş Balaban. Poate că la ora aceea aş fi ştiut multe amănunte despre aviatorul Puiu Tudoran, dacă întâlnirea de la miezul nopţii n-ar fi fost dată peste cap de apariţia inopinată a miliţiei. Dar oare miliţia a apărut în mod inopinat? Eu în niciun caz n-am chemat-o. Ba mai mult, tentaţia de a-l denunţa mă ruşinase. Ar fi putut s-o cheme chiar şi dumnealui, numai aşa, ca să-şi bată joc de mine, să mă irite, să mă descurajeze, să mă împiedice să-mi desfăşor cu calm cercetările. Gândul ăsta mi s-a înfipt adânc în minte. Da, da, necunoscutului îi plăcea să se „joace”. La urma urmei, ce ar fi dorit să-mi dezvăluie în parc i-ar fi fost la îndemână s-o facă şi în scris. Până şi gestul său de a-mi strecura pe sub uşă un bilet, şi încă unul scris de mână, cum altfel aş putea să-l interpretez? Nu de alta, dar scrisul oricui reprezenta, în cele din urmă, un corp delict, un indiciu, iar în faţa tribunalului, o probă. Dacă aş fi avut la îndemână o trusă criminalistică, aş fi găsit pe plic, pe hârtie, niscaiva amprente... Cum de săvârşise o asemenea imprudenţă? E drept, ţinuse să-mi atragă atenţia: „Mi-e indiferent dacă predai sau nu autorităţilor scrisoarea de faţă. Miliţia, Securitatea n-au cum să dea de mine căci SUNT INVIZIBIL”. Fleacuri!

Să-i fie oare chiar atât de indiferent? Atunci de ce indiferenţa sa se transforma în îngrijorare sau poate spaimă atunci când era vorba de investigaţiile mele în cazul pilotului Puiu Tudoran?

Primele ceasuri ale dimineţii mi le-am cheltuit într-o continuă frământare. Ajunsesem să-mi pară sincer rău că întâlnirea nu

avusese loc; cine ştie, poate că aş fi fost ceva mai liniştit şi mai sigur în documentarea care, de acum înainte, nu mă mai angaja decât pe mine. Şi zău că dacă aş fi ştiut de unde să-l iau pe autorul scrisorii, nu m-aş fi dat îndărăt să-i cer să mă invite oriunde, la orice oră. Acum nu-mi rămânea decât să aştept un nou semn din partea sa, dacă va binevoi să mi-l mai dea. Până atunci, cu orice risc, îmi voi continua investigaţiile. Dacă o să mă atace, cu atât mai rău pentru el. Am încredere în criminaliştii noştri. Îl vor găsi repede pe ucigaş. Desigur, zâmbiţi. Şi eu, scriind aceste rânduri, îmi permit să zâmbesc. Dar în ziua aia...?

Sub apăsarea acestor simţăminte şi în acelaşi timp dornic să vin în ajutorul celor ce-l vor căuta pe ucigaşul meu, mă apucasem să-mi notez în „jurnal” gândurile, ipotezele, deducţiile. Soneria de la intrare m-a întrerupt din scris. „Iarăşi o scrisoare”, m-am gândit, deloc amuzat. M-am grăbit s-o caut sub uşă, dar n-am descoperit niciun plic. Am deschis uşa şi am înlemnit: în faţa mea se afla, drept ca un brad, tânărul ofiţer de serviciu de la secţia de miliţie unde intrasem în ajun. L-am recunoscut imediat. În minte mi se ivi deodată o întrebare: „Cum a ajuns la mine? Doar nu m-am recomandat, nici nu i-am spus unde locuiesc”...

— Bună ziua, tovarăşe scriitor, mi-a zâmbit ofiţerul cu sfiiciune. Vă deranjez cumva?

— Nu, nu, am bâiguit, zăpăcit ca un copilandru surprins la borcanul cu dulceaţă. Intraţi, vă rog...

L-am condus la mine în birou. L-am poftit să ia loc, însă m-a refuzat.

— Nu, nu, mulţumesc. Ştiu cât sunteţi de ocupat. N-o să vă reţin atenţia prea mult... Permiteţi-mi, sunt locotenentul major Petre Ioan...

— Îmi pare bine... Văd că mă cunoaşteţi. N-am putut să-mi

stăpânesc uluirea. Nu ţin minte ca aseară, la miliţie, să fi spus cine sunt sau să-mi fi declinat profesiunea.

— Tocmai... în legătură cu cele petrecute în cursul nopţii... Se juca nervos cu chipiul din mână. Ştiţi, comandantul secţiei mi-a ordonat să trec pe la dumneavoastră.

— V-a ordonat?! nu mi-am putut ascunde mirarea. Vă ascult.

— Aseară, cum să vă spun, n-am ştiut cine sunteţi. Însă când aţi intrat în sediul miliţiei, am observat, că aveaţi o faţă răvăşită, de om zbuciumat, chiar înspăimântat. N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit, dar expresia feţei dumneavoastră era a unui om care comisese un act necugetat şi care luase hotărârea să se predea de bunăvoie. Mă iertaţi, da?... Suferim şi noi de anumite deformaţii profesionale.

— Ia te uită, domnule! Am izbucnit într-un râs pe care-l doream cât mai degajat. Nu-mi amintesc să fi scos vreo vorbă.

— Exact. Am înţeles din tăcerea dumneavoastră că vi s-a întâmplat ceva, dar aţi plecat aşa cum aţi venit. Aţi izbutit însă să stârniţi în mine tot felul de bănuieli. În consecinţă, am trimis pe urmele dumneavoastră doi lucrători de-ai secţiei.

— Pe o motocicletă?

— Da. Dacă vă amintiţi, unul din ei v-a legitimat. Iar după ce v-aţi îndepărtat, celălalt – asta nu mai aveţi de unde s-o mai ştiţi – s-a luat după dumneavoastră.

Am zâmbit cu tristeţe. Aşadar, autorul scrisorii, oricine ar fi fost – Balaban sau „omul invizibil” – a avut perfectă dreptate. Cine altcineva dacă nu eu atrăsese Miliţia la locul întâlnirii? Trecând pragul secţiei, săvârşisem o imprudenţă condamnabilă. Mă abătusem de la regula jocului. Ce mai, eram vinovat.

— M-am prezentat să vă cer scuze, urmă ofiţerul, pentru că aşa, tam-nesam, aţi fost legitimat, dar în acelaşi timp să vă atrag atenţia

că, după toate aparenţele, aţi fost urmărit de o persoană neidentificată şi care a izbutit să dispară în noapte... În ultima vreme, în acest sector s-au comis câteva acte de tâlhărie, de aceea am ţinut să vă avertizăm.

— Adică să nu mă mai plimb pe acolo după miezul nopţii?

— Deocamdată, la ora aceea e riscant de unul singur, preciză ofiţerul. Zic deocamdată, căci suntem pe urmele tâlharilor... După ce o să-i prindem... Mă înţelegeţi?

— Cum să nu vă înţeleg? Vă mulţumesc pentru grija ce mi-o purtaţi şi vă asigur că o să vă dau ascultare...

După ce s-a mai scuzat că se văzuse nevoit să mă deranjeze, ofiţerul s-a retras, lăsându-mă mai ameţit decât un boxer la capătul unui meci istovitor.

Mi-am făcut-o singur. Iată-mă iarăşi în faţa unei crâncene dileme: să dau ascultare lui Sorin Tudoran şi necunoscutului de la telefon sau să-mi văd mai departe de documentare, ca şi când deasupra capului meu n-ar plana nicio primejdie? Nu încape niciun fel de îndoială că mai înţelept ar fi fost să-mi văd de-ale mele, mi se infiltraseră în sânge nişte drăcuşori, din pricina lor nu-mi mai găseam locul. Poate că dacă ai mei ar fi fost acasă, mi-ar fi venit şi mie mai lesne să scap de ei şi să mă potolesc... Aşa...

M-am îmbrăcat în grabă, mi-am scos maşina din garaj şi la drum, băiete. Cu ce obiectiv? Unul singur: să verific dacă sunt sau nu urmărit, căci analizând prin ce trecusem, dar, mai ales, „drăgălaşele” mele convorbiri telefonice cu „omul invizibil”, ideea mi se înfipsese bine de tot în minte.

Mai întâi, am trecut pe la „veterani”. Am zăbovit câtva timp în biroul generalului pe care-l vizitasem în ajun. Spre surprinderea mea (îmi propusesem să-i spun doar câteva cuvinte: „Am onoarea, tovarăşe general-maior”, şi să-i amintesc, deşi nu aveam niciun

temei s-o fac, să nu dea uitării cererea mea), m-a întâmpinat cu cuvintele:

— Ce bine aţi făcut că aţi trecut pe la mine! Am un răspuns pentru dumneavoastră.

— Mă uimiţi, tovarăşe general... Operativitatea în zilele noastre mă uimeşte.

Am luat loc, mi-am scos pipa, nu mi-am aprins-o însă.

— Fostul comandant al regimentului, Nicolescu Virgil, este astăzi colonel în retragere... domiciliază în Bucureşti, pe strada Brezoianu 153... Are şi un telefon... Notaţi-l.

L-am notat în timp ce mă gândeam: „Gata! Acum, chiar dacă aş vrea să mă supun sfaturilor „omului invizibil” şi să dau îndărăt, nu mai pot... Prea m-am vârât...”

— Ţin să vă atrag atenţia, de altfel şi eu am fost atenţionat, că omul e cam senil... atins binişor de scleroză. Ce să-i faci? Bătrâneţea nu iartă. O să vedeţi cum vă descurcaţi...

Generalul şi-a cercetat din nou carnetul de pe birou. I-am văzut sprâncenele blonde încruntându-se. Apoi privirile sale s-au oprit pe chipul meu.

— Cu fostul şef de stat major al regimentului, Petre Rădulescu, pe atunci maior, lucrurile sunt ceva mai complicate. A făcut o pauză şovăitoare. Acum patru ani, mai exact la 23 noiembrie 1960, Petre Rădulescu, ieşit la pensie cu gradul de locotenent-colonel, a fost găsit mort în garsoniera sa de pe strada Popa Soare nr. 13. S-a otrăvit – ca să fiu clar şi precis.

— Motivul? Am sărit eu ars de curiozitate. Îl cunoaşteţi?

— Îmi pare rău, n-am de unde să-l ştiu cu exactitate. La vremea respectivă, s-a presupus că suferea de o boală incurabilă. Dacă vă interesează toate amănuntele astea, căutaţi-o pe fiica lui şi staţi de vorbă cu ea.

Era departe de mine gândul de a pune fapta locotenent-colonelului Rădulescu în legătură cu cazul Tudoran. Cele aflate însă mi-au aţâţat şi mai mult pasiunea investigaţiei. M-am fixat şi mai bine în scaun şi am început să mă interesez dacă sinucigaşul lăsase vreo scrisoare, vreun document, dacă mai avea şi alte rude.

Generalul s-a arătat nu numai binevoitor, ci şi răbdător – de ce să n-o spun – deşi toate amănuntele solicitate de mine cu atâta insistenţă nu intrau în competenţa organizaţiei pe care o reprezenta şi o slujea. La despărţire, strângându-mi mâna, mi-a spus-o pe şleau:

— Aştept cartea... şi nu fără autograf.

Afară, în timp ce trăgeam în piept aerul dulce al unui octombrie însorit, am iscodit strada să descopăr vreun semn al „inamicului din umbră". Bineînţeles, nu l-am descoperit. Am pornit liniştit cu maşina mai departe. M-am pomenit gândind: „Din jocul meu (de astă dată, ce mai? mă jucam), m-am ales cu două adrese – a unui senil şi a unui mort... Sunt bogat... Ce mai vreau?" A continua jocul însemna a mă pune într-o situaţie din ce în ce mai ridicolă. Eu însă plecasem de acasă cu un obiectiv. M-am încăpăţânat şi l-am atins. Am ieşit în bulevardul Schitu Măgureanu, de acolo am cotit la stânga pe bulevardul Gheorghiu-Dej, îndreptându-mă spre Ministerul de Interne. Am parcat în dreptul Biroului de informaţii, unde am şi intrat. Vă daţi seama că nu mă aducea acolo nicio treabă, însă eram mereu cu gândul la „omul invizibil". Am zăbovit în sala de aşteptare a Biroului vreo zece minute, m-am uitat în câteva rânduri la aceleaşi tablouri înfăţişând peisaje din ţară, ba m-am instalat şi într-un fotoliu, am răsfoit un ziar, după care, din nou la volan, am gonit spre casă. M-am băgat în halat şi papuci şi m-am pus pe aşteptat: dacă Balaban sau acel „om invizibil" se ţinuse după mine, voi dobândi în curând

o confirmare, şi atunci... Ei da, şi atunci? Stăteam în faţa întrebării ca la o răscruce de drumuri... Încotro? Înainte? Pe loc? Sau poate ar fi mai cuminte să iau legătura cu colonelul de securitate Panait sau cu căpitanul Lucian şi să le cer sfatul? Nu, nu, nici aşa... Una, două, hai la Securitate... Au ei probleme mult mai grele şi mai complicate de rezolvat. Şi pradă dilemei mele hamletiene, am auzit pe neaşteptate telefonul chemându-mă „la luptă”. Nu mă înşelasem deci. Am conectat casetofonul.

— Vă credeam un om de cuvânt... s-a „tras” de la celălalt capăt al firului „primul foc de armă”.

De astă dată aş fi jurat pe tot ce am mai scump pe lume că glasul necunoscutului era al celui care mă „ocolea” de mai bine de patruzeci şi opt de ore, adică al fostului paraşutist Dragoş Balaban.

— La ce vă referiţi?

— Aţi primit scrisoarea?

— Da.

— Recunoaşteţi că m-aţi denunţat? mă luă interlocutorul meu la rost, de parcă eu aş fi fost cel anchetat.

— Nu, nu recunosc. Recunosc însă că din vina mea întâlnirea n-a mai avut loc, dar nu pentru că v-aş fi denunţat, ci pentru că am săvârşit o imprudenţă ce o regret sincer...

Vă rog să mă credeţi, dragi cititori, că toate acestea le-am rostit din dorinţa fierbinte ca „omul invizibil” să-mi propună o nouă întâlnire.

— N-aţi renunţat la anchetă... a murmurat nemulţumit necunoscutul.

„E Balaban, mi-am spus eu victorios, îşi voalează vocea, ceva nu-i merge, nu-i izbuteşte... Auzul meu fin nu se lasă indus în eroare aşa de uşor...”

— De unde ştiţi?

— Aţi fost din nou la Comitet, apoi la Interne. De ce ţineţi să dezonoraţi o familie de oameni cumsecade?

Am simţit fiori reci străbătându-mi trupul înfierbântat. Aşadar, mult aşteptata confirmare s-a produs. „Omul invizibil” alias Balaban mă supraveghea, mă fila... chiar. Am zărit într-o străfulgerare chipul „bătrânei doamne” – îmi rânjea diabolic, ascunsă după o cortină neagră ce se prelungea în nişte falduri.

— Aşa e, am fost acolo, am recunoscut eu şi, instinctiv, m-am uitat să văd dacă funcţiona casetofonul.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră că n-aţi renunţat la anchetă. Când am văzut că nu pot să vă conving, am crezut că so... Brusc, interlocutorul meu se înecă, tuşi, se scuză, se enervă. S-o ştiţi de la mine că nu procedaţi corect – una i-aţi făgăduit lui Sorin Tudoran şi alta faceţi... Pesemne că nu v-aţi dat seama de consecinţe sau nu vreţi să ţineţi seama...

Acum ascultam sub înrâurirea celor patru cuvinte „am crezut că so...”

— ...Continuând ancheta, subminaţi viitorul unui cămin. Brusc, închise telefonul.

— Alo! Alo! Alo! am mai strigat eu, cu disperare, o vreme. Într-un târziu, l-am pus în furcă. Mi-am recăpătat calmul. Mi-am aprins o pipă... Am derulat banda magnetică. Voiam să aud iarăşi glasul, dar mai ales cuvintele „omului invizibil”.

„Îmi pare rău pentru dumneavoastră că n-aţi renunţat la anchetă”, îmi reproducea casetofonul. Când am văzut că nu pot să vă conving, am crezut că so... (tuse,... tuse, apoi...) S-o ştiţi de la mine că nu procedaţi corect – una i-aţi făgăduit lui Sorin Tudoran şi alta faceţi...

Am întrerupt banda, am derulat-o, am ascultat – nu exagerez – de vreo zece ori cuvintele: „Când am văzut că nu pot să vă

conving, am crezut că so...” Pe urmă cum „omul invizibil” s-a înecat, a tuşit, după care a schimbat cursul frazei începute. Fără îndoială că a voit să spună: „...am crezut că soţia mea o să vă convingă”. Şi-a dat seama că se trădează. M-am cutremurat şi, fără să vreau, am scos un ţipăt de-a răsunat toată încăperea: „Puiu Tudoran! Puiu Tudoran trăieşte!” Am început să mă plimb nervos, măsurând încăperea de la un capăt la celălalt. Necunoscutul s-a trădat, şi-a dezvăluit identitatea. O, desigur, şi-a dat seama că-l luase gura pe dinainte şi schimbase vorba reluându-şi propoziţia de la cuvântul întrerupt la silaba so, „S-o ştiţi de la mine”, rostise, încercând astfel să repare gafa şi să mă inducă în eroare. Totul şi toate le socoteam ca având o legătură logică. Spaima de anchetă... de adevăr... că dezvăluirile se vor răsfrânge asupra văduvei... că-l vor dezonora pe fiu... că-i voi periclita căsnicia: „continuând ancheta, subminaţi viitorul unui cămin”. Totuşi, puţin câte puţin, îndoiala începu să-mi dea târcoale, în izbucnirea mea exista, cel puţin un punct vulnerabil. Poate că „omul invizibil” intenţionase să spună: „Ştiam că dacă nu o să vă conving eu, o să vă convingă soţia lui Puiu Tudoran”, şi nicidecum aşa cum hotărâsem eu: „Soţia mea”. „Bine! Fie... mi-am zis trăgând din pipă. Atunci, ce l-a împiedicat să-şi ducă fraza până la capăt? A tuşit, s-a încurcat, a murmurat altceva.” M-am învârtit multă vreme în jurul fantasticei mele deducţii care mă atrăgea ca un magnet. Puiu Tudoran trăieşte sub o altă identitate, am început eu să fabulez. Douăzeci şi trei de ani a trăit ascuns. Deodată a simţit apropierea primejdiei, stârnită chiar de propriul său fiu. Lala Jiga a informat-o pe viitoarea soacră de scrisoarea pe care Sorin Tudoran mi-a trimis-o. Iar mama acestuia, cunoscând tainica existenţă a soţului, i-a adus celui „dispărut fără urmă” la cunoştinţă că-l paşte primejdia de a fi demascat. Mă simţeam în momentele acelea de parcă aş fi sorbit o

băutură miraculoasă... pluteam într-o dulce stare de imponderabilitate. Pluteam şi mă întrebam: „Oare ce l-a determinat pe Puiu Tudoran să trăiască ascuns, să ia o altă identitate?” Căutând un răspuns, mi-au trecut prin cap vreo zece ipoteze. Nu are rost să le înşirui pe toate. Una însă ţin s-o consemnez în cartea de faţă. Iat-o: „Prăbuşindu-se cu avionul în flăcări, Puiu Tudoran n-a murit, ci a căzut în mâinile hitlerişţilor. De aici încolo, noul său destin început la Otopeni, la 24 august 1944, a luat calea firească a serviciului german de spionaj”. Ce ziceţi, era frumoasă şi ispititoare ipoteza?

Desigur, antecedentele personalităţii lui Tudoran contraziceau ipoteza mea îndrăzneaţă. Totuşi, istoria spionajului a înregistrat şi anumite excepţii. De pildă, cazurile unor inşi cinstiţi care, într-o anumită împrejurare dramatică, trăind un moment de slăbiciune sufletească, devin laşi şi cad în plasa unor servicii de spionaj. De ce n-ar fi fost şi Puiu Tudoran o excepţie?

Aş fi putut să fiu contrazis punându-mi-se şi următoarea întrebare: „Dacă aţi acordat un credit atât de mare acestei ipoteze, de ce n-aţi găsit cu cale să aduceţi la cunoştinţa organelor de securitate supoziţiile dumneavoastră?” Într-adevăr, aşa ar fi fost normal să procedez. N-am procedat totuşi aşa. Motivul? Astăzi nu mă sfiesc să vi-l dezvălui. Mi-era teamă ca nu cumva fantezia să-mi joace vreun renghi penibil. Vă daţi seama în ce situaţie m-aş fi pus. Mi se mai întâmplase ca propria-mi imaginaţie să-şi bată joc de mine. Mi-am spus: „Mai bine strâng cât mai multe probe... să mă conving că n-am căzut în capcana propriei mele născociri scriitoriceşti”. Ca să pot înainta cu succes, mi s-a părut că mai întâi şi întâi ar trebui să dezleg un prim nod: Este Dragoş Balaban una şi aceeaşi persoană cu „omul invizibil”? A răspunde afirmativ la întrebare însemna a accepta fără echivoc şi ipoteza că ar fi una şi

aceeaşi persoană cu Puiu Tudoran... O asemenea ipoteză era, din capul locului, infirmată de existenţa fotografiei de acum două decenii a pilotului *dispărut fără urmă.* Vă asigur că nu exista nicio asemănare, absolut niciuna între ofiţerul imortalizat de un oarecare obiectiv fotografic şi fostul paraşutist. Îmi veţi replica: „Poate că, trimis în ţară ca spion, dispărutului fără urmă i s-a făcut vreo intervenţie estetică”. Da, ar fi fost posibil... Totuşi, oricât de izbutită ar fi fost o asemenea intervenţie, oricât de mult i-ar fi schimbat celui în cauză fizionomia, n-ar fi izbutit să-l facă ceva mai... înalt. Or, între înălţimea lui Tudoran (1,72) şi a lui Balaban (1,87-1,90) era o diferenţă mare. Asta fiind situaţia, nu-mi mai rămânea decât să renunţ la ipoteza că Dragoş Balaban ar fi una şi aceeaşi persoană cu „omul invizibil”. Totuşi, repet, nu vedeam progresul investigaţiilor mele fără dezlegarea nodului numit Dragoş Balaban... În câteva rânduri am avut toate motivele să-l cred implicat direct în tot ce s-a întâmplat în ultima vreme. I-am arătat fotografia lui Puiu Tudoran, iar în clipa următoare, omul a îngălbenit şi m-a părăsit în grabă, lăsându-mă cu gura căscată. Din ziua aceea a dispărut şi nu a mai arătat niciun interes pentru recuperarea caietelor încredinţate. „Exista sau nu vreo legătură între paraşutistul Balaban şi pilotul Tudoran?” Iată nodul. Hotărât să-l dezleg, l-am chemat pe paraşutist la telefon. Mi-a răspuns sora lui:

— Da, e acasă... E însă suferind... zace la pat...

— Aş vrea totuşi să schimb cu el câteva cuvinte, stăruii eu cu gândul la casetofonul care înregistra convorbirea.

— Aşteptaţi, să-l întreb dacă poate veni la telefon, îmi propuse ea împăciuitor.

Puţin mai târziu, am auzit în receptor vocea lui Balaban. În sfârşit...

— Bună ziua. Am auzit că m-aţi căutat, mi se adresă el cu o suferinţă în glas... Vă rog să mă iertaţi...

— Ce-i cu dumneata, dom'le? l-am întâmpinat eu prieteneşte. Ai plecat, mi-ai lăsat caietele, nu mi-ai mai dat niciun semn...

— Încă o dată, vă rog să mă scuzaţi...

— Am auzit că ai fost plecat, am continuat eu cu dezinvoltură, de parcă ne-am fi cunoscut de multă vreme.

— Da, am avut puţină treabă la Suceava.

Am tresărit. Înregistrasem o primă minciună. Ieri sau alaltăieri sora lui îmi vorbise de nişte drumuri la Oradea sau Satu Mare.

— Când dai pe la mine?

— Deocamdată zac... nu ştiu...

— La fotografia aia ce ţi-am arătat-o te-ai mai gândit?

— Să lăsăm deocamdată asta... Cum o să mă pun pe picioare, vă caut eu...

Mi-a dat astfel de înţeles că voia să curme discuţia.

— Îţi doresc multă sănătate, i-am urat. Şi te rog, mai gândeşte-te la fotografie, am adăugat eu insinuant şi nu fără o anumită răutate. Te aştept. La revedere!

Am pus receptorul în furcă şi, ca un hămesit, m-am repezit la casetofon. Am derulat. Am ascultat... Am tăiat banda cu ultima convorbire şi am lipit-o de banda altei role ca să pot asculta comparativ la două magnetofoane deodată. Din toată truda mea n-a rezultat nimic. N-am ajuns la nicio concluzie. Vocile parcă se asemănau, dar, în acelaşi timp, se şi deosebeau. M-am enervat şi am lăsat totul baltă. Bine că feciorul meu nu era acasă, altfel, cu siguranţă că m-aş fi luat aşa din senin de el şi i-aş fi tras şi două scatoalce. Lucrurile stând astfel, am socotit că-i mai bine să ies în oraş, să mă mai răcoresc puţin.

XII. Şi senilii au memorie

Volanul e reconfortant, îţi fură gândurile, te obligă să fii atent la tot ce se întâmplă în jurul tău. Într-un cuvânt, o raită prin oraşul peste care cobora amurgul m-a remontat. Abia când îmi făceam plinul la benzinăria de la podul Mogoşoaia, mi-am amintit că deţineam o adresă... Ce-ar fi să-i fac fostului comandant al Regimentului 2 Vânătoare o vizită inopinată? Dacă nu-l voi găsi acasă, atâta pagubă. Iar dacă-l voi găsi, cu atât mai bine... Şi ce dacă era puţin senil? Pe toţi ne paşte într-o măsură mai mare sau mai mică bătrâneţea cu tot cortegiul de suferinţe... Am pornit-o într-acolo... Vă rog să mă înţelegeţi, trebuia să întreprind ceva. Dacă m-aş fi întors la locuinţa mea, mi-aş fi ieşit din minţi.

Am zărit de departe o casă veche boierească, cu tencuiala căzută. „Aia trebuie să fie!” mi-am zis. N-am greşit. Clădirea asta cândva solidă arăta acum, cred că din pricina zidurilor mâncate de vreme, ca un boier scăpătat ce continua de decenii să poarte cu nobleţe aceleaşi haine ciuruite de molii...

Am lăsat în urmă o poartă de fier forjat, mâncată de rugină, gata să se prăbuşească. După ce am urcat câteva trepte, şi alea ronţăite de ani, m-am oprit în dreptul unei uşi grele, acoperită cu un strat gros de praf. Am apăsat pe buton – era o oră rezonabilă, când vizitele nu sunt privite cu ochi răi. Mă aşteptam să-mi deschidă o baborniţă care să mă bage în sperieţi – de vină, fireşte, era clădirea coşcovită. Când colo, m-a întâmpinat o femeie înaltă, voinică, cu coc uriaş „construit” pe creştet ca o cetate. Dacă avea patruzeci şi cinci de ani. Era, ceea ce eu numesc o femeie coaptă, atrăgătoare. Purta un capot vechi, de mătase neagră, cu flori mari,

roşii şi decolorate, ce i se mula insinuant pe rotunjimile trupului ei robust. M-a întrebat, cercetându-mă cu uimire, pe cine caut. Nu cumva am greşit?

— Cu domnul Nicolescu...

— Cu Nicolescu-junior sau cu domnul colonel?

Datorită acestei întrebări, am priceput că înaintea mea se găsea nora fostului comandant.

— Da, cu domnia sa, am răspuns eu grav scoţându-mi pipa cu intenţia de a o impresiona. Ea însă a rămas indiferentă, chiar scârbită, şi reţinui amănuntul.

— Vă rog să mă urmaţi, mă pofti.

Am urmat-o prin câteva încăperi întunecoase. Simţeam sub picioare covoare moi... Vedeam conturându-se vag un mobilier de stil. Mirosea a praf. Am ajuns la o uşă înaltă şi parcă neagră din pricina întunericului.

— Papa, eşti căutat, a strigat ea.

N-a mai aşteptat niciun răspuns. A deschis uşa şi literalmente m-a îmbrâncit într-o odaie cu mult mai luminoasă decât celelalte. Dintr-un fotoliu vechi, cu îmbrăcămintea ruptă, s-a ridicat un bărbat înalt, uscăţiv, purtând un halat de casă, cândva din catifea reiată, cu guler de satin albastru. Ţinea în mâna dreaptă o pipă a la Sherlock Holmes. I-am văzut pomeţii obrazului năpădiţi de o roşeaţă bolnăvicioasă, cele câteva fire albe pieptănate peste cap. M-a cercetat cu nişte ochi apoşi, pierduţi în adâncul găvanelor... şi m-a întrebat într-o şoaptă misterioasă:

— Sunteţi de la Consiliul de Miniştri?

N-a fost atent la răspunsul meu, s-a apropiat de uşă în vârful picioarelor, a deschis-o brusc de parcă s-ar fi aşteptat să surprindă acolo pe cineva spionându-l. Nu-l spiona nimeni, s-a întors mulţumit spre mine, cu mâna stângă înfundată în buzunarul

halatului, iar cu cea dreaptă în care ţinea pipa fără tutun întinsă teatral. Mi-am ascuns repede pipa.

— Domnule, aţi văzut şi dumneavoastră cum sunt spionat, cum se trage cu urechea pe la uşi... Nu mai am linişte în propria mea casă... Nora mea – aţi văzut-o? – complotează cu fiul meu... Cică le stau pe cap... Vor să mă izgonească, să mă dea afară din casă, să mă lase pe drumuri. Se uită iarăşi bănuitor spre uşă. De aceea v-am trimis memoriul.

Era un bărbat mai înalt şi mai drept decât mine. Şi chiar în halatul acela vechi şi ros pe la coate mai păstra încă o anumită distincţie în mişcări, specifică militarilor.

— Domnule colonel, nu sunt de la Consiliul de Miniştri. Sunt scriitorul... Am scos, aşa cum se obişnuieşte în asemenea împrejurări, o carte de vizită şi i-am întins-o.

— A, sunteţi scriitor, se bucură el cercetându-mi „legitimaţia". Păi, am şi eu câţiva prieteni printre scriitori... Apropo, ce mai face Cezar Petrescu? Tot la Buşteni?... Tot la Buşteni?

Mi-am amintit pe dată de avertismentul generalului de la Comitetul naţional al veteranilor: „De, dacă am pe dracu-n mine şi-mi caut cu lumânarea!" Ce era să-i spun? Că Cezar Petrescu a trecut de mult în lumea umbrelor?... Mi-a arătat un scaun cu un fund din paie. El şi-a reluat locul în fotoliu. Când m-a văzut şi pe mine aşezat, a continuat:

— Cezar Petrescu ne-a iubit pe noi zburătorii... A scris articole despre performanţele noastre... Raidul din '33... Bucureşti-Varşovia-Bucureşti...

Vorbea acum ca un om care-şi amintea perfect trecutul, ceea ce m-a bucurat şi a stârnit în sufletul meu o undă de speranţă.

— Vreau să scriu şi eu despre aviaţie, domnule colonel.

— Mă bucur! mă bucur!... mi-a zâmbit el admirativ, ţinându-şi

pipa în colţul gurii.

— Aţi comandat Regimentul 2 Vânătoare...

— Da' domnule, în perioada cea mai dificilă. Ah, zilele acelea! Unde sunt? Unde s-au dus? Mă simt ca un şoim fără aripi... Glasul i-a scăzut pe neaşteptate. Vor să mă dea afară din casă, să mă lase pe drumuri... Nu-mi dau de mâncare... Nora asta a mea e o zgripţuroaică... Dacă vrei să ştii, îmi fură pensia... Da' eu nu mă las... Trimit întruna memorii... E bine că aţi venit... să vedeţi şi dumneavoastră şi să comunicaţi domnului prim-ministru...

— Să vedeţi, eu sunt scriitor...

— A, da, că bine zici... Te-a trimis Cezărică la mine... De mult nu l-am mai văzut. Ce crezi, dacă i-aş trimite câteva rânduri, ar putea să mă ajute, s-o dea pe noră-mea la jurnal?

Fixaţia colonelului în retragere îmi era clară... La fel de bine mi-am dat seama că zone ale scoarţei sale cerebrale erau încă proaspete şi dacă izbuteam să menţin convorbirea noastră în această zonă, atunci n-ar fi fost exclus ca efortul meu să fie încununat de succes. Am încercat, trecând la un atac frontal.

— Vă mai aduceţi aminte de locotenentul Tudoran Puiu?...

— Cum să nu?... Mă crezi chiar atât de ramolit, domnule? s-a supărat fostul colonel. A fost un zburător bun, curajos... I s-a întâmplat ceva?

Dintr-un foc, m-a dezarmat. Ar fi trebuit să râd, să mă amuz, să-i zic că „domnul prim-ministru" o să-l aibă în vedere şi o să-l apere, iar apoi să mă ridic şi să plec.

— A murit! i-am spus eu cu o anumită agresivitate.

— Greşeşti! m-a corectat gazda privindu-mă sarcastic, de parcă ar fi vrut să-mi atragă atenţia, nu fără răutate, că nu mă mai ţine memoria. A fost dat dispărut fără urmă... A avut o explozie la bord...

— Da, aveţi dreptate.

— „A ieşit la vreme din scenă” au fost cuvintele mele când mi s-a raportat că nu s-a mai întors la bază... Altfel, ar fi ajuns în faţa Tribunalului militar pentru înaltă trădare... Înţelegeţi?

— Înaltă trădare însemna spionaj în favoarea inamicului, nu-i aşa?

— Aşa e, domnule! Ar fi fost o ruşine pentru regimentul meu, pentru aviaţia română. „A ieşit la vreme din scenă” au fost cuvintele mele când mi s-a raportat...

— Existau probe? am încercat eu să-l menţin în zona încă vie a memoriei.

— Totul a pornit de la nişte anonime... Le-a primit maiorul Rădulescu. Îl ştii, nu-i aşa? El, pe lângă că era şef de stat major, ţinea în mână şi Biroul 2... Contrainformaţiile... Să stai de vorbă şi cu Petrică... El cunoaşte toată afacerea... Nu ştiu ce are cu mine. Ori de câte ori îl chem la telefon, nu vrea să-mi răspundă... Ştiu eu de ce! Pe chipul uscăţiv, cu pomeţii proeminenţi, s-a ivit un surâs ştrengăresc. I-am suflat-o pe Marlene, domnule, asta-i. Eram mai chipeş decât el. Dar fleţu ăsta e un ranchiunos. Îmi poartă şi acum, după atâţia ani, pică... Colonelul a înmărmurit visător, privindu-şi în tăcere pipa fără fum.

Nu l-am tulburat. Mi s-a părut că adormise. După câteva minute însă l-am auzit, adresându-mi-se:

— Domnule, trebuie să mă ajuţi!

Ignorându-i fixaţia, l-am întrebat:

— În ce chestiune?

— Noră-mea vrea să mă dea afară din casă...

— Dar fiul dumneavoastră? i-am ieşit eu în întâmpinare.

— Pân-s-a-nsurat a fost un băiat bun... Acum complotează împotriva mea. Nu de capul lui, ci aţâţat de ea... Cuscrul meu a fost

colonel de infanterie şi nu-i suferă pe aviatori. El le-a dat ideea...

— Dar pe locotenentul Aurelian Huţan îl mai ţineţi minte? am virat eu scurt la subiectul meu, intuind cum trebuie să înaintez prin scleroza cerebrală a gazdei.

Colonelul a zâmbit semeţ:

— La anii mei, cu memoria stau încă bine, domnule dragă. Huţan e bruneţelul acela care a zburat în celulă cu Puiu Tudoran, nu-i aşa? Ei vezi, numai nor' mea mă reclamă peste tot că sunt ramolit, că nu mai am ţinere de minte, şi umblă cu vorbe.

L-am întrerupt pentru a-mi verifica o impresie:

— Mai trăieşte oare Huţan?

— Îmi pare rău, domnule, că nu-ţi mai aminteşti... Doar susţii că erai pe acolo (Bineînţeles, nu susţinusem nimic). Huţan s-a prăbuşit şi el, doborât de inamic... Ce să-i faci? Dobori, dobori, da' mai eşti şi tu doborât. Aşa-i la război. Ăsta-i destinul vânătorului...

— Ce acuzaţii i se aduceau lui Puiu Tudoran?

Fostul aviator mă privea cu simpatie: se vedea cât de colo că îi făceau plăcere „provocările" mele. Se juca cu pipa. Şi tare mă stăpânea şi pe mine dorinţa să-l imit. Îmi ascunsesem însă pipa în buzunar.

— Erau mai multe acuzaţii... Că a aterizat la Otopeni în loc de Pipera, unde trebuia...

— A făcut-o intenţionat?

— Vezi, asta nu s-a dovedit. Că la Otopeni a acceptat dialogul cu înfumuratul de Gerstenberg, care se considera aviator, dar de fapt, era ataşat-aero al Legaţiei germane şi deci era omul Abwehrului la Bucureşti.

— Asta s-a dovedit?

— Păi chiar Puiu a recunoscut. Ofiţerul cu Biroul 2 deţinea o informaţie cum că locotenentul Puiu Tudoran s-ar fi pus în slujba

inamicului... Toate astea urmau să fie obiectul discuţiei unui juriu de onoare, iar apoi al tribunalului... dacă ar fi fost cazul... „A ieşit la vreme din scenă” au fost cuvintele mele când mi s-a raportat că nu s-a mai întors la bază.

— Se mai spunea...

— Fleacuri! Legende! Ăştia de la Biroul 2 întotdeauna fac pe misterioşii... „Am o informaţie”, afirma sus şi tare ranchiunosul ăsta de Petrică... „Barem acum lasă-l în plata domnului, când e mort fără mormânt”, îi răspundeam eu... Stai de vorbă şi cu el, dacă îl mai ajută memoria o să-ţi spună multe. Fostul zburător surâse mefistofelic. Cred că un singur lucru îl ţine bine minte. Noaptea aceea când i-am suflat-o pe Marlene... De aceea nu vrea să-mi răspundă la telefon... Câte chefuri n-am făcut noi împreună!...

Am înţeles că nimic în plus nu voi mai afla de la colonelul în rezervă Nicolescu M. Virgil. M-am ridicat să plec, fiind convins că mă va apuca de braţ să mă reţină. N-a făcut-o. Nici din fotoliul acela jerpelit, prin care se zărea strălucirea metalică a arcurilor rupte şi bucăţi negre de câlţi, nu s-a ridicat.

— Îmi permiteţi să mă retrag, domnule colonel? Am folosit anume un ton milităros.

— Îţi permit, mi-a răspuns el somnoros. Am onoarea!...

Din doi paşi am fost la uşă: nu voiam să mai aud încă o dată povestea cu complotul noră-si. Când am trecut prin sufrageria întunecoasă, şi-a făcut şi „complotista” apariţia. Într-o tăcere deplină, m-a condus până la ieşire. Acolo, în vestibul, mi-a întins mâna să i-o sărut. Dar era destulă lumină ca să-i zăresc negrul de sub unghiile date mai de mult cu un lac de culoarea sângelui, acum crăpat şi căzut la fel ca şi tencuiala exterioară a clădirii. I-am strâns mâna şi am ieşit în grabă. Afară m-am simţit de-a dreptul fericit

când am putut să trag în piept o gură de aer proaspăt.

XIII. O primă rezolvare

Seara, în liniştea odihnitoare a camerei de lucru, pe când derulam cu încetinitorul filmul zilei zăbovind asupra secvenţelor mai importante, m-am pomenit la uşa cu sora fostului paraşutist Dragoş Balaban.

— Dumneavoastră?! am exclamat eu sincer uluit de apariţia ei.

M-a urmat în casă, cu paşi mici, şovăielnici. Purta aceeaşi rochie neagră, ca şi atunci când o văzusem pentru întâia oară.

— Iată pentru ce vă deranjez, au fost primele ei cuvinte. Nimic nu mă impresionează mai puternic decât o femeie plângând. Ochii îndureraţi ai vizitatoarei erau înlăcrămaţi. Uluirea de la început a făcut loc compasiunii.

Am poftit-o să ia loc, dar m-a refuzat dându-mi astfel de înţeles că nu intenţiona să mă reţină decât foarte puţin. Am întrebat-o neliniştit:

— S-a întâmplat ceva, doamnă?

— Am venit cu o misiune ingrată, mi-a răspuns ea într-un târziu.

— O misiune?! m-am arătat surprins. Iată un cuvânt nepotrivit pentru o femeie.

Pe faţa palidă, bolnăvicioasă a surorii lui Balaban a fulgerat, parcă fără vlagă, un zâmbet.

— Ce să fac? Cu scurgerea anilor am deprins şi eu vocabularul fratelui meu. De altfel, despre fratele meu va fi vorba. Zilele trecute aţi avut cu el o discuţie...

— Aşa e! Chiar aici. Am discutat pe marginea încercărilor sale literare.

— În toiul discuţiei, a urmat ea cu un glas egal, i-aţi prezentat o fotografie... a unui aviator, dacă nu mă înşel?

Mă intriga ceva, nu faptul că era la curent cu cele petrecute între mine şi fratele ei, ci scopul încă ascuns al vizitei.

— Da, doamnă, nu vă înşelaţi, am asigurat-o, curios să văd unde dorea să ajungă.

După o pauză cam lungă, femeia, mutându-şi privirea într-o parte, a continuat, de astă dată cu o voce sfioasă.

— Ce l-aţi întrebat în legătură cu fotografia?

N-am ezitat să-i răspund:

— Dacă între aviatorul din fotografie şi cel care i-a salvat viaţa există vreo asemănare... Dacă, în general, chipul pilotului îi spunea ceva.

— Iar fratele meu, din momentul acela, a avut o comportare bizară, nu-i aşa?

— Nu sunt de acord cu dumneavoastră. Aprecierea mi se pare cam exagerată, am combătut-o eu. Mai curând a avut o comportare inexplicabilă.

Mi-am dat seama imediat că părerea mea i-a îndulcit oarecum „misiunea”. S-a înmuiat, mi-a aruncat o căutătură scurtă ca şi când ar fi urmărit să reţină expresia chipului meu, apoi s-a hotărât să ia loc. M-am aşezat şi eu şi, instinctiv, am luat de pe măsuţa ce ne despărţea o pipă. N-am umplut-o cu tutun, dar am început să mă pleznesc cu ea, în răstimpuri, peste palmă.

— Ei bine, domnule, în cazul acesta aş dori să vă explic ceea ce dumneavoastră aţi numit *o comportare inexplicabilă.* Aţi aflat, îmi pare, chiar din gura lui, că pe front a suferit o gravă contuzie cerebrală.

— După câte ştiu, ăsta a şi fost, peste ani, motivul pensionării sale.

— Exact! S-a uitat deodată la mine de parcă ar fi vrut să mă întrebe: „Oare o să poţi să-mi înţelegi durerea?” A suspinat. Aş mai vrea să vă destăinui că, datorită contuziei, emoţiile îi pot fi fatale... îi pot provoca crize... ale căror manifestări n-aş dori să vi le descriu...

M-am oprit din jocul meu cu pipa. Intuind forma acelor crize, m-am înfiorat. Cred că ceva din starea mea lăuntrică trebuie să mi se fi oglindit şi pe chip, căci m-a privit dezorientată, neştiind dacă să mai continue:

— Se pare că arătându-i fotografia, aţi stăruit să vă răspundă; fără să vreţi, i-aţi pus memoria – punctul său vulnerabil – sub semnul îndoielii, ceea ce a fost suficient să-i declanşeze una din crizele cele mai violente. Îl cunosc, îl îngrijesc doar de atâţia ani!... Îşi presimţea crizele... Când şi-a dat seama că i s-ar putea declanşa chiar aici, sub ochii dumneavoastră, a făcut un efort supraomenesc să se ridice şi să plece...

A tăcut, şi-a întors ochii înlăcrămaţi de la mine. I-am văzut profilul tăiat parcă în linii dure, care n-o asprea, ci îi accentua durerea. Sesizându-i zbuciumul, m-am căinat pentru slăbiciunea mea. Anchetă mi-a trebuit! În sufletul meu şi-a croit drum un sentiment de culpabilitate... Câteva minute au trecut într-o tăcere apăsătoare. Totuşi, în ciuda sentimentului de vinovăţie ce mă stăpânea – doar îi provocasem, cu sau fără voia mea, fostului paraşutist una din crizele cele mai violente – n-am putut să n-o întreb:

— Aşadar, asta a fost cauza pentru care n-a vrut nici să-mi răspundă la telefon, nici să mă primească în casă când am bătut la uşa dumneavoastră?

În ciuda vrerii mele, cuvintele au răsunat a dojană. M-a încercat imediat o părere de rău, acum însă, când scriu aceste rânduri, îmi îngădui să afirm că dojana căzuse nu numai bine, ci şi la ţanc.

Cu capul în piept, evitând să mă privească, mi-a răspuns:

— Crizele i-au creat anumite complexe de inferioritate. Îi este ruşine de cei din jur... şi, evident, de persoanele care-l surprind în plină criză sau faţă de cele care...

— I le declanşează, am intervenit eu.

— Exact! De ce v-aş ascunde? N-a dorit să vă mai vadă... Iar în toate zilele astea, n-a ieşit din casă...

— Cum?! am sărit eu revoltat. Dumneavoastră în persoană mi-aţi răspuns la telefon şi m-aţi informat că a plecat din Bucureşti. (Era cât pe-aci să adaug: Doamnă, deţin drept mărturie o bandă de magnetofon.)

— Vă înţeleg indignarea, a spus ea mâhnită căutându-mi, de data asta, ochii. El m-a implorat să vă răspund că a plecat de acasă, în provincie.

— De ce?

— Ca să nu-l căutaţi... Cel puţin pentru o bucată de vreme.

Descumpănit, m-am interesat dacă starea sănătăţii sale s-a ameliorat, într-un cuvânt, dacă se simte mai bine.

— Şi da şi nu...

— Sunteţi totuşi aici. Îmi permit să vă întreb: din iniţiativa lui?

— „Du-te, m-a rugat el, la tovarăşul scriitor şi încearcă să-l convingi că acum îmi amintesc foarte bine că aviatorul din fotografie este una şi aceeaşi persoană cu cel care mi-a salvat viaţa...”

Am sărit din nou din fotoliu.

— Chiar aşa a spus, una şi aceeaşi persoană?!

— Şi încă un lucru – vă roagă să-i înapoiaţi caietele...

S-a lăsat iarăşi între noi o tăcere grea, duşmănoasă parcă. Şi-mi storceam creierii să-mi dau seama de ce.

— Adică cum să i le dau înapoi? am ripostat eu ca şi când n-ar fi avut dreptul să mi le ceară.

— Sunt doar ale lui, a precizat, pe bună dreptate, femeia.

Am roşit şi i-am oferit o explicaţie:

— Aş vrea să le propun unei edituri... vă asigur că sunt pagini scrise cu talent. (Nu minţeam.)

— Mi-a cerut să nu plec de aici fără caiete.

Ca să-mi ascund stingherea, m-am ridicat, am luat de pe birou caietele şi i le-am predat.

— Să ştiţi că n-am renunţat la dorinţa de a-l ajuta să-şi publice memoriile, aşa să-i transmiteţi.

Mi-a mulţumit. Am condus-o până la uşă, iar acolo a podidit-o din nou plânsul.

— Vă rog să mă credeţi... Mi-e tare milă de el. Boala i s-a agravat... are crize din ce în ce mai dese...

S-a desprins de lângă uşă şi a ieşit în grabă din casă, pierzându-se în noapte ca o nălucă. Am revenit în „imperiul meu”, mi-am aprins o pipă şi am încercat să reiau „filmul” zilei de acolo de unde apariţia neaşteptată a surorii lui Balaban îl întrerupsese. Dar n-am izbutit. Îmi reveneau mereu în minte cuvintele: „...Acum îmi amintesc foarte bine că aviatorul din fotografie este una şi aceeaşi persoană cu cel care mi-a salvat viaţa.” Deci acum îşi amintea, şi încă foarte bine. Ce-mi demonstra însă această mărturisire de ultimă oră? Că în ziua de 25 august 1944, locotenentul Puiu Tudoran nu se mai găsea la Otopeni, în captivitate, „fugise” încercând să se întoarcă la ai săi. Deci un Tudoran liber... o libertate dobândită cu preţul trădării de ţară... Dar şi-a trădat oare ţara? Să existe pe undeva vreo probă acuzatoare? „A ieşit din scenă la

vreme!” îmi mărturisise fostul comandant al regimentului. Un juriu urma să se pronunţe; eventual, după asta, procuratura militară ar fi deschis o anchetă... „Păcat, îmi spuneam, că nu mai trăieşte fostul şef de stat major, maiorul Rădulescu Petre, şeful Biroului 2 pe regiment! Mai mult ca sigur că m-ar fi ajutat să mă lămuresc definitiv. Dar nu mai trăieşte, s-a sinucis...”

În clipa următoare, fără îndoială sub influenţa cărţilor citite, m-a străfulgerat un gând. „Petre Rădulescu s-a otrăvit după nu ştiu câţi ani de la terminarea războiului. Iată un gest funest care, din capul locului, se cere suspectat. Vasăzică un fost şef al Biroului 2 dintr-un regiment de aviaţie de pe front se sinucide! De ce oare? Nu-i lucru curat la mijloc.” M-am supărat pe mine însumi. Cad uşor pradă imaginaţiei, confund universul imaginativ cu marele şi necuprinsul univers al realităţii. Dacă m-aş lăsa furat de „valul maior Rădulescu” aş ajunge, în mod cert, pe creasta unui alt val, care s-ar numi cine ştie cum, iar de acolo şi mai departe... În vremea asta, pe birou mă aştepta un manuscris concret care, din pricina nebuniei mele, nu va fi predat editurii la vreme. „Gata! m-am îmbărbătat. Ajunge!...” Tocmai când trebuia să trec la aplicarea hotărârii mele, a sunat telefonul. „Omul invizibil!” am exclamat eu fără nicio justificare. El îmi mai lipsea, în acest final al unei zile de zbucium. Am ridicat receptorul. Operatoarea de la telefoane mi-a strigat în urechi:

— Sunteţi 12.02.36? (N-a mai aşteptat confirmarea) Vă cheamă Năsăudul... Alo!

Mă chema Sorin Tudoran. Ce-o mai fi vrând? Aşa e omul! Îi întinzi un deget şi el îţi ia toată mâna.

— Tovarăşe Zincă, am auzit glasul celui de la Năsăud, datorită căruia mă angrenasem în această afacere. Bună seara! V-am deranjat?

Ah, convenţionalismele! Normal ar fi fost să-i răspund: „Da, domnule, mă deranjezi, m-ai deranjat”. Eu însă:

— Nu, drăguţule, tocmai mă pregăteam să citesc Biblia...

Celălalt, după presupunerile mele, ar fi trebuit să râdă. N-a făcut o, ci a intrat direct în subiect.

— Mi-aţi făgăduit atât mie, cât şi logodnicei mele că... Aţi înţeles?

— Am înţeles. Şi care-i baiul...?

— Astăzi, mama mi-a comunicat foarte alarmată că dumneavoastră n-aţi abandonat ancheta... Că o continuaţi... E zdrobită din cauza asta. Vă rog... Îmi pare rău...

De astă dată, am făcut-o pe nesimţitul şi am lăsat rugăminţile să treacă pe lângă mine.

— Da’ de unde ştie mama dumitale cu ce mă ocup eu la Bucureşti?

— Tovarăşe... A făcut o pauză lungă. Nu ştiu... mi-a răspuns el în cele din urmă. Am simţit însă din glasul şovăitor că adevărul era altul.

— Totuşi ne desparte o distanţă de peste 500 kilometri...

Sesizând ridicolul situaţiei, Sorin Tudoran a ţinut să-mi mărturisească:

— Am aflat că astăzi după-amiază a primit un telefon.

— De unde?

— De la Ploieşti...

— De la cine?

— N-am întrebat-o... Nici n-aş întreba-o. Am aflat cu totul întâmplător. Astăzi de dimineaţă am lăsat-o liniştită; seara, când am venit acasă de la policlinică, am găsit-o într-un hal! Vă rog...

— Nu trebuie să mă rugaţi. E clar. Totul e în ordine... Credeţi că telefonul de la Ploieşti a alarmat-o?

— Aţi fost cumva la Ploieşti?

— Nu...

— Nu mai ştiu ce să mai cred... Până astăzi, mama n-a mai primit telefoane din provincie. Pur şi simplu, n-avea de la cine.

— Poate că primea, şi abia astăzi ai aflat dumneata.

— Poate că aveţi dreptate...

— Te rog să-ţi asiguri mama că nu are de ce să se alarmeze. Am mult prea mult de lucru ca să mă pot ocupa în continuare de anchetă. Sincer vorbind, mă înhămasem, ca să-ţi satisfac rugămintea fierbinte, la o chestie care mă depăşea şi-mi răpea din timp. Nu văd de ce aş merge cu ancheta mai departe. N-am niciun motiv! Linişteşte-o pe mama dumitale. Mai ai ceva să-mi spui?

— Nu... Vă mulţumesc foarte mult pentru răbdarea de care aţi dat dovadă... Noapte bună!

Convorbirea s-a întrerupt la fel de brusc precum a început. M-am pomenit dintr-o dată azvârlit într-un ocean de tăcere. Mi-am auzit gândurile. Urlau şi se încăierau între ele. Unele mă sfătuiau să stau cuminte în banca mea. Altele că nu, ce-i aceea un scriitor cuminte în banca sa...?! E ca o babă pe cuptor. Un gând, ca o femeie felină şi parşivă, se tot lipea de mine şoptindu-mi ademenitor la ureche: „Chiar nu eşti curios să dezlegi dosarul Tudoran...? Să afli adevărul? Să scrii o carte?” Bineînţeles, dumnealui a izbândit. Cine să-i fi telefonat din Ploieşti văduvei lui Tudoran? m-am întrebat. Numai cineva care m-a urmărit în tot cursul zilei. „Omul invizibil!” Dar „omul invizibil” locuieşte în Bucureşti... Pardon! Nu ţi-a indicat niciun domiciliu. Nu! Atunci? Distanţa Bucureşti-Ploieşti e un fleac. „Oare Puiu Tudoran trăieşte şi se ascunde sub o altă identitate?” Şi tot aşa, din întrebare în întrebare, am ajuns din nou să mă întreb: „Oare ce motiv l-o fi împins pe fostul şef al Biroului 2 la sinucidere?” Mă stăpânea senzaţia că am dibuit, în

fine, o „verigă principală” şi că nu-mi rămânea decât să trag de ea, adică să caut dosarul sinuciderii lui Rădulescu Petre, încheiat de Procuratură şi să-l răsfoiesc. Ca să-mi ating scopul, aveam nevoie atât de o delegaţie, cât şi de bunăvoinţa unui amic al meu de la Procuratura Capitalei, care nu o dată mi-a înlesnit, de-a lungul activităţii mele publicistice, realizarea unor anchete sociale cu minorii infractori. N-aş fi putut să adorm liniştit dacă nu l-aş fi căutat încă în noaptea aceea, la telefon, pe acest amic. Mi-a răspuns. Era acasă. M-a ascultat. Şi-a notat toate datele făgăduindu-mi tot sprijinul, cu o condiţie însă – să mă înarmez cu o delegaţie, apoi cu o aprobare a Ministerului de Justiţie. „Mâine mă prezint la tine cu cele două documente”, l-am asigurat, după care, liniştit, m-am vârât în pat şi-am adormit buştean.

XIV. Ultimul cuvânt al sinucigaşului

Se înţelege de la sine, mai toată dimineaţa am umblat după aprobări. Le-am obţinut. Toţi cei cu care am avut de-a face şi care-mi cunoşteau preocupările s-au arătat uimiţi că mă ocup de o sinucidere banală şi nu de o „chestie vie”, aşa cum îi obişnuisem. Am zâmbit misterios, „ştiu eu ce ştiu”, şi mi-am văzut de-ale mele. Când am intrat în biroul amicului de la Procuratură, acesta, în loc să-mi răspundă la salut, m-a întrebat:

— Ai adus?

I-am întins respectivele aprobări şi la rându-mi l-am întrebat:

— Mi-ai pregătit?

A dat din cap afirmativ, mi-a înapoiat documentele. Chiar în faţa biroului său se afla o măsuţă rotundă, învecinată de două

fotolii îmbrăcate în catifea albastră. M-am instalat într-unul din ele.

Întinzându-mi dosarul, amicul meu şi-a exprimat nedumerirea.

— Uite-l!... M-am uitat şi eu prin el... Nu văd de ce te-ai deranjat pentru câteva file...

Într-adevăr, dosarul era cam subţirel. Nici eu, de fapt, nu vedeam prea clar de ce mă tot agitasem, de ce-mi iroseam timpul atât de preţios, de ce mă agăţam de el. În loc să-i răspund, i-am zâmbit enigmatic.

— Te-aş ruga să-l cercetezi aici, îmi ceru reprezentantul Procuraturii, de faţă cu mine. Aşa-i regulamentul...

Pentru a nu întinde prea mult povestea, reproduc câteva extrase ce le consider absolut necesare.

a) Din declaraţia tov. Moscu Rodica, fiica lui P. R.

Subsemnata Moscu Rodica, domiciliată în Bucureşti, strada..., sectorul..., alarmată că tatăl meu, Rădulescu Petre, nu-mi răspunde la telefon, am trecut în jurul orei 17 să-l văd la locuinţa sa de pe str..., etajul 2, camera 10. Am sunat de vreo trei ori să-mi deschidă şi nu mi-a deschis. Având însă asuprămi o cheie de la garsoniera lui, am descuiat uşa şi am intrat. Spre marea mea durere, l-am găsit pe tatăl meu mort în fotoliu... Mi-am dat seama că s-a petrecut un lucru foarte grav. Pe birou am găsit două scrisori. Una adresată mie, cealaltă autorităţilor (...) Sfătuită de un vecin, am anunţat urgent Procuratura...

Declar că de mai bine de un an de zile, tatăl meu era suferind de nervi – insomnie, depresiune nervoasă.

b) Din scrisoarea lui Rădulescu Petre adresată Procuraturii

Sunt bătrân, bolnav, suferind de nervi. N-am vrut să devin o povară pentru familia fiicei mele, pentru societate în general. Trebuie să ştii când să ieşi din scenă (Am tresărit când am dat de aceste cuvinte. Scrisoarea

repeta astfel, voluntar sau involuntar, cuvintele lui Nicolescu Virgil – N.A.). Iar eu m-am hotărât să ies, s-o părăsesc. Îmi pare rău că pe această cale, dar n-am avut de ales... Mi-am pregătit singur otrava. (...) Nimeni nu trebuie tras la răspundere. Vă rog să mă iertaţi pentru gestul funest. (...) Întreaga mea avere (garsonieră, mobilier, un libret C.E.C. cu 15.000 lei) o las moştenire nepotului meu – Tudor."

c) Din Procesul-verbal nr. 803 din 25 noiembrie... întocmit de Procuratura Municipiului Bucureşti

Sesizaţi telefonic în jurul orei 17 de către tov. Moscu Rodica (...) fiica Mariei şi a lui Petre Rădulescu, că trecând să-şi vadă părintele la locuinţa acestuia, l-a găsit mort. (...) Nefiind vorba de o moarte naturală, ne-am deplasat împreună, cu... la domiciliul lui Rădulescu Petre (...)

Decedatul, îmbrăcat într-o uniformă a aviaţiei militare din trecut, zăcea în fotoliu. Pe birou s-au găsit două scrisori (...) Din ambele rezultă că Rădulescu Petre şi-a pus capăt vieţii fiind suferind de mai multă vreme de o depresiune nervoasă.

Urma o descriere exactă a poziţiei cadavrului, a paharului din care sinucigaşul băuse otrava şi multe alte amănunte care nu interesează lucrarea de faţă. Se mai afla la dosar şi rezultatul autopsiei întreprinse de Institutul medico-legal, ce confirma întru totul cauza morţii şi formula otrăvii dată chiar de Rădulescu Petre în scrisoarea sa. Şi cu asta basta... Ba nu, mai erau anexate patru sau cinci fotografii luate la faţa locului.

Înălţând fruntea, am simţit privirile aprinse ale amicului meu.

— Te-ai lămurit?

— M-am...

Am închis dosarul şi i l-am înapoiat.

— În fond, ce cauţi? Ce te frământă?

— Dacă aş şti!... am zis eu dând neputincios din umeri.

M-am ridicat.

— Poate că pot să te ajut, se oferi el.

— Îţi mulţumesc, zisei eu abătut. De data asta, nu cred că poţi să mă ajuţi...

M-a condus până la uşă indispus că plecasem de acolo atât de întors pe dos. Nu ştiu însă ce mă apucase. Nici astăzi nu pot să-mi explic cauza acelei crunte indispoziţii ce mă copleşise după ce terminasem de studiat dosarul. Doar nu-mi pusesem deloc mari speranţe în cuprinsul său. Şi totuşi...

Am încremenit la volanul maşinii refuzând multă vreme s-o urnesc. Încotro? Toate drumurile mi se păreau barate. În cele din urmă, m-am lăsat pradă unei idei răsărită în minte, brusc, ca o lumină. „Ce-ar fi să-i fac o vizită doamnei Rodica Moscu?” Adresa o aveam. „Ce-o fi, o fi!” mi-am zis. Cu un gest devenit reflex, am răsucit cheia şi am apăsat pe accelerator.

Mi-a deschis chiar fiica fostului locotenent-colonel de aviaţie. A rămas surprinsă când a aflat cine-i vizitatorul. Era o femeie trecută de cea de-a doua tinereţe, plinuţă, cu mişcări şi gesturi delicate. M-a invitat într-o sufragerie unde, deasupra unui pian, atârna o fotografie mare a tatălui ei, îmbrăcat în uniforma vechii aviaţii. Ţinea capul sus, cutezător, privind parcă în depărtări un avion zărit numai de el.

Ne-am aşezat la masa ovală din mijlocul încăperii. Pe chipul palid al femeii – cred că din pricina luminii cenuşii de afară – surprinderea produsă de apariţia mea mai stăruia încă.

— Doamnă, înainte de a vă explica scopul vizitei mele, am deschis eu vorba, îngăduiţi-mi, spre liniştea dumneavoastră deplină, să mă legitimez...

— Vă cunosc, domnule...

— Oricum...

— Am o carte în biblioteca fiului cu fotografia dumneavoastră.

Totuşi, am scos carnetul de membru al Uniunii Scriitorilor şi i l-am întins. L-a cercetat destul de formal. Am observat însă că gestul meu a tulburat-o, i-a stârnit şi mai mult curiozitatea.

— Doamnă, acum o jumătate de oră, mai studiam încă la Procuratură dosarul de mult clasat al morţii tatălui dumneavoastră.

A tresărit. Ochii i s-au făcut mari. Câteva secunde bărbia i a tremurat nervos.

— Să prezinte oare un interes atât de mare pentru un scriitor? a replicat ea cu un calm lăuntric care mi-a făcut-o dintr-o dată simpatică.

— Altfel nu aş fi aici, în faţa dumneavoastră... Doamnă, scriu o carte despre aviaţie, am minţit-o eu fără să roşesc. Din documentele cercetate de mine, mi-am format o anumită imagine despre cel care a fost locotenent-colonelul Rădulescu Petre. Energic, drept, curajos, un aviator temerar.

— Vă mulţumesc, a murmurat, punându-şi mâinile pe masă ca şi când ar fi vrut să şi le odihnească. I-am zărit atunci degetele prelungi căutându-se neliniştite.

— Şi deodată moartea!

Femeia a închis pentru un moment ochii:

— Da, dar nu una naturală!

— Exact, doamnă! Era un bărbat încă în putere...

— Şaizeci şi şase de ani, mi-a amintit ea.

— Faptul că şi-a pus capăt vieţii, sincer vă mărturisesc, a însemnat pentru mine – precizez, nu l-am cunoscut personal – o adevărată lovitură... E ca şi când ai înălţa o coloană destinată să sprijine un edificiu şi deodată s-ar nărui... Iertaţi-mă că apelez la

figuri de stil, dar în viitoarea mea carte, tatăl dumneavoastră, aşa cum l-am intuit şi înţeles din documente, urma să fie un erou de bază... un erou care, vă rog să mă înţelegeţi, refuză prin întreaga sa structură fizică şi spirituală actul sinuciderii...

Nu ştiu, zău, ce m-a apucat. Am tot dat din gură, de parcă toată viaţa mea se trecuse în studierea omului şi aviatorului Rădulescu Petre.

— Nu-mi dau seama ce intenţionaţi să realizaţi, mi-a vorbit cu glas tulburat de emoţie, însă nu pot să nu recunosc că l-aţi intuit bine.

— A fost într-atât de bolnav?

Femeia aceasta trebuie să fi moştenit temperamentul tatălui său, căci s-a arătat formidabil de calmă, ceea ce mi-a uşurat misiunea. N-au podidit-o lacrimile, nu şi-a căutat batista, n-a mimat durerea. Mi-a mărturisit:

— A fost... foarte bolnav.

— Un om de forţa sa totuşi s-a sinucis.

— Boala, spre surprinderea mea, a survenit brusc, cu aproximativ un an înainte de a se sinucide, îmi dezvălui ea. De felul său, a fost un om vesel, glumeţ, robust, sănătos... Făcea gimnastică, pleca de unul singur pe munte... Şi, pe neaşteptate, boala.....

— Ce anume i-a provocat-o?

De parcă nu mi-ar fi auzit întrebarea, fiica locotenent-colonelului Rădulescu a urmat cu acelaşi glas plin de siguranţă:

— A devenit nervos, irascibil, mai puţin comunicativ cu cei din jur. I s-a instalat insomnia, apoi stările depresive... Nu mai ieşea din casă, se încuia pe dinăuntru... Nu primea pe nimeni. Până şi pe mine sau pe Tudorel ne accepta foarte greu. Boala i-a luat şi pofta de mâncare, slăbise mult...

— Aţi încercat să-l internaţi?

— Da. Respingea însă ideea internării. Nici medicul n-a izbutit să-l convingă. Ştiam că o să se sinucidă.

— De unde?

— Într-o zi m-am dus să-l văd. Mă avertizase din vreme să nu care cumva să trec pe la el fără să-i telefonez în prealabil... Ei bine, uitasem să-i telefonez. M-a întâmpinat ca şi când i-aş fi telefonat. M-am mirat. Însă puţin mai târziu, între noi tot a izbucnit un conflict. Zăcea în fotoliu într-o stare de prostaţie, iar eu tot umblând să deretic prin garsonieră, am văzut pe birou o scrisoare desfăcută. Am dat s-o citesc... am apucat chiar să citesc câteva rânduri... Deodată, tata m-a văzut, a sărit din fotoliu, mi-a smuls scrisoarea din mână şi m-a ocărât cum nu mă mai ocărâse niciodată... M-a dat literalmente afară din casă, amintindu-mi că trebuia să-i telefonez înainte de a trece pe la el.

— Doamnă, vă mai amintiţi acele câteva rânduri?

Femeia şi-a îngăduit să ofteze. Mi-era teamă că, în cele din urmă, va izbucni în plâns. A închis doar ochii, de parcă s-ar fi pregătit să recite din memorie o poezie.

— Cum să nu... îmi amintesc: *Domnule maior, repet şi voi repeta întruna: N-am murit. Trăiesc... Sunt la un pas de dumneata...*

Gazda a tăcut, stânjenită. Bunăvoinţa şi răbdarea ei mă copleşeau. Normal ar fi fost să mă ridic şi să plec. Rostise însă blestematele acelea de cuvinte cu care mă ferecase de scaun. Am spart tăcerea:

— După această întâmplare, aţi mai dat vreodată de o asemenea scrisoare?

— Nu. Am nădăjduit să găsesc acea scrisoare după înmormântarea tatei şi preluarea moştenirii. Am căutat prin toate ungherele, am răsfoit toate cărţile din bibliotecă. Nici urmă de

scrisoare... În schimb... A făcut o pauză. Nu ştiu dacă procedez bine. Ar trebui să mă sfătuiesc şi cu soţul meu...

— Doamnă, m-am exprimat eu înţelegător, dacă credeţi că nu e cazul...

Cuvintele au avut un efect binefăcător. S-a ridicat, a părăsit sufrageria şi a revenit după câteva minute cu o scrisoare.

— Vedeţi plicul acesta? Mi l-a dat cu câteva zile înainte de a se sinucide. „Să-l ţii acasă la tine, Rodica, mi-a poruncit. O să-l deschizi numai după ce eu n-oi mai fi.” Am crezut că este vorba de o scrisoare testamentară... Poftim! Citiţi-o!

Am luat cu emoţie documentul din mâna ei, l-am despăturit şi iată ce mi-a fost dat să citesc:

DRAGĂ RODICA,

Aş vrea să ştii că mi-am trăit viaţa în mod demn, slujindu-mi cu devotament Patria. Am fost un pilot de înaltă clasă – am apucat să trăiesc copilăria, adolescenţa, tinereţea şi maturitatea aviaţiei. Din punctul acesta de vedere, mor cu sufletul împăcat.

S-ar putea însă ca mâine sau poimâine, sau într-o bună zi, un oarecare Puiu Tudoran, fost pilot în Regimentul 2 Vânătoare pe frontul din Transilvania, să încerce chiar şi post-mortem să mă dea în judecată şi să debiteze pe seama mea tot felul de calomnii. Oricât de greu ar suna acuzaţiile sale, să nu le dai crezare, n-am fost şi nu sunt un trădător de ţară. Repet – mi-am slujit cu credinţă Patria. Să nu întreprinzi nimic pentru a mă apăra. Tot ceea ce îţi cer e ca tu şi ai tăi să cunoască adevărul cuprins în scrisoarea de faţă.

Mi s-a pus un nod în gât. Minute în şir n-am fost în putere să rostesc o vorbă.

— Serviţi o dulceaţă, cu un pahar de apă?

Trebuia să fi avut o faţă foarte răvăşită, căci întrebarea sunase nu fără o anumită compasiune.

— Nu, mulţumesc, am bâiguit.

— Se vede că, deşi nu l-aţi cunoscut pe tata, aţi ţinut mult la el...

— Doamnă, şi acest Tudoran v-a deranjat?

— Nu... S-au scurs de la moartea tatii aproape şapte ani... Niciun Tudoran, niciun proces nu s-a arătat la orizont. Să ştiţi că sunteţi singurul străin căruia i-am arătat scrisoarea şi ia act de existenţa ei. N-aş fi scos-o la lumină dacă nu mi-aţi fi vorbit de carte, de imaginea pe care v-aţi făcut-o despre locotenent-colonelul de aviaţie Petre Rădulescu, de faptul că aţi ajuns la dosarul Procuraturii. Doresc ca nimic să nu întineze memoria tatii. Aţi spus, în introducere, că l-aţi cunoscut din documente. N-am făcut decât să vă pun la dispoziţie încă un document, asupra căruia vă rog să păstraţi o totală discreţie.

La despărţire, Rodica Moscu a cutezat să mă întrebe:

— În documentarea ce o întreprindeţi cu atâta asiduitate, aţi întâlnit cumva numele locotenentului Puiu Tudoran?

— Nu, am minţit-o eu cu o uşoară strângere de inimă.

În drum spre casă, recapitulând în gând discuţia mea cu fiica lui Petre Rădulescu, am conchis: „Acum totul e clar. Puiu Tudoran trăieşte sub o altă identitate şi singura fiinţă care cunoaşte acest adevăr nu poate să fie altcineva decât „văduva” sa... Ce fac?... Las lucrurile baltă sau merg înainte?” Născocind tot felul de pretexte, am căutat să las întrebarea fără răspuns.

XV. Un jurnal intim, o legendă, un semn de

întrebare

Pe clanţa uşii de la intrarea principală a locuinţei mele mă aştepta un bileţel scris la repezeală. Mi-am amintit de „omul invizibil”. Îngrijorat, am iscodit strada în stânga şi-n dreapta... N-am descoperit nimic suspect. Am intrat în casă şi, oprindu-mă în vestibul, am citit bileţelul.

STIMATE TOVARĂŞE ZINCĂ,

V-am căutat la telefon, v-am căutat şi acasă în speranţa că vă voi găsi. Sunt Eugen Galbă din Roman, căruia i-aţi trimis o scrisoare. Vă mai caut din nou în jurul orei 17. Cu onoare.

Furat de desfăşurarea anchetei, uitasem de cele două scrisori expediate la Braşov şi Roman. Aşadar, Eugen Galbă, fost camarad de escadrilă cu Puiu Tudoran, alias „omul invizibil”, se afla în Bucureşti şi-şi manifesta astfel dorinţa de a mă ajuta la realizarea unei „cărţi”. Am zâmbit cu amărăciune: ajunsesem să, cred că, într-adevăr, mi-am propus să scriu o carte. Deci, fii bine venit, tovarăşe Galbă! Tot am luat-o razna. Aşa că o mărturie în plus sau în minus n-are ce să-mi strice...

În după-amiaza aceleiaşi zile, Galbă a trecut pragul casei mele. L-am invitat la o cafea şi un coniac. Era un bărbat slăbuţ, subţirel, cu mişcări scurte şi nervoase. Costumul ce-l purta avea o croială modernă – haină lungă, revere largi. Calitatea stofei însă era modestă. Se vedea limpede că nu dispreţuia ţinuta vestimentară: cravata, butonii, pantofii se asortau perfect cu culoarea şi croiala costumului. Păcat că obrajii scofâlciţi şi palizi îl făceau mai bătrân

decât era în realitate. În schimb, ochii săi căprui aveau în adâncul lor o căutătură tinerească, de bărbat care ştie cum să zâmbească femeilor ca să devină agreabil. După ce s-a aşezat, a scos dintr-o mapă neagră de vinilin epistola primită de la mine şi, după ce m-a cântărit din priviri, mi s-a adresat:

— În legătură cu scrisoarea dumneavoastră, aş vrea ca din capul locului să vă spun ce gândesc. După părerea mea, nu vă interesează atât Grupul 2 Vânătoare, cât persoana lui Puiu Tudoran. Am dreptate?

M-a luat tare. Nu ştiu dacă mi-a observat tresărirea, dar această introducere bărbătească mi-a plăcut, căci mergea drept la ţintă, obligându-mă să abordez discuţia deschis şi fără manevre diplomatice. Am recunoscut:

— Da, aşa e, ca fost vânător, aţi lovit în plin. Mă interesează persoana lui Puiu Tudoran.

A zâmbit mulţumit, dându-mi de înţeles că dacă aş fi reacţionat altfel, l-aş fi pierdut de muşteriu. Şi-a aprins o ţigară. Mi-am îndesat şi eu pipa. După ce a tras în piept câteva fumuri, mi-a spus direct:

— Era şi timpul ca în jurul dispariţiei lui Puiu Tudoran să se facă lumină...

— Să se facă lumină? m-am prefăcut eu mirat. Deci consideraţi că dispariţia lui Puiu Tudoran este învăluită în mister...

— Întocmai, a răspuns Eugen Galbă fără să ezite. Nu o să vă ascund că într-o vreme când războiul încă nu se terminase, m-a bătut şi pe mine gândul să mă ocup de chestiunea asta, n-am ştiut însă de unde şi cum să încep...

— Curioasă afacere, nu-i aşa? am apreciat eu ca şi când aş fi fost în posesia unor date decisive. Îmi pare că aţi fost în unitate cu Puiu exact în ultima perioadă a vieţii sale...

— Ne cunoşteam mai de mult, din ’39, de la şcoala de aviaţie, apoi ne-am despărţit; el într-o unitate, eu în alta. Ne-am reîntâlnit în septembrie ’44 şi am devenit aceiaşi buni camarazi de arme...

— Ce anume v-a făcut încă de pe atunci să credeţi că dispariţia lui Puiu Tudoran ar fi învăluită în mister, şi că ar merita să vă ocupaţi de lămurirea chestiunii?

— O să vă spun imediat... Ne aflam în Transilvania, la aceeaşi bază, în aceeaşi escadrilă. Am reluat prietenia cu Tudoran de acolo de unde, în urmă cu ani, o întrerupsese războiul. Într-una din zile, am intrat în baraca unde locuia. L-am surprins stând la masă şi scriind ceva într-un caiet. Am avut impresia că lucrul ăsta nu i-a prea plăcut. Am vrut să mă retrag, el însă m-a oprit, a închis caietul şi, vizibil jenat, mi-a mărturisit că ţine un jurnal. „Nu-i rău, i-am spus. Şi-l ţii de mult?” „De vreo două săptămâni”. În ziua când nu s-a mai întors la bază, m-am dus să i strâng lucrurile, ca să le trimit familiei. Am constatat atunci că toate obiectele sale se găseau în valiză, numai caietul nu. Jurnalul dispăruse.

— Interesant, am şoptit eu din vârful buzelor şi, pentru că discuţia abia începea, iar eu încă nu-mi luasem nicio notă, i-am adresat oaspetelui întrebarea: îmi permiteţi să stenografiez convorbirea noastră? Nu vă supără?

— Desigur, şi-a dat el consimţământul.

STENOGRAMA NR. 3.

Haralamb Zincă: Aţi spus că n-aţi mai găsit în valiză caietul cu însemnările zilnice ale lui Tudoran. Se pare că faptul ăsta v-a şocat. De ce? Putea foarte bine să aibă caietul asupra sa, în avion.

Eugen Galbă: Da, desigur. Numai că realitatea e alta. Până la 23 August 1944, noi, aviatorii de vânătoare, îndeplineam misiuni de

luptă în ţară, deasupra unor oraşe la distanţe apreciabile de linia frontului. De pildă, eu apăram zona Ploieştiului, iar Tudoran portul Constanţa sau podul de la Cernavodă. În condiţiile astea, chiar dacă un avion de-al nostru era lovit în vreo luptă aeriană, el cădea în spatele frontului. Deci pilotul apuca să se salveze cu paraşuta, ajungea la ai lui. Chiar dacă cel în cauză avea asupra sa, să spunem, documente militare, ştia că ele pot fi recuperate. După 23 august 1944, situaţia s-a schimbat în conformitate cu tactica şi strategia care au stat la baza luptelor pentru eliberarea Transilvaniei; aviaţia noastră s-a mutat în apropierea liniei frontului, îndeplinind nu numai misiuni de vânătoare, ci şi altfel de misiuni.

H. Z.: Vreţi să-mi explicaţi ce fel de misiuni?

E. G.: Luptele din Transilvania au fost grele şi sângeroase. Infanteria cerea deseori sprijinul aviaţiei, de aceea şi noi, ţinând seama că ne lipseau anumite aparate de zbor, am trecut la îndeplinirea unor misiuni variate: de cercetare, de asalt, de bombardament. După cerinţele luptelor terestre. Să luăm, de pildă, avionul „IAR-81”, un „vânător” de construcţie românească, un avion excelent. Noi l-am folosit şi în acţiuni de asalt şi de recunoaştere. Şi nu o dată am fost puşi în situaţia de a-l folosi simultan şi ca vânător, şi ca avion de asalt.

H. Z.: Faptul mi se pare inedit.

E. G.: Nu ştiu cât este de inedit, dar folosirea unui aparat de zbor cu o destinaţie precisă şi în alte misiuni de luptă reprezintă o performanţă. În cazul nostru, „IAR-81” a realizat asemenea performanţe...

H. Z.: Să revenim însă la „jurnalul” lui Tudoran.

E. G.: Deci, luptând în apropierea imediata a frontului, exista şi riscul de a ne prăbuşi pe teritoriul controlat de inamic şi, implicit,

de a cădea în captivitatea acestuia. De aceea era interzis să luăm cu noi în carlingă documente, fie ele şi intime, care într-o eventuală împrejurare tragică ar fi putut să ajungă în mâinile hitlerişţilor. Iar Tudoran, atât cât l-am cunoscut, a fost un militar disciplinat.

H. Z.: Poate oare un „jurnal” intim al unui ofiţer sau al unui simplu ostaş să reprezinte vreun interes pentru inamic?

E. G.: Cum să nu! Chiar dacă în paginile sale ar fi consemnate trăiri intime, şi încă inamicul l-ar studia cu un interes aparte.

H. Z.: De ce? Iertaţi-mi ignoranţa în această materie.

E. G.: Trăirile intime sunt declanşate de factori exteriori, în cazul nostru, de factori sociali, politici, militari. De pildă, un asemenea caiet, ajungând în posesia serviciului de spionaj al duşmanului, devine dintr o dată o sursă preţioasă de informaţii. Prin mijlocirea paginilor sale, serviciul de spionaj respectiv poate extrage date cu privire la moralul populaţiei, al armatei, al ofiţerilor; date cu privire la cauzele care provoacă stări de lucruri, fie ele şi intime.

„Cu siguranţă, mi-am spus, „jurnalul” era în atenţia celor de la Biroul 2.”

H. Z.: Poate că totuşi Puiu Tudoran s-a abătut de la regulă. Nu o dată eşti tentat să calci litera legii.

E. G.: Da, este adevărat. Pornirea este omenească. Numai că eu încă n-am spus totul.

H. Z.: Vă ascult.

E. G.: Când l-am surprins pe Puiu Tudoran scriind, a avut aproape simultan două reacţii. Una de adolescent: a roşit, a râs stingher, a dat să-şi ascundă caietul. Cealaltă, de adult: cum s-ar spune, s-a ruşinat de prima reacţie şi a încercat să îndrepte

lucrurile, mărturisindu-mi că ţine un „jurnal”, după care a adăugat – şi se vedea că abia atunci îi venise ideea: „Jenică, vezi caietul ăsta? Dacă mâine-poimâine aterizez fără voia mea pe „aerodromul Sfântu Petru”, să ai grijă să-l trimiţi nevesti-mi, împreună cu celelalte lucruri”. Nu, n-a glumit. Ştiam când glumeşte. Eu însă am luat-o ca o glumă şi i-am replicat: „Lasă, Puiule, n-ar fi exclus să ţi-o iau înainte.” El a insistat, ba mai mult, mi-a cerut cuvântul de onoare că-i voi îndeplini dorinţa. Mai în glumă, mai în serios, i l-am dat.

(„Ciudat! N-a făcut din „jurnal" o chestiune secretă, am constatat eu în gând. În ce scop? Sau rugămintea lui Tudoran n-a fost decât o stratagemă pentru a-şi explica „jurnalul?”)

H. Z.: Şi-o fi presimţit sfârşitul.

E. G.: Când am aflat că s-a prăbuşit, m-am gândit şi eu la acelaşi lucru.

H. Z.: Cum v-aţi explicat dispariţia caietului?

E. G.: În niciun fel.

H. Z.: Înseamnă că a fost sustras. Cine din escadrilă ar fi fost în stare să săvârşească o asemenea faptă?

E. G.: De aici începe misterul.

H. Z.: Deci excludeţi definitiv ipoteza că, în ziua aceea, Puiu Tudoran ar fi luat caietul cu dânsul. S-a dat, să zicem, alarma în timp ce el scria. Nu a mai avut timp să-l pună în valiză şi l-a luat cu sine, nebănuind că se înălţa cu avionul pentru ultima oară.

E. G.: Exclus.

H. Z.: De ce sunteţi atât de categoric?

E.G.: O să vedeţi imediat. Dormea pe un pat de campanie, singur, într-o cămăruţă a barăcii, iar valiza şi-o ţinea sub pat.

Practic, oricât de urgentă ar fi fost alarma, nu i-ar fi trebuit decât un singur gest ca să pună caietul la locul său. Şi-apoi, mai trebuie să vă dezvălui că după ce Puiu Tudoran a fost dat dispărut fără urmă, „jurnalul” său se mai găsea în valiză.

H. Z.: Cuuuum? Ce spuneţi?!...

E. G.: Ştiu că cei de la Biroul 2 îl ţineau sub observaţie. Cred că au căutat să intre imediat în posesia documentului. Îmi amintesc de parcă ieri s-ar li întâmplat. Era ora 10. O zi senină, un timp excelent de zbor. Doi vânatori – locotenenţii Puiu Tudoran şi Aurelian Huţan – primesc ordinul să execute o misiune pe direcţia Turda-Cluj. Din acest raid nu s-a mai întors decât Aurelian Huţan. Când am aflat, primul meu gând a fost să duc la îndeplinire ultima dorinţă a lui Tudoran. Am intrat în baracă...

H. Z.: Singur?

E. G.: Singur. Am deschis valiza. Toate lucrurile erau la locul lor, frumos rânduite. Caietul îl ştiam la fund, sub nişte rufe. Într-adevăr, era acolo...

H. Z.: Nu mai înţeleg nimic. Dacă era acolo, de ce nu l-aţi luat?

E. G.: Mi s-a făcut deodată ruşine. Şi iată de ce: Huţan mi-a povestit că ar fi văzut o explozie în coada avionului lui Tudoran, că aparatul a luat foc, dar că Tudoran a izbutit totuşi să-şi ducă avionul la aterizare... numai că a aterizat într-un sector controlat de hitlerişti.

H. Z.: Ce înseamnă că şi-a dus avionul la aterizare?

E. G.: Că pilotul nu a murit în timpul zborului, în carlingă; deşi avionul ardea, el a continuat să-l stăpânească, să-l oblige să aterizeze.

(„Ehei, domnule Galbă, dacă ai şti ce manevră i-a reuşit... Tudoran s-a salvat, trăieşte... E printre noi, dar e *invizibil!”)*

H. Z. După câte îmi dau seama, o asemenea manevră îi oferă pilotului o şansă, nu-i aşa?

E. G.: Da, însă cu două condiţii: să apuce să sară la vreme din carlingă, iar apoi să izbutească să se depărteze cât mai repede şi cât mai departe de avionul în flăcări, ameninţat dintr-o clipă în alta să explodeze. Pe Tudoran l-am cunoscut ca pe un as al aviaţiei noastre de vânătoare, de aceea i-am acordat şansa de a se salva. În ziua aceea, închizând valiza, mi-am spus ruşinat că prea mă grăbesc să-l trec pe Tudoran în lumea celor drepţi şi să-i îndeplinesc dorinţa. Mi-am propus să mai aştept o zi-două, până ce dispariţia sa va fi pe deplin confirmată. După câteva zile, hotărât să duc la îndeplinire dorinţa celui căzut la datorie, ducându-mă la valiză, am constatat cu uluire că cineva mi-o luase înainte, cotrobăise prin lucrurile lui Tudoran răvăşindu-i-le şi sustrăgând „jurnalul” său intim.

H. Z.: De astă dată v-a însoţit cineva sau tot singur aţi fost?

E. G.: Am fost însoţit de Langa, prietenul nostru comun, dar care – trebuie să precizez – n-a ştiut până în ziua aceea de existenţa caietului. Langa locuieşte în Braşov, lucrează la „Tractorul”. Dacă i-aţi scris şi lui, să ştiţi că deocamdată n-o să primiţi niciun răspuns. E plecat din ţară, ca specialist al uzinei, şi se înapoiază abia peste opt luni.

H. Z.: Cum v-aţi explicat dispariţia caietului?

E. G.: În niciun chip. Deci cu atât mai mare mi-a fost stupefacţia...

H. Z.: Un adevărat sacrilegiu: Cine oare din escadrilă ar fi fost în stare să săvârşească o astfel de faptă?

E. G.: Repet. Numai cei de la Biroul 2.

H. Z.: Nu credeţi că, în afară de dumneavoastră, mai exista o

persoană care ştia de existenţa „jurnalului”?

E. G.: Nu numai că ştia de existenţa caietului, dar mai ştia şi ce cuprinde, de aceea a şi fost atât de interesat ca acest ultim document al lui Tudoran să dispară...

H. Z.: Ce v-a făcut să credeţi că mă interesează în mod deosebit cazul Tudoran şi nu activitatea regimentului?

E. G.: Vă cunosc cărţile, preocupările. Mă refer la cele de spionaj.

H. Z.: Nu văd încă legătura.

E. G.: Asupra lui Tudoran plana o foarte gravă bănuială... Urma să compară în faţa unui juriu de onoare... Faptul acesta însă îl lăsa rece.

(„Îşi pregătea fuga”, gândeam eu).

H. Z.: Ce ştiţi despre această bănuială?

E. G.: Mai nimic... Tudoran refuza orice discuţie în jurul cazului său. N-am insistat. Aveam încredere în el. Se spunea că atunci când a aterizat la Otopeni în mod deliberat, s-ar fi purtat ca un laş în faţa generalului Gerstenberg, că ar fi semnat un angajament cu Abwehrul.

H. Z.: Într-adevăr, acuzaţii grave. Înseamnă că Puiu Tudoran nu degeaba era în atenţia Biroului 2.

E. G.: Nu ştiu. Maiorul Rădulescu urma să prezideze juriul de onoare.

H. Z.: Ce fel de om era, îmi pare că deţinea şi funcţia de şef al statului major?

E. G.: Am auzit că s-ar fi sinucis. Pentru noi avea faima unui bun aviator, a unui excelent stat majorist şi a unui om drept, cu o judecată lucidă... Răspundea şi de Biroul 2.

H. Z.: Cum a fost comentată prăbuşirea lui Tudoran?

E. G.: O vreme, au circulat tot felul de legende pe seama lui. Că şi-ar fi organizat explozia ca să i se piardă urma; că a simţit că juriul de onoare nu-l va ierta şi va cere intervenţia Procuraturii militare, că a ieşit la vreme din scenă... Tot felul de baliverne... Eu, care ştiam şi de existenţa caietului, n-am crezut o iotă din tot ceea ce a circulat pe seama lui Puiu Tudoran...

(„N-ar fi fost exclus ca Puiu Tudoran să fi ţinut două caiete... Unul pentru familie, altul pentru sine, cu care a dispărut.”)

H. Z.: Tudoran avea în escadrilă duşmani? Se certase cu cineva?

E. G.: Nu-mi aduc aminte să fi avut duşmani. Nici de certat nu se certase cu nimeni, căci era cam retras, mai potolit decât în prima perioadă a camaraderiei noastre.

H.Z.: Cum v-aţi explicat această schimbare?

E.G.: Războiul îl maturizase... Între timp, devenise şi tată... Nevastă-sa îi născuse un băiat... Alte răspunderi.

H. Z.: Ce aţi întreprins după ce, împreună cu Langa, aţi constatat că cineva cotrobăise în valiza lui Tudoran şi furase „jurnalul”?

E. G.: Am expediat familiei lucrurile şi obiectele ce i-au aparţinut. Bineînţeles, de „jurnal” n-am pomenit nimic. Ce rost ar fi avut? Iar dispariţia caietului a rămas în continuare o taină a acelor zile de război. O vreme, mi-am propus să dezleg enigma; mai bine de zece zile mi-am ţinut sub observaţie camarazii. Zadarnic. N-am izbutit să stabilesc nimic.

H. Z.: Ce ştiţi de soarta lui Aurelian Huţan? Trăieşte? L-aţi mai întâlnit? Ştiţi cumva unde domiciliază?

E. G.: Nu, nu mai trăieşte; Aurelian Huţan a avut şi el un destin tragic. La începutul lunii octombrie 1944, s-a prăbuşit în timpul unui raid asupra inamicului. Nu cunosc prea bine amănuntele. Doar atât îmi amintesc că, în timpul unei misiuni de recunoaştere, a fost lovit şi s-a prăbuşit în flăcări în spatele inamicului.

H. Z.: De unde se ştie că s-a prăbuşit în flăcări? Ar fi putut să fie lovit mortal de o schijă sau de un glonţ şi să se prăbuşească fără să fi luat foc, nu-i aşa?

E. G.: Da, sigur, s-ar fi putut întâmpla şi aşa. Însă după ce frontul a înaintat spre apus, echipe speciale ale noastre au identificat rămăşiţele avionului.

H. Z.: Iată un element nou! Au fost depistate şi rămăşiţele avionului pilotat de Puiu Tudoran?

E. G.: Cum să nu... S-a constatat că, după aterizare, flăcările au cuprins rezervorul de benzină şi avionul a explodat.

H. Z.: S-a găsit cumva şi trupul neînsufleţit al lui Puiu Tudoran?

E. G.: S-a presupus că n-a mai putut ieşi din carlingă – ceea ce se întâmplă curent în asemenea momente – şi că ar fi sărit în aer odată cu avionul.

H. Z.: E oare consemnat pe undeva locul unde au fost găsite rămăşiţele avionului lui Tudoran?

E. G.: Nu ştiu. Însă vă pot spune eu, căci m-am interesat îndeaproape de acest fapt... Rămăşiţele au fost găsite la patru-cinci kilometri de comuna R... judeţul Turda...

H. Z.: Repet o întrebare: în septembrie 1944, după ce v-aţi reîntâlnit cu Puiu Tudoran, nu v-a povestit ce i s-a întâmplat în dimineaţa zilei de 24 august, după ce a decolat de pe aerodromul de la Mamaia?

E. G.: Nu, nu. De ştiut, ştiam câte ceva. A circulat atunci o

întreagă poveste. Ceva trebuie să fie adevărat. Se pare că atunci, la 24 august, ar fi trecut totuşi prin câteva aventuri „tari”, care, în niciun caz, n-au făcut din el un trădător, de ţară.

H. Z.: De ce sunteţi atât de sigur?

E.G.: Mi-e greu să mă explic. Dar vă asigur că nimeni, niciodată, nu mă va clinti de pe această poziţie.

H. Z.: Credeţi deci că Puiu Tudoran e mort?

E. G.: Ei, asta-i bună! Cum să nu cred?! Avionul a luat foc... a explodat pe pământ... Au trecut de atunci douăzeci de ani...

H. Z.: Da, aveţi dreptate. Iertaţi-mă... întrebarea mea e cam absurdă.

E. G.: Aş vrea, în încheiere, să vă pun şi eu o întrebare: de fapt, ce intenţionaţi să întreprindeţi?

H. Z.: Nu ştiu. Deocamdată sunt la început de drum... tatonez... încerc să mă orientez, să mă descurc printre puţinele informaţii ce le deţin. Dumneavoastră ce mă sfătuiţi, să mă opresc aici sau să continui?

E. G.: Să nu vă opriţi din drum. Din partea mea, vă asigur de tot sprijinul.

H. Z.: Vă mulţumesc din inimă!

Se înţelege, dragi cititori, că v-am oferit un text prescurtat al convorbirii cu Eugen Galbă, din care, bineînţeles, am păstrat tot ce era în legătură cu cazul nostru. În ceea ce mă priveşte, am analizat cu răbdare, ceasuri în şir, fiecare răspuns, fiecare amănunt, fiecare situaţie, încercând să dau de miezul lor ca să le pun, în cele din urmă, într-o relaţie logică cu celelalte elemente ştiute, cu scopul clar de a reconstitui etapele premergătoare dispariţiei fără urme a lui Puiu Tudoran. Dacă „stenograma nr. 1” îmi dezvăluise ce se petrecuse cu Tudoran în noaptea de 23 spre 24 august – zborul de

la Mamaia la Otopeni – „stenograma nr. *2”* m-a ajutat să reconstitui ultimele zile din viaţa aviatorului, precum şi condiţiile în care aviatorul s-a prăbuşit. Însă din acest mozaic al evenimentelor îmi lipseau, aşa cum cred că aţi sesizat şi dumneavoastră, „piesele” de la mijloc, *adică faptele de care Puiu Tudoran se făcuse vinovat.* Urma să compară în faţa unui juriu de onoare prezidat de însuşi şeful Biroului 2 al regimentului. Acest amănunt – provenit din trei surse diferite – Racoviceanu, logodnica lui Sorin Tudoran şi Galbă – îmi încurca oarecum deducţiile. Dacă Puiu Tudoran s-a făcut într-adevăr vinovat de trădare de ţară şi dacă, în acest sens, existau probe concrete, de ce era nevoie să mai compară în faţa juriului de onoare? Conform legilor în vigoare inculpatul se cerea arestat şi deferit imediat justiţiei militare. Oficial însă, împotriva locotenentului Puiu Tudoran nu se deschisese nicio anchetă. Se putea lesne deduce că nu existau probe menite să-i determine şi să-i stabilească vinovăţia. Dar Tudoran a „ieşit din scenă la vreme”. Pe seama prăbuşirii avionului său au circulat tot felul de legende... Şi iată că, peste ani, legendele sau zvonurile de atunci se adeveresc. Puiu Tudoran a fost dat dispărut fără urmă, dar în realitate el n-a dispărut, ci a luat doar o altă identitate. Mi-o demonstrau spaima văduvei sale, iar apoi intervenţia ei categorică cu privire la deschiderea anchetei... Mi-o demonstra, mai ales, scrisoarea lăsată de ofiţerul Rădulescu Petre Fugise deci la inamic, de teama de a nu fi demascat... Fugise deci la inamic pentru a reînvia sub o altă identitate. Că era în continuare agent al unei puteri străine o arăta cu prisosinţă faptul că îşi pusese ochii pe fostul şef al Biroului 2 din regiment, pe care, cu siguranţă, a încercat să-l şantajeze, iar acest şantaj l-a împins pe Rădulescu în braţele morţii.

De ce să vă mint, propriile-mi deducţii mă încântau... Dar

„jurnalul”, dispariţia lui? Ce l-a îndemnat pe Puiu Tudoran să-şi ţină – subliniez – în această etapă, un „jurnal” intim? Meditând îndelung asupra acestei chestiuni, m-am văzut în situaţia de a enunţa următoarele ipoteze:

1. Ştiind că Juriul de onoare îl va pune într-o postură critică, Tudoran a început să-şi pregătească *ieşirea din scenă:* „prăbuşirea”, „moartea”. Printre lucrurile sale, cei din regiment urmau să descopere şi un „jurnal” ce avea să le dezvăluie un Tudoran „cinstit”, „demn”, „credincios ţării”, acuzat pe nedrept.

2. Caietul ar fi putut să fie luat din valiză de către cei care-l ţineau pe Puiu Tudoran sub supraveghere. E posibil ca „jurnalul” să fi ajuns în mâinile fostului maior Rădulescu Petre, şeful Biroului 2 al regimentului.

3. Însemnările din caiet nu-l priveau numai pe Puiu Tudoran. În preajma sa trăia un om care-l urmărea şi căruia nu-i convenea ceea ce Tudoran nota în jurnalul său. A aşteptat momentul potrivit pentru a i-l sustrage şi a-l face dispărut. Nu ar fi fost exclus ca acest om să fi fost chiar maiorul Rădulescu Petre.

4. Caietul a fost „sustras” chiar de Puiu Tudoran, dacă ţinem seama şi de deznodământul său. El n-a murit, dar s-a pomenit pentru a doua oară în captivitatea hitleriştilor. În virtutea primului fapt dezonorant, l-a săvârşit şi pe cel de-al doilea. Acceptând să lucreze mai departe pentru inamic, s-a înapoiat în partea de răsărit a ţării, sub o altă identitate. A trecut însă pe la baza unde, între timp, fusese dat „dispărut fără urmă”, ca să-şi sustragă caietul. A avut noroc. L-a sustras. Puiu Tudoran, alias „omul invizibil”, a trăit şi trăieşte sub o falsă identitate...

Această ultimă ipoteză, care-mi plăcea şi cel mai mult, mă trimitea cu gândul la cele ce i s-au întâmplat lui Tudoran la comandamentul lui Gerstenberg. Dar oare ce i s-a întâmplat? Voi

afla vreodată?

XVI. Trei repere, trei atacuri

După îndelungi analize, după zeci de pipe fumate fără contenire, am izbutit să-mi fixez câteva repere. Iată-le aşa cum au fost ele notate, la timpul respectiv:

1) Trebuie să-l găsesc pe Dumitru sau Ilie Câşu, fratele lui Mihai Câşu, comandantul escadrilei de la Mamaia: omul pe care Puiu Tudoran l-a luat la bord şi l-a transportat la Otopeni. Poate singurul om în măsură să-mi relateze ce s-a întâmplat în dimineaţa zilei de 24 august 1944.

2) Dacă „omul invizibil" îmi mai trimite vreun semn de „vizibilitate", trebuie să mă fac luntre-punte şi să-i întind o capcană. Sau, cine ştie, poate că ar fi mai bine să se convingă că am abandonat cazul, iar eu să încerc să ajung la ţintă cu paşi de pisică.

3) Eugen Galbă mi-a indicat locul unde au fost găsite rămăşiţele avionului lui Puiu Tudoran: judeţul Turda, la vreo 5 kilometri de comuna R... O anchetă pe acele meleaguri n-ar fi lipsită de interes.

Frumoase repere! O, ce încântat eram de ele! Unde mai pui că trebuia să le atac şi, bineînţeles, să le ating fără încuviinţarea lui Sorin Tudoran. Treabă deloc simplă, căci de-acum înainte familia aviatorului ar fi putut oricând să mă acuze că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala şi să mă cheme în faţa justiţiei. Şi n-ar fi fost deloc plăcut pentru mine dacă, în acelaşi timp, n-aş fi izbutit să demonstrez ceva.

În legătură cu atingerea reperului nr. 1, i-am telefonat lui Florin Racoviceanu să-l întreb dacă mai are vreo noutate pentru mine.

— A, dumneavoastră sunteţi! a exclamat fostul camarad al lui Puiu Tudoran. Mă întrebaţi dacă am noutăţi? Am...

— Vă ascult cu plăcere, l-am îndemnat eu apăsând pe o clapă a casetofonului conectat la aparat, căci nu voiam să-mi scape niciun cuvânt.

— Ieri seară, pe neaşteptate, m-am pomenit cu provincia la telefon.

— Unde, acasă sau la birou?

— Acasă. Am fost de-a dreptul stupefiat, căci telefonul meu, din anumite motive, nu figurează pe lista abonaţilor. Dacă o să vă spun cine m-a căutat, n-o să mă credeţi.

Am simţit în glasul interlocutorului o uşoară tulburare: amintirea convorbirii cu provincia îl emoţionase. Am vrut să i-o iau înainte şi să-i spun: „Ştiu cine... Puiu Tudoran... „Omul invizibil”.

— M-a căutat văduva lui Tudoran, a continuat Racoviceanu.

— Chiar ea? am întrebat eu, nemulţumit că presupunerea mea se dovedise eronată.

— Locuieşte în judeţul Bistriţa-Năsăud. Printre altele, a dorit să afle dacă dumneavoastră aţi trecut pe la mine.

— Ia te uită, ce femeie curioasă!

— La răspunsul meu afirmativ, a continuat Florian Racoviceanu alegându-şi acum cu grijă nu numai cuvintele, ci şi tonul, doamna Tudoran m-a rugat să nu vă mai acord niciun sprijin, căci ea nu şi-a dat consimţământul să se întreprindă vreo anchetă sau să se scrie vreo carte închinată soţului ei. Mi-a spus că, în acest sens, ar fi discutat şi cu dumneavoastră cerându-vă să sistaţi orice acţiune.

Am rămas perplex. Nu mă aşteptam la o asemenea contralovitură. Asta pe de o parte, dar pe de altă parte, îmi

aminteam perfect că Sorin Tudoran mă informase într-una din scrisorile sale – documentul încă îl mai deţineam – că atât mama sa cât şi el nu cunoşteau domiciliul lui Florin Racoviceanu şi nici dacă acesta mai trăia sau nu. Şi dintr-o dată, mi se făcea dovada că le era cunoscut nu numai domiciliul lui Racoviceanu, ci şi numărul său secret de telefon. Nu mai încăpea nicio îndoială, dădusem de o nouă urmă a „omului invizibil” care, după toate probabilităţile, se ocupa îndeaproape de foştii săi camarazi de unitate.

— Din pricina asta, am socotit că nu mai era cazul să vă caut, aşa cum vă promisesem, a conchis amabil Racoviceanu.

După o asemenea precizare, s-ar fi cuvenit să rostesc câteva cuvinte convenţionale şi să pun telefonul în furcă. De-a lungul existenţei mele am fost însă şi reporter, iar una din calităţile reporterului este şi aceea de a face, oricât i-ar veni de greu, pe nesimţitul, adică eşti dat afară pe uşă, iar tu intri pe fereastră. M-am prefăcut deci că n-am înţeles semnificaţia ultimei fraze şi mi-am văzut mai departe de reperele mele.

— S-a interesat de ceea ce am discutat?

— Da. I-am spus că urma să ne mai întâlnim pentru a vă da adresa lui Câşu... Deci e adevărat că aţi fost rugat să nu vă mai ocupaţi de biografia lui Tudoran?

Nu i-am „auzit” întrebarea. În schimb, i-am formulat eu una:

— Până mai ieri familia lui Tudoran nu ştia nici măcar dacă mai trăiţi. N-aţi întrebat-o de unde şi-a procurat numărul de telefon de acasă?

— Nu. Ar fi fost un semn de nepoliteţe din parte-mi.

— Apropo de Câşu... i-aţi aflat cumva adresa?

— E în viaţă... Locuieşte tot la Ploieşti... Vă rog însă să nu vă supăraţi, dar adresa nu pot s-o dau... I-am făgăduit văduvei lui Tudoran... Vă rog să mă înţelegeţi...

Omul a apucat să scape totuşi numele unei localităţi. Ploieşti! Desigur, am îngheţat. Sorin Tudoran îmi pomenise, în ultima noastră convorbire, cum că maică-sa primise un telefon de la Ploieşti... Cu sau fără vrerea sa, Racoviceanu mă plasase pe o direcţie. Cele şapte cuvinte „E în viaţă... Locuieşte tot la Ploieşti” îmi erau mai mult decât suficiente pentru a manifesta, în sfârşit, înţelegerea solicitată de interlocutorul meu.

— Vă mulţumesc, tovarăşe Racoviceanu. Aţi fost mai mult decât amabil cu mine. Sper să mai avem prilejul să bem împreună o cafea şi un coniac...

— E adevărat deci că...? S-a jenat să-şi ducă întrebarea până la capăt.

I-am sărit în ajutor. Merita.

— Da, e adevărat. La revedere!

„Tâmpită situaţie, îmi tot vorbeam plimbându-mă nervos prin încăpere. Până mai ieri, văduva lui Tudoran nu cunoştea adresa lui Racoviceanu şi, dintr-o dată, a descoperit-o. Evident, cineva o ţinea la curent cu investigaţiile mele. Cineva care mă urmăreşte... care, prin mine, a ajuns să afle adresa şi locul de muncă al lui Racoviceanu. Acesta nu putea să fie decât „omul invizibil”.

Gândul că, în tot acest răstimp, am fost urmărit, şi încă pas cu pas, începuse să mă îngrijoreze în cel mai înalt grad. „Supraveghetorul din umbră” putea astfel să-mi ghicească intenţiile, fiecare pas, să-mi torpileze planurile. Nu cumva l-a zărit şi pe Eugen Galbă trecându-mi pragul casei? De ce nu? În cazul acesta, „supraveghetorul” se va grăbi să-i raporteze doamnei Tudoran că mi-am călcat cuvântul, iar ea va încerca de îndată să facă presiuni şi asupra lui Galbă cerându-i să nu-mi acorde sprijinul. Într-un târziu, am descoperit bucuros că situaţia mă şi favoriza. De pildă, dacă Galbă a fost văzut, iar asupra sa se vor face

într-adevăr presiuni, mi se va oferi prilejul să conchid că „supraveghetorul” meu a fost cândva aviator, că a aparţinut Grupului 2 Vânătoare, că l-a cunoscut şi pe Racoviceanu, şi pe Galbă. Ipoteza că „omul invizibil” – supraveghetorul meu – nu era decât una şi aceeaşi persoană cu Puiu Tudoran se confirma de la o situaţie la alta.

„Ajunge cu atâtea meditaţii şi deducţii, îmi reproşam. E timpul să acţionezi şi încă cu rapiditate, dacă nu vrei să pierzi partida.” Pentru că ziua trecuse, mi-am propus ca în dimineaţa următoare să plec la Ploieşti şi să cer sprijinul organului de miliţie orăşenesc pentru identificarea domiciliului profesorului Câşu... Zis şi făcut. Numai că socoteala de acasă nu se prea potriveşte cu cea din târg. În drum spre Ploieşti, am avut o pană la motorul maşinii şi, în loc să sosesc în oraşul echipei „Petrolul” la ora 8, aşa cum îmi planificasem, am ajuns la ora 11. Intrând în Ploieşti şi trecând prin faţa „Telefoanelor”, m-a străfulgerat o idee. Am oprit maşina, am intrat la „Telefoane”, am consultat „Cartea” şi, spre marea mea bucurie, am găsit la litera „C” pe un oarecare Câşu Ilie. Am reţinut adresa, apoi m-am repezit la un telefon public, am format numărul, iar când mi s-a răspuns, am întrebat: „Casa profesorului Câşu?” „Da!” am auzit în receptor. Am fost cam nepoliticos. Am închis brusc telefonul şi am ieşit în stradă. M-am oprit să văd dacă nu sunt urmărit. Nu, n-am observat nimic suspect în preajma mea, deşi gândul că „omul invizibil” nu era străin de pana suferită pe drum mă tulbura. Am trecut din nou la volan şi după cinci sau zece minute mă aflam pe strada unde locuia profesorul Câşu. Am oprit în dreptul numărului 31. Prin oglinda retrovizoare, am scrutat strada. Voiam din nou să mă asigur că nu sunt urmărit. Strada era pustie. Am coborât deci liniştit. Poarta ce dădea în grădina casei de la nr. 31 era întredeschisă. De acolo, o potecă de

cărămizi ducea spre cele câteva trepte care urcau către intrarea principală a unei clădiri îmbrăcată în iederă cu frunzele colorate de rugina toamnei. Am intrat, dar după câţiva paşi, am rămas locului uluit de ceea ce se petrecea sub ochii mei... Nu ajunsesem încă la intrare, când uşa s-a deschis pe neaşteptate, iar din casă a ieşit ca din puşcă o femeie cu faţa răvăşită de spaimă. A trecut pe lângă mine fără să mă vadă. Câteva minute am mai auzit-o alergând de-a lungul străzii. Am vrut să mă iau după ea, m-a oprit însă locului vocea unui bărbat:

— Pe cine căutaţi?

În pragul casei se ivise un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu o faţă pământie. Buzele-i tremurau nervos.

— Pe tovarăşul Câşu. Aici locuieşte?

— Pe tata îl căutaţi? m-a întrebat tânărul cu o voce tremurătoare... Cine sunteţi? N-am apucat să-i răspund, căci l-am auzit spunându-mi: Cu tata... cu tata s-a întâmplat ceva... o mare nenorocire...

Tânărul s-a clătinat, era cât p-aci să cadă. M-am repezit să-l sprijin. În timp ce-l ajutam să-şi revină, buzele sale continuau să-mi şoptească:

— Cu tata s-a întâmplat o mare nenorocire... o mare nenorocire...

Într-adevăr, asupra familiei Câşu se abătuse o mare nenorocire. Încă de dimineaţă – să fi fost ora opt, opt şi jumătate – profesorul plecase de acasă la volanul Trabantului său. La întrebarea soţiei: „Încotro?” el nu i-a răspuns. Primise un telefon; convorbirea avută îl enervase şi-l obligase să plece de acasă. N-a vrut să-i destăinuiască soţiei cu cine a discutat, ce anume îl enervase. A plecat bombănind şi trântind uşile. Trei ceasuri mai târziu, soţia

profesorului a fost pe neaşteptate invitată la miliţie, unde i s-a adus la cunoştinţă că, judecând după toate aparenţele, profesorul Ilie Câşu suferise un atac de cord şi murise subit. Nu la volanul maşinii, ci în timp ce se plimba prin pădurea Snagov, drept care Procuratura oraşului a dispus deschiderea unei anchete.

Să vă mai descriu reacţia mea?

Copleşit de tristeţe, de gânduri negre, am urmărit îndeaproape cercetările Procuraturii. Iată, pe scurt, concluziile acesteia.

— În dimineaţa zilei respective, prof. Ilie Câşu a primit un telefon în urma căruia a plecat la Snagov. (De la un bărbat sau o femeie, Procuratura n-a putut stabili.)

— La Snagov, şi-a lăsat maşina la locul de parcare, a intrat în pădure şi s-a plimbat o vreme pe marginea lacului.

(Dar de la Ploieşti şi până la Snagov, Câşu a mai oprit pe undeva, s-a întâlnit cu cineva? Întrebări care nu şi-au găsit răspunsul.)

— Un îngrijitor l-a văzut stând pe o bancă lângă un bărbat cam de vârsta decedatului. Au discutat, au fumat şi s-au despărţit în linişte.

(Să se fi întâlnit cu cel care-l chemase la telefon? Poate. Au discutat liniştiţi, deşi Câşu a plecat de acasă enervat... Care să fi fost motivul enervării? Şi cine-i bărbatul cu care a stat la taifas? Un cunoscut? Un necunoscut?)

— Profesorul a mai rămas pe bancă vreo zece minute, după asta s-a ridicat, a mai mers vreo treizeci de paşi, îndreptându-se spre locul unde-şi parcase Trabantul, apoi a fost văzut prăbuşindu-se.

— La autopsie, medicii legişti au constatat că Ilie Câşu a murit subit datorită unei puternice intoxicaţii cu nicotină.

Totuşi, concluziile Procuraturii erau echivoce. Ele au lăsat încă

multă vreme ca asupra acestei tragice întâmplări să planeze un mare semn de întrebare: „Accident sau crimă cu premeditare?” Moartea prematură a lui Ilie Câşu s-ar fi putut datora faptului că fuma exagerat de mult (40 ţigări pe zi). O intoxicaţie fulgerătoare n-ar fi fost imposibilă. În acelaşi timp atrăgea atenţia şi filmul acelei dimineţi – convorbirea telefonică (cu cine?), plecarea în grabă de acasă (de ce?), întâlnirea de la Snagov (cu cine?).

Vă imaginaţi starea mea sufletească. Să trecem însă peste acest neînsemnat amănunt şi să revenim la investigaţiile noastre. La înmormântarea profesorului Câşu, l-am cunoscut pe fratele acestuia, pe Mihai Câşu, fostul comandant al escadrilei de vânătoare de la Mamaia. Oricât mi-ar fi fost de greu, m-am văzut forţat de împrejurări să-i fac o vizită chiar a doua zi după înmormântare. M-a primit cu cordialitate, iar discuţia s-a dovedit extrem de utilă. Iată şi un extras din stenograma convorbirii:

H. Z.: Vă mai amintiţi de Puiu Tudoran?

M. C.: Cum să nu. Am auzit că a murit pe frontul de Apus. A fost un brav ofiţer, un as al aviaţiei româneşti de vânătoare.

H. Z.: Fratele dumneavoastră v-a povestit vreodată ce s-a petrecut pe aeroportul Otopeni, în dimineaţa zilei de 24 august 1944?

M.C.: Da. Fratele meu, fie-i ţărâna uşoară, a fost de felul său un om prudent, moale şi poate fricos. I se potrivea zicala „Lasă-mă să te las”. Eu am fost acela care l-a împins atunci în braţele aventurii, căci eu i-am ordonat lui Tudoran să-l ia în avion şi să-l lase la Pipera. Nu voiam ca începutul ostilităţilor cu hitleriştii să-l găsească pe aerodromul nostru, ci aproape de casă.

H. Z.: De ce n-a aterizat la Pipera?

M. C.: După spusele fratelui meu, n-au putut ateriza la Pipera pentru că de pe pământ se deschisese focul asupra avionului. Erau

ceasuri confuze. Au scăpat ca prin minune. N-au stabilit cine şi de ce a tras în ei. Puiu Tudoran era vestit pentru sângele său rece. Pe pământ nu se prea simţea în siguranţă, dar în aer, la bordul oricărui aparat de zbor, stăpânea înălţimile. Văzându-se atacat, şi-a îndreptat avionul spre Otopeni unde a aterizat fără prea multă bătaie de cap, neştiind însă că aerodromul se găsea în mâinile inamicului. Acolo, în momentul când au coborât din carlingă, au fost înconjuraţi prin surprindere de vreo zece soldaţi hitlerişti şi declaraţi prizonieri. Fratele meu, civil fiind, a fost de îndată despărţit de Tudoran şi închis într-o baracă unde se mai aflau şi alţi civili luaţi în captivitate din ordinul lui Gerstenberg. A stat patru zile în prizonierat, mai exact cât au ţinut luptele din jurul Bucureştiului.

H. Z.: Cu Puiu Tudoran ce s-a întâmplat?

M. C.: În clipa când hitlerişti l-au smuls pe fratele meu de lângă dânsul, Tudoran s-a împotrivit, a protestat – nu voia să-l lase pe Ilie singur. S-a produs şi un incident. L-au bruscat pe Tudoran, el a ripostat. Şi pentru că gluma se îngroşa, au apărut deodată doi ofiţeri – unul în uniformă germană, celălalt în uniforma aviaţiei române.

H. Z.: În uniforma aviaţiei române?!

M. C.: Da. Ofiţerul neamţ şi-a muştruluit subalternii, după care cei doi l-au invitat pe Tudoran la comandantul trupelor germane.

H. Z.: Adică la generalul Gerstenberg?

M. C.: Aşa-mi pare.

H. Z.: Cine ar fi putut să fie ofiţerul în uniforma aviaţiei române?

H C.: Domnule, să-mi fie cu iertare, da' i-am uitat numele... Ce vreţi, anii! Am 75 de ani. Dar să vedeţi ce-a urmat după asta. Dacă ştiam prin ce avea să treacă Tudoran şi fratele meu, nu-i mai

expediam la Bucureşti. Îi ţineam la Mamaia...

H. Z.: După întâmplarea asta, fratele dumneavoastră s-a mai întâlnit cu Tudoran?

M. C.: Nu. Deşi când a dat curs invitaţiei celor doi ofiţeri, i-a promis fratelui că n-o să-l lase singur, că o să se întoarcă imediat. Nu s-a mai întors însă... în schimb, acolo unde a fost închis fratele meu, a fost adus celălalt ofiţer...

H. Z.: ...În uniforma aviaţiei române...

M. C.: Ah, dacă ar fi trăit fratele meu!... Cum de-am uitat numele aviatorului ăsta?! În orice caz, o să mă interesez printre ai lui, poate nevastă-sa sau fiu-său i-au reţinut numele... Când l-a văzut, fratele meu l-a întrebat: „Unde-i domnu' locotenent Tudoran?" Iar el a răspuns: „Domnul locotenent Tudoran al dumitale e un nemernic... un laş... un trădător". Mai mult n-a vrut să-i spună... Desigur, cuvintele astea l-au îndurerat pe fratele meu...

H. Z.: Păcat că nu mai ţineţi minte numele acestui aviator.

M. C.: Da, şi eu zic că-i păcat, căci aşa cum reieşea din povestirile fratelui meu, acesta s-a purtat ca un adevărat erou. A evadat chiar în noaptea aceea de la Otopeni. A vrut să-l ia şi pe fratele meu. El însă, fire molatecă, n-a vrut...

H. Z.: Nemernic... laş... trădător. I se potriveau aceste cuvinte acelui Tudoran pe care l-aţi avut ca subaltern?

M. C.: Nu... Totuşi, omul e om... are calităţi, dar şi defecte cu duiumul... Surprizele, în chestiunile de caracter, nu sunt excluse. Dar oricare ar fi fost greşeala locotenentului Tudoran, el s-a reabilitat căzând în luptă, vitejeşte... În sinea mea, deşi nu ştiu prea bine cu ce păcătuise, dar când am auzit – zăceam bolnav într-un spital – l-am iertat...

H.Z.: Ce credeţi despre moartea fratelui dumneavoastră?

M.C.: Sunt copleşit de durere. Nu o dată i-am spus că nicotina o să-i vină într-o zi de hac. Şi uitaţi-vă că i-a venit... A fost un om bun...

H. Z.: Nu ştiţi cine ar fi putut să-i telefoneze şi să-l invite în pădurea Snagov la o întâlnire?

M. C.: Nu ştiu. Cred că nici el nu ştia.

H. Z.: Totuşi... a răspuns invitaţiei.

M.C.: Trebuie să fi fost un motiv serios, dacă n-a spus nimic nici nevesti-si, nici fiului...

H. Z.: Iertaţi-mi întrebarea. Ştiu, e o impietate, n-am însă cum s-o ocolesc. A întreţinut vreo legătură extraconjugală?

M. C.: Nu, nu... Nu era el omul... bărbatul... Avea, spre deosebire de mine, un cult al familiei...

H. Z.: Pe maiorul Rădulescu Petre l-aţi cunoscut?

M. C.: Avansat pe urmă locotenent-colonel? Cel care s-a otrăvit? Cum să nu... Am fost pe vremuri buni amici... Să-ţi spun o chestie, domnule dragă, când am aflat că s-a sinucis, nu m-am mirat... Nu că ar fi fost o fiinţă rea... Nu, nu... Da' uneori, ăştia care lucrează la Biroul 2 ştiu prea multe... Şi tare nu-i bine... Credinţa mea e că bietul Petrică a înghiţit otravă pentru că ştia prea multe sau avea prea multe pe conştiinţă...

În sfârşit, „mozaicul" existenţei lui Puiu Tudoran, din momentul decolării de pe aerodromul de la Mamaia şi până în ziua când fusese dat dispărut fără urmă, se întregise. Acum ştiam precis – cel puţin aşa mi se părea în clipa aceea – ce s-a întâmplat la Otopeni. Nu mai încăpea nicio îndoială că dispărutul fără urmă ajunsese în faţa generalului Gerstenberg unde, după spusele acelui aviator român – ah, dacă Mihai Câşu şi-ar fi amintit numele lui! – s-a comportat ca un nemernic, ca un trădător... Acest aviator necunoscut a evadat în noaptea de 24 spre 25 august 1944. Să fie

oare acesta salvatorul lui Dragoş Balaban? Cine ştie?! Un lucru însă mi se părea cert. Acest ofiţer, o dată evadat din captivitatea inamicului şi ajuns la ai săi, a informat Biroul 2 al aviaţiei. Dar şi certitudinea asta mă descumpănea: de ce, dacă locotenentul Puiu Tudoran s-a comportat ca trădător, n-a fost arestat şi deferit justiţiei? Nu cumva cineva din interiorul regimentului îl ocrotea, încerca să-i uşureze situaţia, să-i înlesnească „prăbuşirea" şi „moartea"? După toate aparenţele da. Însă ceea ce dă greutate unui act de acuzare nu sunt aparenţele, ci probele concrete. Ori, tocmai probele îmi lipseau. Devenisem sceptic. Îmi spuneam că întrebarea-cheie era ameninţată să rămână fără răspuns. Doar dacă „omul invizibil" ar fi fost prins. Numai el ar mai fi putut să aducă o rază de lumină în această tenebroasă afacere. Cu atât mai tenebroasă, cu cât şi moartea lui Ilie Câşu – unul din cei care-l văzuseră pe Tudoran îndreptându-se spre comandamentul lui Gerstenberg – era învăluită deocamdată în mister. Deşi concluziile Procuraturii oscilau mai mult către ipoteza accident, eu, având atâtea date la îndemână, eram înclinat să dau curs celei de-a doua ipoteze. Intuiam o legătură între „cazul Tudoran" şi moartea unui martor ocular. Gândul acesta mă forţa să cred cu şi mai multă convingere că Puiu Tudoran n-a murit, că trăieşte şi acţionează sub identitatea „omului invizibil".

Ar fi trebuit să mă adresez prietenului meu, căpitanului de securitate Lucian Viziru (desigur că-l cunoaşteţi din romanele „Sfârşitul spionului fantomă", „Moartea vine pe bandă de magnetofon", „Invitaţie după miezul nopţii") şi să-i împărtăşesc temerile mele. N-am făcut-o. Mi-am spus că ar fi mai potrivit să-i fac o vizită numai după ce eu voi fi încheiat investigaţiile în comuna R..., acolo unde în urmă cu douăzeci de ani fuseseră găsite rămăşiţele avionului lui Puiu Tudoran. Ce, numai el să-mi prezinte

cazuri şi dosare? De ce nu i-aş prezenta şi eu unul, şi încă un dosar complet? În concluzie, am hotărât să părăsesc Capitala şi să plec imediat în Transilvania, pe urmele războiului antihitlerist.

XVII. Moartea m-a bătut pe umăr

Dragi cititori, o să vă rog să mă iertaţi pentru faptul că nu o să vă povestesc cum s-a desfăşurat călătoria mea de documentare. În schimb, o să vă pun la îndemână câteva fişe întocmite de mine – rod al investigaţiilor întreprinse în comuna R...

FIŞA NR. 1

Traian Mateş. 35 de ani. Tractorist. Înalt, deşirat. Ochi verzi. Pe cap un basc decolorat pe care, în timp ce vorbeşte, şi-l împinge când pe ochi, când pe ceafă, ca pe o căciulă. Cu chef de vorbă.

Aveam pe atunci 15 ani, îşi aminteşte T. M., *şi ieşeam cu cele două capre la păscut. Una era a noastră, cealaltă a vecinului. Nu-mi era frică de război. Hitleriştii treceau pe lângă mine în sus şi în jos. Mă uitam după ei, dar eram cu ochii în patru la capre. Bătrânii ziceau că se apropie ceasul eliberării. Noaptea tunurile se auzeau mai bine. Ziua treceau avioane de-ale noastre. Într-o zi, mai spre dimineaţă, fiind cu caprele la păscut, am văzut două avioane – erau de-ale noastre. Zburau nestingherite spre Turda. După vreo oră le-am auzit din nou. Uitasem de ele. Se întorceau spre casele lor. Deodată, am auzit o bubuitură. Nu ştiu prea bine ce s-a întâmplat acolo sus, în ceruri... Am văzut cum din coada unuia ţâşneşte o dâră neagră de fum. M-am speriat rău de tot, căci avionul începuse să coboare şi să vină parcă spre caprele mele. Am rupt-o*

la fugă. N-am văzut când avionul a căzut, căci m-am ascuns într-o groapă.

FIŞA NR. 2

Gheorghe Bordea. 63 de ani. Cooperator. O faţă aspră, ovală, brăzdată de cute adânci. Ochii înfundaţi în adâncul orbitelor. Vorbeşte rar, stins, de parcă ar fi suferit de plămâni.

Era într-o zi de toamnă, povesteşte Gh. B. *Îmi aduc bine aminte, pentru că porumbul stătea pe câmp necules din pricina războiului, Şi era un porumb înalt, frumos, că ţi se rupea inima când îl vedeai cum se prăpădeşte (...) Aşa că în ziua aceea eram pe câmp, camuflat în lanul de porumb. La vreo patru sute de metri de mine, nemţii săpau tranşee. Se pregăteau să reziste, să respingă atacurile armatelor noastre (...) Da, am văzut cele două avioane româneşti. Le-am văzut şi când s-au dus încolo, către Cluj, şi când s-au înapoiat... Pot să jur că nu s-a tras asupra lor... Nemţii săpau la tranşee, s-au camuflat, doar atât. Eu n-am auzit bubuitura. Poate că a fost... De ce să mint? Dacă n-am auzit-o, n-am auzit-o! Am văzut însă cum unul din avioane a luat foc. Să mă ierte Dumnezeu pentru ceea ce am gândit atunci. Am gândit ca ţăranu' ăla înapoiat care nu vede mai departe de pogonul lui de pământ. Doamne, m-am rugat, du-l mai departe de lanul de porumb, de mămăliga rumânului! Avionul a căzut într-o poiană, la vreo două sute de metri de mine. Am fugit într-acolo, dar n-am fost lăsat să mă apropii. Vreo zece nemţi înconjuraseră locul acela unde avionul se mistuia (...) Am auzit că aviatorul român a izbutit să se salveze. Cum, nu ştiu... S-a salvat, dar a căzut în mâna duşmanului... Eu nu l-am văzut. Lumea spunea că l-ar fi dus în comuna R... unde se afla un comandament german.*

FIŞA NR. 3

Ion Ion, 74 de ani. Suferind. Abia se ţine pe picioare. Cu părul complet alb. Vorbeşte rar, de parcă ar căuta cuvintele prin cine ştie ce ascunzători. Totuşi are o minte lucidă, o memorie de invidiat.

Eu l-am văzut pe român, căci eram la câmp, îşi aminteşte Ion Ion, *da' mai aproape de locul unde a căzut avionul (...) L-am văzut pe român, mai întâi cam la vreo 20 de metri de flăcări. Cum a ajuns acolo, nu ştiu... Sărise singur, îl azvârlise blestemăţia aia de flăcări, uite nu ştiu. Zăcea aviatorul la pământ, cu nasul în ţarină, nemişcat, de ziceai că-i mort. Da nu era. „Să mă duc la dânsul", am gândit. Nemţii însă mi-au luat-o înainte. S-au repezit la român, mi l-au luat şi l-au cărat cât mai departe de flăcări. Abia atunci am văzut că omu' trăia. Faţa-i era plină de sânge, hainele sau ce-o fi fost pe dânsu' fumegau... L-au urcat într-o maşină şi l-au dus la C..., la comandament (...) „Cu avionul ce-a mai fost?" „Păi, a explodat... a ars... Mamă, mamă, ce mai ardea!"*

FIŞA NR. 4

Ileana Bălan. 58 de ani. Văduvă. Înaltă, uscăţivă. Îşi face mereu semnul crucii. E bănuitoare. Nu numai cu mine, ci şi cu toţi cei din jur. Nu-i place să povestească, să-şi amintească:

Casa mea – pe atunci parcă o blăstămase Dumnezău – era păstă drum dă casa lui don' primar, unde ghermanu' acolo îşi rânduise comandamentul. De la fereastra casei vedeam tot ce se pătrecea păstă drum... şi bune, şi rele. Tătu vedeam (...) Am văzut, maică, când l-o coborât pe aviator din maşină. Doamne, că rău mai arăta! Plin de sânge... cu straiele rupte... Îl duceau să-i pună întrebări. Cine nu răspundea era împuşcat. Eu aşa ştiu... Se vede treaba că n-o vrut să răspundă. A daua zi, l-or scos cu alţi doi militari români şi i-or împuşcat în păduricea de la marginea comunei. Aţi mers pe acolo la mormânt? Al lor e... l-or îngropat

la un loc... Acolo o puşcat-o şi pe baba Pelaghia. După ce i-o puşcat pe militari, s-o dus Pelaghia să aprindă, creştineşte, lumânări la căpâtâiul morţilor. De un să ştie că n-avea voie? Or puşcat-o şi pe ea. Da' neamurile or luat-o şi-or îngropat-o în alt loc.

FIŞA NR. 5

Ştefan Cercelan – 62 de ani. Înalt, vânos, cu o mustaţă bogată pe care o răsuceşte în sus, cu răbdare, ca pe vremea împăratului Franz Joseph... Vorbeşte mult, cu plăcere. Uită de unde a început. Fire veselă, de om care se ţine de pozne.

Şi uite aşa, dom'le dragă, am ajuns şi gropar, îmi relatează el printre altele. *Fără voia mea dom'le... Şi ghinionu' a căzut nu numai pe capu' meu, ci şi pe al lui Mitru Brădean – săracu'! O murit acum trei ani, Dumnezeu să-l ierte, că o fost om cumsecade. Mă ştiam cu el (...) Pe mine şi pe Mitru ne-o luat nemţii din drum şi ne-o dus să săpăm groapa celor trei români împuşcaţi... Baba Pelaghia era şi ea acolo. Biata de ea! N-a apucat să aprindă lumânările şi o împuşcat-o în cap (...) Ne-o pus să săpăm... chiar acolo în poiană am săpat groapa... Eu cu Mitru i-am coborât în groapă şi am aruncat pământ peste ei (...) Da, unul era aviator. De unde ştiu? După uniformă. N-au avut acte. Nemţii le-o luat. Că noi am vrut să le scriem numele pe cruce, da nu ne-o lăsat... După asta, i-am spus lui Mitru că ar fi bine să fugim ca să nu ne împuşte şi pe noi. Că eram martori. Nu-i aşa că ideea a fost bună?*

Desigur n-am dat spre publicare toate fişele rezultate din această călătorie de documentare. Aş dori însă să arăt că Ştefan Cercelan – „groparul" – a vrut să mă conducă la mormântul celor trei prizonieri români, împuşcaţi de inamic într-o zi de toamnă, pe pământul mănos al Transilvaniei. L-am refuzat.

Mi-a explicat cum pot să ajung în poiană şi am simţit că-i pare rău că nu-l las să mă însoţească. Dar n-am avut încotro.

În aceeaşi zi, după-amiază, la ceasul când soarele prinsese să asfinţească, am pornit-o agale spre păduricea din vecinătatea comunei. În drum, am cules câteva flori de câmp. Într-un târziu, o potecă mi-a ieşit în cale. Am urmat-o. Şerpuia leneşă printr-o pădurice de ulmi frumoşi. Simţeam pogorând din ceruri răcoarea toamnei. Liniştea depărtărilor mă copleşise. Fiecare pas mă apropia de mormântul celor trei eroi. Tulburarea pusese stăpânire pe mine. Am zărit mai întâi poiana, apoi o cruce cu două braţe care parcă mă aşteptau, pe urmă mormântul. M-am apropiat şi teama că mormântul ar putea fi neîngrijit mi s-a risipit. Se vedea că oamenii locului luaseră obiceiul să treacă pe aici şi să presare flori. Le-am presărat şi eu pe ale mele. După asta, am rămas smerit lângă locul de veci al celor trei eroi necunoscuţi. „Să fie oare unul din ei aviatorul Puiu Tudoran?” m-am întrebat silabisind cuvintele de pe cruce: „Aici zac îngropaţi trei eroi necunoscuţi” – octombrie 1944”. Dacă Puiu Tudoran era îngropat acolo, atunci cine era „omul invizibil”, cine era cel care l-a împins spre sinucidere pe Petre Rădulescu, care a grăbit moartea lui Ilie Câşu? Cine ştie cine a fost împuşcat în locul lui Tudoran? Am stat mult timp aşa, în nemişcare şi incapabil să-mi răspund la întrebări. Fără să-mi fie limpede de ce, mă simţeam obosit, deprimat. Ancheta mea se încheia acolo, în dreptul unui mormânt şi găseam faptul plin de sensuri – mă vârâsem într-o treabă care depăşea competenţa mea. Deodată, mi s-a făcut răcoare. Soarele asfinţise. Peste pădurice pogorau umbrele înserării. Mă pregăteam să fac cale întoarsă când am auzit paşi apropiindu-se. Am tresărit. M-am uitat peste umăr. Am văzut un bărbat de vreo patruzeci şi cinci de ani venind spre mine. Ţinea în mână un buchet de flori. În clipa aceea, mi-a părut

bine că cineva spărgea cu prezenţa sa liniştea ce se lăsase. Necunoscutul, îmbrăcat destul de simplu, s-a apropiat sfios, ca şi când ar fi vrut să-şi ceară scuze pentru faptul că mă tulbura. S-a aplecat şi a pus buchetul pe mormânt, lângă rădăcina crucii. Apoi, închizându-şi ochii, a păstrat un minut de reculegere. În aceste clipe, i-am cercetat faţa bronzată, bărbia energică, gura îndărătnică. A simţit că-l cercetez: a deschis ochii şi m-a privit zâmbind.

— Sunteţi de aici? l-am întrebat.

— Nu chiar de aici, ci din Vlădioasa, un sat la zece kilometri de aici, mi-a răspuns necunoscutul pe un ton politicos. Sunt profesor de istorie... Şi ori de câte ori am treabă în S... îmi place să mă abat pe aici, pe la mormântul celor trei eroi.

S-a recomandat. M-am recomandat. S-a luminat la faţă auzindu-mi numele. Mi-a mărturisit că, printre altele, mă ştia ca pe un cercetător pasionat al ultimului război mondial.

— Ştiţi, şi eu am întreprins câteva cercetări pe tema: „Pe urmele războiului antihitlerist” – a continuat el să-mi vorbească. Dacă vă interesează mormintele eroilor, pot să vă spun că tot în această pădurice, la vreo treizeci de metri, se mai găseşte un mormânt... al unui aviator...

Mi-am stăpânit o tresărire lăuntrică. Totuşi, am exclamat:

— Al unui aviator?

— Da. Cel puţin aşa scrie pe cruce. Vă pot conduce dacă vreţi...

M-am învoit. El a luat-o înainte. Eu după dânsul. Profesorul de istorie mergea puţin aplecat. Odată cu umbrele înserării, auzeam tot mai distinct şi ţipătul păsărilor de noapte. Înaintam în tăcere, de parcă ne-ar fi fost ruşine să vorbim. După câtva timp, am pătruns într-un luminiş.

— Aici? m-am interesat.

— Da, aici, a răspuns profesorul, răsucindu-se brusc spre mine.

Am încremenit, căci în mâna însoţitorului am zărit un revolver cu ţeava îndreptată spre pieptul meu. Pe faţa-i până atunci sfioasă şi binevoitoare, răsărise expresia unei bucurii răutăcioase.

— Ce-i asta, domnule? am bâiguit eu. Vă arde de glume?

— V-am atras atenţia să nu vă apucaţi să dezgropaţi morţii, mi-a şuierat el printre dinţi. Nu m-aţi ascultat. Acum v-a sunat ceasul.

A rânjit. S-a jucat cu revolverul, apoi a îndreptat din nou arma spre mine. Ciudat! Încremenisem, dar frică nu-mi era. Mi-am spus cu calm şi indiferenţă: în sfârşit, „omul invizibil” a devenit „vizibil”, ca şi când cuvintele astea ar fi fost în stare să mă scoată din încurcătură. Îl priveam în faţă şi mă străduiam să găsesc asemănări între bărbatul din faţa mea şi fotografia de acum douăzeci de ani a lui Puiu Tudoran... Nu, nu izbuteam: uitasem cu desăvârşire cum arăta aviatorul din fotografia trimisă de Sorin Tudoran.

— N-o fac cu plăcere, a ţinut „omul invizibil” să-mi mărturisească, dar trebuie. Într-un fel, mă simt cu conştiinţa împăcată. V-am avertizat, nu-i aşa? N-aţi vrut să mă ascultaţi.

— Puiu Tudoran, am exclamat eu, aveţi un fiu...

N-a vrut să mă audă. L-am văzut ridicând cu încetineală braţul stâng şi, aducându-l în dreptul pieptului ca pe un parapet, şi-a aşezat braţul în care ţinea arma pe „parapet”. A închis un ochi... Deodată, a răsunat o împuşcătură. Flacăra armei n-am văzut-o în faţă, ci undeva în stânga. Spre uluirea mea, arma din mâna „omului invizibil” a căzut aşa cum cade un măr dintr-un pom. A mai răsunat o împuşcătură. „Profesorul de istorie” a scos un ţipăt. A dat să fugă, dar şchiopăta. Nu mai înţelegeam nimic... În clipa următoare, am văzut ieşind din pădurice trei bărbaţi... civili tustrei... Unul din ei, cu arma în mână, venea spre mine, ceilalţi doi s-au repezit după „omul invizibil”. N-am fost în stare să mă

clintesc. Doar când cel cu arma în mână a ajuns la câţiva metri, am scos un ţipăt de bucurie:

— Lucian! Căpitane!

Şi acum, nu văd de ce n-aş spune adevărul până la capăt, de bucurie, mi-am pierdut cunoştinţa.

XVIII. Jur că n-o să mai fac

Burniţa. Bucureştiul se mohorâse. Se făcuse şi frig. În încăpere însă era cald şi bine. Căpitanul de securitate Lucian mă privea cu un aer ocrotitor. Eu, cufundat în fotoliu, mă simţeam încurcat. Nu ştiam de unde să încep, ce să spun, aşa că, în cele din urmă, mă mulţumii să rostesc cuvintele:

— Pot să-mi aprind o pipă?

— Chiar şi două.

— N-o să-ţi răpesc prea mult din timpul tău preţios.

— E drăguţ din partea ta. Căpitanul se aşeză lângă mine, într-un fotoliu, zâmbind ironic. Nu a lipsit mult ca să-ţi fumezi pipele în compania Sfântului Petru şi nu a mea, adăugă el.

Mă înfiorai. Ori de câte ori îmi aminteam de revolverul întins spre pieptul meu, mă înfioram.

— Cum de-ai picat aşa din senin? Te pomeneşti că ţi-am încurcat socotelile?

Zâmbetul ironic de pe chip nu i se stinsese.

— Ţi-aş răspunde, dar mai întâi s-ar cuveni ca tu să-mi explici cum ai ajuns să te bagi într-o afacere care era de două ori să te coste viaţa?

— Cum de două ori?!

— O dată, în parcul „23 August”. Te-a salvat, fără însă să ştie că te salvează, un ofiţer de miliţie. A doua oară era cât p-aci să se întâmple acolo, în pădurice, şi ştii cine te-a salvat.

Un timp, am tras cu disperare din pipă, apoi, prinzând parcă mai multă îndrăzneală, am început să-i povestesc despre scrisoarea lui Sorin Tudoran, despre enigma aviatorului dat dispărut fără urmă în timpul războiului antihitlerist. Într-un cuvânt, i-am povestit totul cu lux de amănunte.

— După cum văd, ai trecut de la aventura imaginară şi descrisă pe hârtie, la aventura reală şi trăită nemijlocit. Bravo! Se vede treaba că te cam plictiseşti. De ce nu m-ai anunţat şi pe mine atunci când ţi-ai dat seama că se îngroaşă gluma? mă luă Lucian la rost.

— Am vrut... Zău am vrut. Mi-am zis că ar fi mai bine să adun la dosar cât mai multe elemente şi pe urmă... Nu de alta, dar voiam să-ţi predau un dosar cât mai complet.

— Şi ce să fac cu el?... Nu cumva să scriu un roman? Văd că pledezi pentru inversarea rolurilor. Acum, lăsând gluma la o parte, sunt împuternicit să-ţi comunic că te-ai aventurat nepermis de mult şi era cât p-aci să ne încurci şi nouă iţele.

Văzându-mă că roşesc până în vârful urechilor. Lucian îmi zâmbi iarăşi şi mă întrebă:

— Vrei să ştii cum am ajuns să te salvăm de la moarte?

Detectivul din mine se zvârcoli. Spusei:

— Bănuiesc.

— Nu zău?! se minună ofiţerul. Carevasăzică, bănuieşti. Bineee! Se ridică brusc în picioare şi, după ce se plimbă de câteva ori prin birou, mă îndemnă: Atunci hai, vorbeşte, te ascult! Mă interesează modul tău de judecată... deducţiile, sugestiile tale...

M-am înfundat mai bine în fotoliu şi, urmărind destrămarea leneşă a norilor de fum, am început:

— De mai multă vreme, eraţi cu ochii pe un agent al unei puteri străine... pe un spion. Îl urmăreaţi pas cu pas. Într-una din zile, agentul v-a condus la uşa casei mele. Aţi observat că se interesează de mine, dar n-aţi ştiut de ce... Aveaţi, pesemne, motive să-l lăsaţi să mai zburde în libertate. Vorbeam cu un ton profesional şi încercam să surprind pe chipul prietenului meu vreo reacţie, dar fără succes. Acest spion, am continuat eu încântat de propria-mi logică, cu porecla „omul invizibil” nu este altcineva decât Puiu Tudoran, tatăl lui Sorin Tudoran, cel care m-a rugat să iniţiez o anchetă... literară.

Terminasem. Aşteptam aplauzele. Întârziau. Lucian se reaşeză în fotoliul de lângă mine.

— Ai presărat flori pe mormântul din poiană. Ce crezi despre acel mormânt?

— Acolo, după umila mea părere, sunt îngropaţi trei ofiţeri români... trei eroi necunoscuţi, printre ei însă nu se numără şi Puiu Tudoran.

— Interesant! aprecie căpitanul Lucian. De ce?

— Pentru că Abwehrul i-a pregătit o „legendă” care, după război, i-a asigurat celui „dispărut fără urmă” o nouă identitate, o existenţă bine camuflată.

Mă simţeam mândru de propriile-mi deducţii şi aşteptam ca, dintr-o clipă în alta, căpitanul de securitate Lucian să mă laude. El însă se ridică îngândurat, mai făcu câţiva paşi prin birou, apoi se opri în dreptul meu şi mă scutură cu luare-aminte.

— Bine, dar Abwehrul a murit odată cu Germania hitleristă.

— Agentul a fost preluat... de un alt serviciu.

— Stimate prietene, dă-mi voie să te felicit. Făcu o pauză să vadă dacă mă umflu în pene. Da, mă umflasem, căci eram foarte mândru de mine. Te felicit, repetă căpitanul urarea, dar nu pentru

deducţiile înfăţişate, ci pentru fantezia ta bogată...

— Cuuum? Numai pentru atât?! sării eu dezumflându-mă dintr-o dată. Împingându-mă prieteneşte îndărăt în fotoliu, Lucian încercă să mă tempereze:

— Ce, e puţin lucru să ai imaginaţie?

— Bine, dar eu am...

— Să lăsăm asta... Doar n-ai vrea acum să schimbi anumite raporturi statornice prin practica socială, prin legislaţia statului. După tine, ar veni cam aşa... Pe ofiţerii de miliţie şi securitate să-i felicităm pentru imaginaţie, iar pe scriitorii de literatură poliţistă şi de spionaj, pentru perspicacitatea şi curajul lor în lupta împotriva duşmanului din umbră.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi, murmurai dezolat.

— O să înţelegi imediat. E ceva adevărat în tot ce ai declarat tu... că noi eram cu ochii pe un spion, că-l filam de mai multă vreme şi că prin el am ajuns la uşa casei tale.

Însă după asta, te desprinzi de solul realităţii şi începi să dai frâu fanteziei...

— Să mă bată Dumnezeu dacă mai pricep ceva!

— Deci tu susţii că Puiu Tudoran trăieşte, că a devenit agent al Abwehrului, şi aşa mai departe...

— Da, afirmai cu încăpăţânare.

L-am văzut atunci pe Lucian umblând la dictafon. Imediat, în încăpere a răsunat un glas bărbătesc. „Vă ascult, tovarăşe căpitan.” „Introdu-l pe arestat!” ordonă Lucian măsurându-mă lung cu ochii săi ageri şi pătrunzători. Mă avertiza astfel că discuţia noastră intra de acum în sfera datelor concrete.

— Pentru că tu eşti cel care *face* parte din dosarul în cauză şi *nu noi din dosarul tău,* tovarăşul colonel Panait mi-a ordonat să te pun în temă... ca să-ţi satisfacem curiozitatea profesională. Şi dacă vrei,

ceva mai încolo, după proces, poţi să scrii o carte...

După câteva minute, uşa biroului se deschise pentru a fi introdus arestatul. Şchiopăta. La patru paşi de mine se găsea „profesorul de istorie”, „omul invizibil”, cel decis să scape de mine, să mă trimită pe lumea cealaltă. Lucian îi arătă scaunul din colţul încăperii şi-i făcu semn să se aşeze. Îi ascultă. Se aşeză şi rămase cu ochii în jos.

— Numele şi prenumele! i se adresă Lucian pe un ton firesc. Cel iniţial... de la părinţi...

— Huţan Aurelian, răspunse arestatul fără să-şi înalţe privirile.

Zvâcnii din fotoliu. Cum să nu zvâcnesc? Numele nu-mi era necunoscut. În decursul investigaţiilor mele mă lovisem de câteva ori de acest nume... de numele pilotului cu care Puiu Tudoran a zburat în celulă, executând ultima misiune de luptă. „Jurnalul de operaţii” al regimentului, Eugen Galbă mă asiguraseră că Aurelian Huţan a murit ca un erou, că au fost găsite până şi rămăşiţele avionului. Şi iată-l acum în faţa mea, reînviat.

Lucian îmi făcu un semn să stau cuminte în fotoliu şi să trag din pipă.

— Pe dumnealui îl cunoşti? Lucian arătă spre mine.

— Da.

— De ce ai vrut să-l lichidezi?

— S-a apucat să dezgroape morţii... Mă simţeam în mare primejdie. Nu mă îndoiam nicio clipă că cercetările dumnealui vor ajunge cu timpul şi la mine. L-am avertizat, l-am intimidat, l-am ameninţat...

De parcă ar fi ghicit întrebarea ce-mi stătea pe buze. Lucian i se adresă:

— De unde ai ştiut că scriitorului i s-a cerut să deschidă o anchetă socială în legătură cu dispariţia fără urmă a pilotului Puiu

Tudoran?

— De la Marga Tudoran, văduva lui Puiu... Ea a aflat de la viitoarea sa noră că fiul ei a adresat scriitorului rugămintea de a deschide o anchetă.

— Ce legături existau între dumneata şi văduva lui Puiu Tudoran?

— Am răspuns o dată la toate întrebările astea, izbucni stăpânit Huţan, şi pentru un moment îşi înălţă ochii îndreptându-i spre mine.

— Nu-i nimic, o să te mai întrebăm ori de câte ori o să credem de cuviinţă, iar dumneata o să fii drăguţ şi o să ne răspunzi tot de atâtea ori.

— I-am expediat în 1947 o scrisoare că vreau s-o văd. Ne-am întâlnit şi i-am relatat „odiseea" lui Tudoran, de ce se făcuse „vinovat", de ce era „acuzat", ce l-ar fi aşteptat dacă n-ar fi „dispărut fără urmă". Ea a crezut în tot ceea ce i-am debitat. De atunci, o mai deranjam din când în când fie cu o ilustrată, fie cu un telefon s-o întreb „Ce mai faci?"... În ultima vreme, cunoştea una din adresele mele...

Povestea cu un aer indiferent, plictisit, se simţea că aceleaşi fapte le-a mai relatat în câteva rânduri. Ascultându-l, mi-am amintit de cele povestite de Mihai Câşu, de acel ofiţer de aviaţie care, după ce lansase aprecierea „Tudoran e un nemernic... un laş... un trădător", evadase. Aş fi vrut să-l întreb: „Tu eşti ăla care...?" M-am stăpânit însă, altfel, sunt sigur, Lucian s-ar fi supărat.

De la biroul său, căpitanul conducea ancheta, doar pentru informarea mea.

— Unde te găseai în dimineaţa zilei de 24 august 1944?

— La sediul comandamentului lui Gerstenberg, de la Otopeni.

— Te aflai acolo întâmplător sau pentru că ţi-ai călcat

jurământul? Fii bun şi precizează...

— Eram membru al mişcării legionare şi n-am fost de acord cu actul de întoarcere a armelor. Încă în noaptea de 23 spre 24, am fugit de la Pipera în tabăra inamicului.

— Cum a fost cu Puiu Tudoran?

— Eu l-am luat în primire, mărturisi arestatul în continuare. Nu ne cunoşteam. L-am condus la comandamentul german, în faţa lui Gerstenberg, iar acolo, i-am propus să treacă de partea armatei hitleriste, explicându-i că Bucureştiul e ca şi pierdut. N-a respins propunerea, dar a cerut un timp de gândire. I s-a acordat. A izbutit însă să fugă... Cum, în ce fel, nu ştiu. Cred că s-a folosit de un atac dat prin surprindere de către paraşutiştii români. Nu ştiu încotro a fugit.

Ascultam cu sufletul la gură; îmi stăteau pe limbă tot felul de întrebări, însă nu-mi era permis să mă amestec fără îngăduinţa căpitanului Lucian.

— Când ai devenit agent al Abwehrului? Hai, hai, repetă, că dumnealui trebuie să-şi încheie „ancheta”.

— În noiembrie 1940.

— Bine, asta pe linie militară, dar pe linie politică...

— Ca legionar, lucram pe linie politică pentru S.D.

— Ce s-a întâmplat cu dumneata după fuga lui Tudoran?

— S-a considerat că trebuie să mă reîntorc în unitate, să-mi continui normal activitatea în cadrul noii conjuncturi. S-a mai considerat că întâlnirea mea cu Tudoran nu-mi poate primejdui misiunea. Am „evadat” şi eu...

— După război, ai trecut în slujba altor servicii de spionaj?

— Da. Am fost predat.

— Când te-ai întors în ţară?

— În 1946, ca fost prizonier de război.

— Când l-ai reîntâlnit pe Puiu Tudoran?

— În septembrie 1944, în cadrul escadrilei 69. Primisem din partea Abwehrului misiunea de a mă înapoia la bază şi de a continua să transmit informaţii. Ceea ce am şi făcut.

— Cum a fost revederea cu Puiu Tudoran?

— Îngrozitoare. Nu ştiu de ce, îmi închipuisem că n-o să-l mai întâlnesc niciodată. L-am rugat să uite tot ce s-a întâmplat, că din parte-mi n-a fost decât un moment de rătăcire. N-a vrut să mă asculte. A invocat jurământul militar faţă de ţară, onoarea de ofiţer şi mi-a cerut să ies singur la raport şi să relatez comandantului tot ce săvârşisem. Mi-a dat şi un termen de cinci zile să mă prezint, după care, dacă n-aş fi făcut-o, s-ar fi prezentat singur. Am raportat rezidentului meu situaţia... voiam să fug. Nu mi-a permis. Mi-a ordonat să iau legătură cu maiorul Rădulescu Petre şi să-i solicit sprijinul. Aşa am aflat că şeful Biroului 2 al regimentului nostru era agent dublu. Am procedat întocmai. Maiorul m-a ascultat, mi-a spus să nu fiu alarmat. Puiu Tudoran, şi aşa şi aşa, urma să compară în faţa unui juriu de onoare...

— Explică şi de ce, îi ceru căpitanul Lucian.

— În atmosfera confuză de atunci nu se lămurise încă cum a fost posibil ca Puiu Tudoran, trimis după soldă, să aterizeze la Otopeni, când Pipera nu trecuse nicio clipă în mâna nemţilor... Am mai avut şi eu grijă să lansez în unitate tot felul de zvonuri. Maiorul Rădulescu se pregătea să speculeze o greşeală a lui Tudoran care nu raportase la vreme, din dorinţa firească de a nu-şi complica existenţa, întrevederea cu Gerstenberg, propunerea ce i s-a făcut faţă de mine... faptul că eu mă arătasem, într-un fel, gata să trec de partea inamicului.

— Bine! Tudoran ţi-a acordat un termen de cinci zile. Cum ai procedat după expirarea termenului?

— I-am mai cerut o îngăduinţă de trei zile. Mi-a acordat-o. Nu ştia ceea ce eu ştiam de la maiorul Rădulescu, că în cea de-a patra zi, Tudoran urma să compară în faţa juriului de onoare, unde şeful Biroului 2 trebuia, printre altele, să prezinte câteva documente destinate să ateste abaterile celui în cauză. Eu însă îmi pusesem în gând să-l lichidez...

Arestatul făcu o pauză, trase adânc în piept o gură de aer. Pe frunte i se iviră broboane de sudoare. Povesti mai departe cu o voce sugrumată:

— Eu l-am doborât pe Puiu Tudoran... Într-una din zile mi s-a ivit ocazia. Ne întorceam din misiune numai noi doi.

— Atunci tot dumneata i-ai furat şi „jurnalul”, am sărit eu ca ars. Lucian însă mă temperă imediat; îmi făcu semn să stau cuminte „în banca mea”.

— Da, eu l-am furat, recunoscu arestatul, ţinându-şi întruna bărbia în piept.

— De ce? întrebă Lucian.

— Am descoperit că Tudoran ţinea un „jurnal”. L-am răsfoit. Se apucase să-şi noteze tot ceea ce s-a petrecut la Otopeni. Dar absolut tot. Pe mine m-a descris ca pe un trădător şi ca pe un laş. Mi-am dat seama ce urmărea. Asta mi-a întărit convingerea că trebuia să-l lichidez. Am furat caietul după ce m-am înapoiat la bază. L-am rupt şi l-am pus pe foc. Apoi când s-a ivit prilejul, am dezertat şi am aterizat în zona controlată de germani. Pentru a induce în eroare contrainformaţia noastră, am simulat o prăbuşire. În felul acesta, am fost dat dispărut fără urmă, ceea ce putea să însemne fie mort, fie căzut prizonier... După asta...

— Să trecem peste activitatea dumitale de spion, îi ceru Lucian. Pe tovarăşul scriitor nu-l interesează decât capitolul Puiu Tudoran. Când ţi-ai dat seama că gluma se îngroaşă?

— Când investigaţiile au ajuns la Florin Racoviceanu. De la el la Ilie Câşu nu mai era decât un pas. Simţeam cercul strângându-se în jurul meu. Eram atât de obsedat de investigaţiile domnului scriitor, încât am uitat că exista şi un serviciu de securitate a statului, în a cărui plasă aş fi putut oricând să cad, ceea ce de altfel s-a şi întâmplat. La început, i-am telefonat scriitorului cu scopul de a-l intimida, de a-i abate atenţia, chiar de a-l „scoate din circulaţie”. Ştiam că risc, căci intrasem într-un joc fatal.

— Te referi la întâlnirea ce i-ai dat-o scriitorului după miezul nopţii în parcul „23 august”?

— Ştiind cât de înspăimântată era văduva lui Tudoran la gândul că ancheta cerută de fiul ei s-ar putea întoarce împotriva intereselor familiei, am aţâţat-o cerându-i să facă presiuni în vederea sistării anchetei. Ea a făcut tot ce i-a stat în puteri. Dumnealui însă, deşi a dat familiei toate asigurările că va sista investigaţiile, nu s-a ţinut de cuvânt.

— Dumneata i-ai telefonat de la Ploieşti, îndrăznii eu.

— Da. Mă aflam acolo în căutarea lui Ilie Câşu...

— De ce l-ai suprimat pe Ilie Câşu?

— Nu, nu l-am suprimat. Pe degeaba încercaţi să-mi băgaţi pe gât acuzaţia asta. Am declarat-o şi o declar, nu l-am suprimat. Era în intenţia mea, dar nu era cazul.

— Cum s-a desfăşurat întâlnirea?

— În dimineaţa zilei respective, i-am telefonat, nu i-am spus cine sunt, dar i-am dat de înţeles că sunt de la Securitate şi că am să-i fac o destăinuire în legătură cu comportarea fiului său. N-a vrut să vină la Snagov. Am insistat arătându-i că din anumite motive întâlnirea a fost fixată la Snagov şi nu în altă parte. În cele din urmă a acceptat invitaţia. Eram curios să văd dacă o să mă recunoască... Doar am stat cu el închis vreo şase ceasuri... Mi s-a

părut că m-a recunoscut, deşi nu a arătat...

— Ce aţi discutat?

Vrând să mă conving că nu m-a recunoscut, am schimbat motivarea întâlnirii. I-am spus: „Nu pentru fiul dumitale te-am chemat aici, ci pentru cele petrecute în dimineaţa zilei de 24 august 1944 pe aerodromul Otopeni”. Desigur, a fost uluit. Atât de uluit, încât nici de legitimat nu m-a legitimat. Mi-a povestit tot ce a trăit în dimineaţa respectivă. Nu uitase nimic. Nici numele meu... Pe mine însă nu m-a recunoscut.

— Totuşi, l-ai suprimat!

— Nu, nu mint, se apără arestatul cu stăpânire de sine.

— În cele din urmă te-a cuprins spaima. Dacă totuşi te-a recunoscut?... Dacă se preface?

— Nu ştia nimic rău despre mine... Doar numele mi-l ştia.

— Nu e chiar aşa. Scriitorul ar fi aflat din gura lui Câşu de un oarecare Huţan, şi în ce raporturi te-ai pomenit cu Tudoran în dimineaţa zilei de 24 august 1944. Nu excludeai nici posibilitatea ca autorul să ia un contact direct cu doamna Tudoran, să audă că trăieşti. Te-a cuprins spaima. I-ai dat o ţigară?

— Nu i-am dat nicio ţigară!

Căpitanul scoase dintr-un sertar o cutioară metalică cu patru mucuri de ţigări... Luă unul din ele cu un ac de gămălie, îl înălţă deasupra biroului ca pe un fluturaş neobişnuit şi zise:

— I-ai dat o ţigară cu o puternică concentrare de nicotină şi care, unui fumător viciat cum a fost Câşu, îi putea produce o intoxicaţie tabagică mortală.

— De ce-mi puneţi în cârcă fapte pe care nu le-am săvârşit? rosti arestatul cu un aer dojenitor.

— Domnule Huţan, nu ne jucăm cu cuvintele. Deschise din nou sertarul şi scoase de acolo un pachet de ţigări. Iată şi proba

vinovăţiei. Pachetul acesta de „Carpaţi”, ridicat în timpul percheziţiei de la domiciliul dumitale, mai ascunde încă trei ţigări cu aceeaşi concentraţie otrăvitoare, depistată şi în acest muc de ţigară...

— I-am întins o ţigară, recunoscu arestatul, a fumat-o, aşa am scăpat de el.

N-am mai putut să suport prezenţa acestui asasin şi trădător de patrie. Simţeam că mă sufoc. Îi făcui căpitanului Lucian un semn discret să-l scoată din cabinet. Mă înţelese. Arestatul ieşi. Am rămas din nou singuri, într-o tăcere adâncă. Mă frământa un gând. În cele din urmă, îmi luai inima-n dinţi şi spusei:

— Nu înţeleg ceva... Sunt chiar intrigat...

Lucian îmi veni în ajutor.

— Te rog...

— Nu înţeleg rolul fostului maior Rădulescu Petre, rostul ultimei lui scrisori adresată fiicei sale...

Căpitanul izbucni într-un râs care trăda şi un strop de ironie:

— Ia vezi, poate ai de gând să deschizi o nouă anchetă! Văzându-mă bosumflat, urmă: Cu locotenent-colonelul Rădulescu e o chestiune mai complicată. Deocamdată, nu pot să-ţi dezvălui decât trei aspecte legate între ele. Într-adevăr, Rădulescu Petre a fost agent dublu, însă din ordinul organelor române. În acest sens, el a adus servicii importante statului nostru... Huţan a apelat la sprijinul fostului maior Rădulescu Petre. În felul acesta, şeful Biroului 2 al regimentului a fost pus într-o situaţie dificilă. Să ocrotească un trădător şi să acuze un nevinovat. Partea germană punea astfel încă o dată la încercare credinţa acestui agent dublu. De aceea, Petre Rădulescu, pe atunci maior, pregătind şedinţa juriului de onoare, s-a lansat fără nicio plăcere în „pregătirea” unor acte de acuzare a lui Tudoran. Astăzi... ştim din arhive că Petre

Rădulescu i-a luat în taină lui Puiu Tudoran trei declaraţii... A suferit crunt de pe urma acestei înscenări al cărei regizor devenise în afara voinţei sale. Şi ultimul aspect: revenind în ţară, Huţan l-a şantajat, l-a chinuit dându-se drept Tudoran. Atâta pot să-ţi spun deocamdată...

— În ce m-am vârât! mă lamentai eu. Te rog să transmiţi tovarăşului colonel Panait scuzele mele. Vă asigur că n-o să se mai întâmple.

— La despărţire, s-ar cuveni să-ţi spun şi o vorbă bună. Datorită ţie şi investigaţiilor tale a ieşit la iveală şi cazul Tudoran. Noi îl urmăream pe Huţan pentru activitate de spionaj în favoarea unei puteri străine. Deodată, l-am văzut deviind de la traiectorie şi bătând la uşa casei tale. N-am prea priceput ce se întâmplă şi de ce Huţan se ţinea de tine. Ăsta ţi-a fost de fapt şi norocul. El după tine, noi după el...

Am surâs amar. Îmi stăruiau încă în minte mărturiile asasinului lui Tudoran. Mi-am aprins o pipă.

— Pot să-i scriu doctorului Sorin Tudoran? Dacă da, ce anume să-i scriu? am cerut eu sfatul lui Lucian.

— De ce nu? Scrie-i că tatăl său, locotenentul de aviaţie Puiu Tudoran a căzut la datorie ca un brav ofiţer al armatei române... că poate să fie mândru de el, că ai găsit şi locul unde e îngropat. Şi zău, cred că ar fi bine ca într-un viitor apropiat să scrii şi o povestire pe care n-ar fi rău s-o intitulezi „Dispărut fără urmă”.

Am dat aprobator din cap, dar gândurile mele, în clipele acelea, erau la Sorin Tudoran şi la scrisoarea ce urma să i-o scriu.

Lei 4,75
EDITURA
MILITARĂ